Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor: *TENTAȚIE, SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA, PENTRU TOTDEAUNA, CHEMAREA DESTINULUI*

ANOTIMPUL IUBIRII

JUDE DEVERAUX

ANOTIMPUL IUBIRII

JUDE DEVERAUX

ANOTIMPUL IUBIRII

Traducere: CARMEN CHIRCULESCU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEVERAUX, JUDE
Anotimpul iubirii / Jude Deveraux;
trad.: Carmen Chirculescu - Bucureşti: Orizonturi, 2005
ISBN 973-736-018-4

I. Chirculescu, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **CRISTINA JELESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **CRISTINA APRODU**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

THE BLESSING
1998 by Deveraux

CAPITOLUL UNU

Îmi vine să te omor! Înțelegi? Sincer, îmi vine să te omor, spuse Jason Wilding fratelui său, privindu-l pe sub sprîncenele negre încruntate de nemulțumire, ce se uneau cu părul cenușiu și bogat care-i căzuse pe frunte, dîndu-i înfățișarea unui leu ce-și scutura coama.

– Ce noutăți mai ai? îl întrebă David adresîndu-i fratelui său mai mare acel zîmbet încîntător care îi făcea pe oameni să aibă atîta încredere în el, încît erau în stare să-și încredințeze propriile vieți în mîinile lui.

David Wilding sau doctorul Wilding, cum era cunoscut de locuitorii din Abernathy, Kentucky, își luă paharul cu bere și bău cu sete, în timp ce Jason abia gustă din whisky-ul din malț*.

– Deci, ce vrei de la mine? întrebă Jason, arcuindu-și o sprînceană.

Acea privire făcuse să se înmoaie genunchii multor oameni de afaceri.

– Ce anume te face să crezi că vreau ceva?

– Anii de experiență. Pînă și cel din urmă om din acest

* Whisky-ul se face din boabe de cereale, de regulă orz.

oraş te priveşte ca pe un sfînt, dar eu te cunosc cu adevărat. Vrei ceva. Mai mult chiar, vrei ceva de la mine.

– Poate că doar am vrut să-mi văd ilustrul frate mai mare şi m-am gîndit că singura modalitate de a te determina să vii acasă de Crăciun este să-ţi spun că tata este pe moarte.

– Truc ieftin, răspunse Jason cu buzele strînse.

Îşi duse mîna la buzunar pentru a-şi lua o ţigară, apoi îşi aminti că renunţase să mai fumeze cu doi ani în urmă. Dar faptul că se afla într-un bar din oraşul în care crescuse, făcea să iasă la lumină vechiul băiat din el.

– A fost singura idee care mi-a trecut prin minte, spuse David, ca şi cum ar fi încercat să se scuze pentru felul în care procedase.

Îşi sunase, la New York, fratele cel bogat şi mereu ocupat, spunîndu-i că tatăl lor suferise un atac de cord şi că, probabil, nu mai avea multe zile de trăit. În cîteva ore, Jason aterizase cu avionul personal pe un aerodrom ce se afla la cincizeci de mile, şi o oră mai tîrziu se afla în camera de zi a casei în care crescuse. Cînd Jason dădu cu ochii de tatăl său, care bea liniştit bere şi juca pocher cu prietenii săi, pentru cîteva minute, David se temuse pentru viaţa sa. Dar îl cunoştea bine pe Jason şi ştia că acesta mai degrabă latră decît muşcă.

– Nu rămîn, spuse Jason.

– Şi de ce nu? întrebă David, inocent.

Era o glumă bine cunoscută în familie: David se putea bucura de orice, în timp ce fratele său o încasa pentru paharele sparte. Mai era şi felul cum arătau. David avea păr blond, ochi albaştri şi o faţă rozalie. Chiar şi la cei treizeci de ani ai lui, avea chipul unui înger. Şi cînd îşi îmbrăca halatul de doctor şi îşi punea stetoscopul în jurul gîtului, oricine l-ar fi privit ofta uşurat, văzînd cu cîtă dăruire se ocupă de bolnavi.

Pe de altă parte, pe cît de deschis era David, pe atît de introvertit era Jason, iar tatăl lor îi spusese de multe ori „Tu chiar şi cînd nu faci nimic, arăţi ca şi cum ai face", deoarece Jason părea să se fi născut cu acea privire veşnic preocupată care nu-l părăsea niciodată.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse David. Eşti aşteptat de patru săptămîni în Tahiti, unde te vei culca cu trei femei în acelaşi timp.

Jason nu spuse nimic, ci doar sorbi din whisky şi se uită la fratele lui cu viclenie.

– Nu, nu-mi spune, zise David. Trebuie doar să ghicesc. Poate eşti aşteptat la Paris, unde urmează să ai o legătură cu un fotomodel. O tipă dintre acelea înalte, creaturi reci cu sîni din plastic.

Jason îşi privi ceasul.

– Trebuie să plec. Mă aşteaptă Leon.

David ştia că Leon era pilotul personal al fratelui său şi, uneori, îndeplinea şi rolul de şofer. David mai ştia şi faptul că personalul fratelui său ţinea loc de familie de cînd nu-şi mai bătea capul să se întoarcă acasă şi, în plus, fusese întotdeauna mult prea ocupat pentru a-şi întemeia o familie.

Jason îi aruncă o privire fratelui său, apoi îşi termină paharul de whisky şi se ridică.

– Ştii foarte bine cît de mult îmi place să stau aici şi să te ascult cum te amuzi pe seama mea, dar am...

– Lasă-mă *pe mine* să continuu. Ai mult de *lucru*.

– Într-adevăr, am mult de lucru şi ştiu că deşi este Crăciunul, oamenii continuă să se îmbolnăvească, chiar şi în încîntătorul Abernathy.

– Aşa e. Şi nici nu încetează să aibă nevoie de ajutor, chiar şi în Abernathy.

Aceste cuvinte îl făcură pe Jason să se aşeze la loc. David îi cerea ajutorul numai dacă avea cu adevărat nevoie de ajutor.

– Ce-ţi trebuie? Bani? întrebă Jason. Orice ai nevoie, spune-mi şi te voi ajuta cu tot ce pot.

– Aş vrea să fie adevărat, zise David, privind spre paharul cu bere pe care-l ţinea în mînă.

Jason făcu semn ospătarului să-i mai aducă un pahar cu whisky şi David îşi ridică privirea spre el cu o expresie gînditoare. Jason nu avea obiceiul să bea atît. Spunea că băutura îi tulbură mintea şi că avea nevoie de o minte limpede cînd se apuca de treabă. Şi, bineînţeles, pentru Jason munca era totul în viaţă.

– Sînt îndrăgostit, spuse David încet.

Cum Jason nu scoase nici un cuvînt, David îşi ridică privirea spre el şi rămase uimit să-l vadă zîmbind.

– Altceva? întrebă Jason. E cumva din altă clasă socială? Sau toate fetele bătrîne din acest oraş au pus mîna pe arme pentru că preţiosul lor doctor David nu mai este disponibil?

– Mi-aş dori să nu urăşti atît de mult acest oraş. Este un loc deosebit, cu adevărat.

– Dacă-ţi place gîndirea limitată a bigoţilor, spuse Jason cu voioşie.

– Uite, ce s-a întîmplat cu mama... Nu, nu voi aminti despre asta. Îmi place acest oraş şi am de gînd să rămîn aici.

– Cu noua ta iubită. Deci, care este problema cu această fată, de ce ai nevoie de mine? Ce ştiu eu despre iubire?

– Ştii totul despre întîlniri. Îţi văd numele în toate rubricile mondene.

– Hm. Trebuie să mă ocup de o grămadă de acţiuni filantropice... şi este bine să am o femeie lîngă mine.

– Mai ales că femeile care te însoțesc sînt cele mai frumoase femei din lume.

– Și cele mai avare, spuse Jason, de astă dată cu vocea înmuiată de un sentiment nedefinit. Ai idee cam cît de mult costă carburantul pentru avionul meu personal? Dacă da, atunci explică-mi de ce m-ai mințit și m-ai făcut să vin aici.

– Cred că un asfel de drum te costă mai puțin decît un aparat EKG.

Jason înțelese aluzia.

– Mi-ai zis-o, așa că nu mai căuta tot felul de scuze și spune-mi despre ce este vorba. De cine ești îndrăgostit și care este problema? Vrei să plătesc cheltuielile de nuntă?

– Mă crezi sau nu, spuse David supărat, unii oameni mai vor și altceva decît bani care, se pare, sînt totul pentru tine.

Jason bătu imediat în retragere:

– Scuză-mă pentru o astfel de insinuare. Hai, vorbește-mi despre această femeie și spune-mi cum pot eu să te ajut.

David respiră adînc.

– Este văduvă. Este... Își ridică privirea spre fratele său. Este văduva lui Billy Thompkins.

Auzindu-l, Jason scoase un fluierat încet.

– Ea nu este așa. Știu că Billy a avut probleme, dar...

– Da, cam multe probleme: droguri, băutură și mai și conducea.

– Nu l-ai mai văzut în ultimii ani. În cele din urmă s-a potolit. Și-a luat ceva de lucru de cealaltă parte a rîului și, după doi ani, s-a întors aducînd-o cu el și pe Amy, care era însărcinată în luna a patra. Părea că s-a schimbat. A cumpărat chiar și vechiul Salma.

Jason își arcui o sprînceană.

– Locul ăla încă mai există?

– Oarecum. În orice caz, a cumpărat locul cu ajutorul maică-sii. Ea este coproprietară.

– Dar cine i-ar fi împrumutat bani lui Billy?

– Bună întrebare. Dar nu mai are importanță, deoarece el a murit la patru luni după treaba asta. A intrat cu mașina într-un pom uriaș.

– Era beat?

– Da, era beat, iar soția sa a rămas singură, numai cu Mildred. Ți-o mai amintești? Mama lui Billy.

– Întotdeauna mi-a plăcut, spuse Jason. Merita mai mult decît un fiu ca Billy.

– Deci, ca a rămas cu Amy. Ea este persoana pe care am cunoscut-o.

– Și care este problema ta? Nu cred că Mildred vă stă în cale. Nu-mi spune că tata...

– El ține la Amy aproape la fel de mult ca mine, spuse David, coborîndu-și privirea spre paharul cu bere din care băuse deja jumătate.

– Dacă nu ai de gînd să-mi spui despre ce este vorba, eu plec, îl avertiză Jason.

– Este vorba despre fiul ei. Ți-am spus că Amy era însărcinată cînd a venit aici cu Billy. Ei bine, a născut un băiat.

– Tu ai asistat-o la naștere? întrebă Jason, arcuindu-și iarăși sprînceana.

– Nu, și nu începe din nou cu prostiile tale. Lucrurile stau altfel cînd un doctor se îngrijește de sănătatea femeilor.

– Mmm. Și ce este cu fiul ei? Seamănă cu taică-său?

– Billy avea simțul umorului. Copilul este... Trebuie să-l vezi ca să poți înțelege despre ce este vorba. Este sălbatic. Pur și simplu, fără pic de conștiință. Este un monstru mic, cel mai manipulativ și înșelător copil pe care l-am întîlnit

vreodată. Nu-ți pot descrie cît de gelos este. O joacă pe degete pe Amy.

– Şi ea nu-şi dă seama de ce face acest copil, nu-i aşa? întrebă Jason, strîngîndu-şi buzele.

Fusese şi el în situaţia lui David. Cu ani în urmă cunoscuse o femeie de care se simţise atras mai mult decît fizic. După o întîlnire, începuse să se gîndească la faptul că ar putea exista ceva între ei doi. Copilul acesteia era un criminal în devenire. Avea obiceiul să scotocească prin buzunarele hainei lui Jason şi să fure orice găsea în ele. Odată furase cheile de la maşina lui Jason şi a fost nevoit să plece fără Jaguar. O săptămînă mai tîrziu, maşina a fost descoperită pe fundul lui East River. Bineînţeles că mama băiatului nu a putut crede că fiul ei ar fi în stare să facă aşa ceva, aşa că s-au despărţit. Ultima oară auzise că lucra pe Wall Street şi că era multimilionar.

– Ai avut cumva o experienţă asemănătoare? îl întrebă David.

– Cam aşa ceva. Nu poţi să-ţi petreci timpul cu ea decît dacă el este de acord, nu-i aşa? Şi mama îl iubeşte ca pe ochii din cap.

În vocea lui Jason se simţi o undă de amărăciune.

– Nici nu-ţi poţi imagina aşa ceva. Nu pleacă nicăieri fără el. Am încercat să o conving să mă lase să angajez o bonă, dar este prea mîndră pentru a-mi accepta ajutorul, astfel că opţiunile sînt clare: copilul merge cu noi sau nu ne ducem nicăieri. Şi este imposibil să stai în casa ei. David se aplecă peste masă. Copilul nu doarme. Vorbesc serios. Niciodată. Este şi o anomalie a naturii, dar şi ceva necurat, de o răutate demonică. Şi, bineînţeles, Amy îi acordă toată atenţia cît timp el este treaz.

– Las-o, spuse Jason. Ascultă ce-ți spun. Renunță la ea imediat. Dacă o vei cîștiga pe ea, va trebui să trăiești toată viața cu acel copil. Într-o dimineață, te vei trezi cu o cobră în pat.

– Care ar trebui să se lupte cu Max pentru loc.

– Copilul încă mai doarme în pat cu maică-sa? întrebă Jason cu scîrbă.

– Cînd are el chef.

– Las-o baltă!

– Ție îți vine ușor să-mi dai un astfel de sfat. Niciodată nu ai fost îndrăgostit. Cred că m-aș putea descurca cu copilul dacă reușesc să cuceresc inima mamei. Adevărul este, însă, că nu pot rămîne singur cu ea. Spunînd acestea, David îl privi pe Jason așa cum o mai făcuse de o mie de ori pînă atunci.

– Ah, nu, nu face asta! N-o să mă bagi în treaba asta! Știi foarte bine că sînt extrem de ocupat și am destule obligații.

– Nu este adevărat. De cîte ori te-am auzit plîngîndu-te că angajații tăi doresc să aibă liber de Crăciun? Așa că, anul ăsta, poți sta aici să mă ajuți, iar secretara ta va avea și ea zilele libere pe care și le-a dorit mereu. Apropo, cum arată nemaipomenita ta secretară?

– Bine, spuse Jason printre dinți. Deci, ce anume vrei să fac? Să răpesc copilul? Sau poate că ar trebui s-o facem amîndoi și apoi să-l omorîm.

– Copilul are nevoie de un tată, spuse David, strîmbîndu-și gura într-o grimasă de nemulțumire.

– N-ai reușit, nu-i așa?

– Chiar deloc. Niciodată nu am avut astfel de sentimente pentru o femeie și, în plus, am o mulțime de rivali. Toți bărbații din oraș umblă după ea.

– Cîți? Umblă cu zece hăndrălăi după ea? Sau bătrînul Johnson a murit?

– Și Ian Newsome umblă după ea.

– Oh? Băiatul care era căpitanul echipei de fotbal și de înot și care, în plus, a dat dovadă de o deosebită îndemînare și a cîștigat campionatul la lupte? Băiatul căruia fetele i se aruncau singure în brațe? Nu s-a căsătorit cu Angela, șefa echipei care făcea galerie la meciuri, aia care avea mai mult păr decît creier?

– Au divorțat. El s-a întors în oraș și a preluat afacerea cu Cadillac.

– Înseamnă că face o grămadă de bani, spuse Jason sarcastic. Nu erau prea multe cereri de Cadillac în Abernathy.

– În plus, vinde Mercedes-uri arabilor.

– Ah, spuse Jason. În cazul ăsta ai probleme.

– Tot ce vreau este să petrec ceva timp cu Amy, să fim singuri. Dacă este singură, știu că aș...

– Ai face-o să se îndrăgostească de tine? Nu așa o vei cuceri.

– Bine, dar vreau ca măcar să-mi încerc șansele.

– Singurul lucru pe care îl are Newsome de făcut este să-i trimită un Mercedes roșu decapotabil și femeia va fi a lui. Poate că tu ar trebui să-i oferi...

– Amy nu este așa!

David aproape că strigase. Apoi, cînd observă că jumătate din cei care se aflau la bar își întorseseră privirile spre el, își coborî glasul.

– Te rog să încetezi cu gluma. Nu cred că vreau să mai trăiesc fără ea, spuse David încet.

Pentru o clipă, Jason privi vîrful capului fratelui său. David nu cerea des ajutor și niciodată pentru el. Își plătise singur

cursurile de medicină, refuzînd banii oferiți de către fratele său. „Nu aș prețui atît de mult ceva ce mi se oferă pe degeaba", spusese David. Jason știa că David încă mai avea de plătit pentru acele cursuri, dar mai știa și că nu ar fi acceptat nici un ajutor financiar.

Dar iată că, de astă dată, David îi cerea ceva personal, ceva ce nu implica averea lui Jason. Trecuse mult, mult timp de cînd cineva nu-i mai ceruse și altceva decît bani.

– Am să fac tot ce pot, spuse Jason încet.

David își ridică fruntea.

– Vorbești serios? Nu, nu cred. Nu ai de gînd să faci ce am eu în minte.

Jason era de felul lui o persoană prudentă, așa că-l întrebă:

– La ce anume te-ai gîndit?

– Să trăiești cu ea.

– Ce? izbucni Jason, făcîndu-i iar pe cei din jur să se uite la el și la fratele său. Se aplecă spre David. Vrei ca eu *să trăiesc* cu iubita ta?

– Nu este iubita mea. Oricum, cel puțin nu încă. Dar trebuie să aduc pe cineva în casă care să-l țină pe copil departe de ea. O persoană în care și ea să aibă încredere, altfel nu-i va permite să stea cu băiatul.

– Și mai este și Newsome de care trebuie să te ocupi.

– Da, el și toți ceilalți bărbați care umblă după ea.

– În regulă. O voi suna pe Parker și ea poate să...

– Nu, tu trebuie să fii! Nu secretara ta, nici bucătarul tău șef, nici pilotul tău și nici menajera ta. Tu!

Cînd Jason se uită la fratele lui, uimit de vehemența cuvintelor sale, David se calmă.

– Acest copil are nevoie de mîna unui bărbat. Știi să te descurci cu copiii neastîmpărați. Uite cum te-ai descurcat cu mine!

Jason nu putu să nu se simtă flatat şi era adevărat că fusese pentru fratele său mai tînăr mai mult ca un tată decît ca un frate. Mama lor murise, iar tatăl lor muncea şaizeci de ore pe săptămînă, astfel că nu se aveau decît unul pe celălalt.

– Te rog, spuse David.

– Bine, răspunse Jason fără tragere de inimă.

În New York era cunoscut pentru faptul că niciodată nu se dădea bătut în afaceri, dar David era singurul care avea puterea de a-l convinge. Şi, în plus, era ceva în Jason care îl făcea să dorească să ducă din nou una dintre bătăliile din viaţa sa, o bătălie pe care o pierduse; datorită unui mic monstru, care nu era nimic altceva decît un copil răsfăţat, renunţase la una dintre puţinele femei despre care credea că le-ar fi putut iubi şi, mulţi ani de atunci încoace, regretase faptul că nu rămăsese şi nu luptase pentru ea. Chiar cu un an în urmă, o văzuse din nou pe acea femeie. Avea o căsnicie fericită, cu un bărbat cu care Jason făcea afaceri şi arăta înfloritoare. Aveau o casă mare în Long Island şi aveau încă doi copii. Acum, la vîrsta de patruzeci şi şase de ani, Jason se întreba care ar fi fost viaţa lui dacă atunci nu ar fi dat bir cu fugiţii şi ar fi luptat pentru acea femeie, dacă ar fi avut mai multă minte la treizeci de ani.

– O voi face, spuse Jason liniştit. Voi rămîne şi voi vedea ce anume pot face pentru a ocupa timpul copilului atunci cînd tu ieşi cu Amy.

– Nu va fi uşor.

– Vorbeşti ca şi cum ai crede că tot ceea ce fac eu este uşor.

– Nu l-ai întîlnit pe acest copil şi nici nu ai cum să-ţi dai seama cît de ataşată este Amy de el.

– Nu-ţi face griji. Mă descurc eu. Timp de o săptămînă

voi avea grijă de acest copil neastîmpărat şi, dacă în acest timp vei cuceri femeia, să te gîndeşti că de fapt nu a fost meritul tău.

În loc să-i mulţumească, aşa cum credea Jason că ar trebui, David îşi coborî iar privirea spre paharul cu bere.

– Acum ce mai este? răbufni Jason. Nu îţi ajunge o săptămînă?

Mintea îi lucra cu febrilitate. Oare la cîte jocuri, în Liga copiilor, putea participa un om fără să înnebunească? Slavă Domnului că existau celularele, căci astfel putea să şi lucreze în timp ce avea să stea la peluză. Iar dacă intra în vreo încurcătură, mai avea şi posibilitatea de a o chema pe Parker. Ea era în stare să se descurce în orice împrejurare, oricînd şi oriunde.

– Vreau să-mi dai cuvîntul tău de onoare.

Auzind aşa ceva, faţa lui Jason se înroşi puternic.

– Crezi că nu voi respecta ce ţi-am promis?

– Sarcinile tale le vei preda altcuiva.

– La dracu', bineînţeles că aşa voi face! izbucni Jason, dar îşi coborî privirea, astfel încît fratele lui să nu-i vadă ochii.

Dacă omul din New York, cu care făcea afaceri, l-ar fi cunoscut aşa de bine cum îl cunoştea fratele său, nu ar mai fi făcut afaceri cu el.

– Voi avea grijă de copil timp de o săptămînă, spuse Jason, cu mai mult calm. Voi face tot ce va dori copilul. Îi voi da chiar şi cheia de la maşina mea.

– Baţi cîmpii. Tu nu ai maşină, ai uitat?

– Atunci voi cumpăra o blestemată de maşină şi i-o voi da!

David îl făcea să se simtă incompetent.

– Uite ce e, hai să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Cu cît termin treaba asta mai repede, cu atît mai devreme voi putea pleca de aici şi mă voi putea întoarce la treburile mele. Cînd voi întîlni acest model de frumuseţe?

– Cuvîntul de onoare, spuse David, privindu-l cu seriozitate, dar vocea îi suna ca şi cum ar fi fost iar un copil de patru ani care cerea fratelui mai mare să-i promită că nu-l va părăsi.

Jason oftă adînc.

– Pe cuvînt de onoare, murmură, apoi nu se putu stăpîni să nu privească în jur, să vadă dacă cineva din bar îl auzise. În numai treizeci de minute renunţase să mai fie marele om de afaceri pentru a se ocupa de un copil mîrşav şi, mai mult chiar, îşi dăduse şi cuvîntul de onoare. Ţi-am spus vreodată că urăsc Crăciunul?

– Cum poţi urî ceva la care nu ai participat niciodată? îl întrebă David cu un rînjet satisfăcut, de superioritate. Poate vom avea norocul ca băieţelul să doarmă.

– Trebuie să-ţi atrag atenţia că este ora două dimineaţa? Nu cred că micul tău înger va aprecia faptul că îi picăm pe cap la o astfel de oră.

– Uite ce, vom merge pînă la casa ei şi dacă luminile sînt stinse, vom trece mai departe, dar dacă sînt aprinse ne vom opri şi îi vom face o vizită. De acord?

Jason încuviinţă în timp ce înghiţea ultimele picături de whisky, dar era nemulţumit de ceea ce gîndea. Ce fel de femeie s-ar căsători cu unul ca Billy Thompkins? Şi ce fel de femeie stătea trează toată noaptea? Nu putea fi decît o beţivă.

Cînd ieşiră din bar şi se îndreptară spre sedanul în care şoferul lui Jason aştepta liniştit, Jason începuse să-şi formeze

o părere despre această femeie care îi momise fratele, astfel încît acesta să vrea să se căsătorească cu ea. În minte i se perindară, cu rapiditate, o mulțime de fapte: un soț bețiv, un copil incorigibil, o viață de noapte. După ce se așeză în mașină, se uită spre fratele lui mai mic și îșI jură să-l apere de această ticăloasă și, în timp ce mașina se îndrepta spre [illegible]ia orașului, începu să-și schițeze în minte un portret al acelei femei. Și-o putea imagina cu părul alb, cu o țigară atîrnîndu-i de colțul gurii. Oare era mai în vîrstă decît David? El era atît de tînăr și atît de inocent! Nu părăsise orașul Abernathy prea des și nu știa nimic despre lume. Ar fi ușor, pentru o persoană fățarnică și interesată, să obțină avantaje de pe urma acestuia.

Întorcîndu-se spre fratele său, îl privi cu seriozitate.

– Pe cuvînt de onoare, spuse încet, și David îi zîmbi mulțumit.

Cu toate că de multe ori fratele lui era o adevărată pacoste, întotdeauna avusese puterea de a-l face pe Jason să se simtă ca și cum ar fi fost mai rău decît îi spunea contabilul lui că este.

CAPITOLUL DOI

Vechiul Salma arăta mai rău decît şi-l amintea. Nu mai fusese zugrăvit de cel puţin cincizeci de ani, iar pridvorul părea că stă să cadă. Şi, din cîte putea vedea la lumina lunii, acoperişul avea să devină inutil dacă ploua, căci n-ar putea feri pe nimeni de apa ce s-ar scurge în casă.

– Uite, este aşa cum am bănuit, zise David înverşunat, părînd să nu ia în seamă decrepitudinea casei. Toate luminile sînt aprinse. Copilul nu doarme niciodată şi de aceea mama lui stă trează toată noaptea.

Jason aruncă o privire fratelui său şi se gîndi că cu cît mai repede îl va îndepărta de acesată profitoare, cu atît va fi mai bine.

– Haide, spuse David care deja coborîse din maşină şi pornise pe drumul care ducea spre un gard pe jumătate căzut. Ţi-e teamă? Dacă îţi este...

– Dacă îmi este, îţi dublez datoria faţă de mine, de acord? îl întrebă Jason arcuindu-şi o sprînceană.

David zîmbi satisfăcut, dezgolindu-şi şirul de dinţi albi ce străluciră în lumina lunii, apoi, aproape fugind, urcă treptele pridvorului şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei.

– Nu călca pe aia, este... Oh, îmi pare rău. Te-ai lovit? Casa are nevoie de cîteva reparații.

Frecîndu-și fruntea în locul în care îl lovise o scîndură ce se desfăcuse din lemnăria pridvorului, Jason se strîmbă în timp ce se uită la fratele lui.

– Da, ca și cum Frankenstein ar fi avut nevoie de un butoi frumos în care să locuiască.

David se îndreptă spre ușă, părînd să nu fi auzite spusele fratelui său, și bătu încet. În cîteva clipe le deschise o femeie tînără... Iar Jason rămase cu gura căscată, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce vede, căci femeia era departe de ceea ce își imaginase el.

Amy nu arăta ca o sirenă înșelătoare menită să momească bărbații, dar nici ca o femeie care să inspire sonete închinate frumuseții sale. Și nici nu trebuia să se teamă de faptul că bărbații ar îngenunchea în fața ei, plini de dorință. Părul negru, lung, care părea să aibă nevoie de o baie, era strîns la spate, alunecîndu-i pe ceafă. Nu era machiată și avea pielea de culoarea fildeșului, pe care se vedeau cîteva pete albe. Ochii negri erau atît de mari, încît îți lăsau impresia că acoperă aproape întregul oval al feței, dar în mod sigur puneau în umbră gura mică. Era mică de înălțime, trupul îi părea fragil și oasele i se vedeau ușor pe sub îmbrăcăminte, arătînd că femeia avea neapărată nevoie de o masă bună. Dar ceea ce atrăgea atenția era pieptul femeii, sînii mari, frumos conturați.

– La naiba! spuse tînăra femeie în timp ce își aruncă o privire asupra felului cum arăta, apoi fugi în casă. Intră, David, și fă-te comod, simte-te ca acasă. Max – slavă Domnului – doarme deocamdată. Ți-aș oferi niște gin, dar nu am, așa că ar trebui să te servești singur din coniacul vechi de cincizeci de ani, din care nu a mai rămas nici un strop.

– Mulţumesc, spuse David zîmbind amuzat. În cazul ăsta voi servi şampanie.

– Toarnă-mi şi mie puţină! veni răspunsul din spatele uşii întunecate.

David îi aruncă lui Jason o privire ce părea să însemne „Nu-i aşa că este cea mai spirituală persoană pe care ai întîlnit-o vreodată?"

Dar Jason privea în jurul său, cercetînd camera. Trecuse mult timp de cînd părăsise ceea ce David numea „casa din nori". „Trăieşti prea mult în avioane particulare, în hoteluri particulare, atît de particulare, încît ai uitat cum arată restul lumii în realitate", îi spunea el de foarte multe ori. De aceea, acum, Jason privea în jurul lui scîrbit de ceea ce vedea. Paragină, fu primul cuvînt care îi trecu prin minte. Toate obiectele arătau ca şi cum ar fi fost primite prin bunăvoinţa altora: obiecte desperecheate, nimic nu se potrivea cu altceva. În cameră putu vedea o canapea veche tapiţată cu un material uzat, de culoare maro, un scaun vechi ce arăta îngrozitor şi care era acoperit cu un material ce părea că fusese imprimat odată cu frunze de floarea-soarelui şi banane. Masa pentru cafea era mare, din bucăţi de lemn pe care cineva pictase umbra unei flori care semăna cu cercelușul. Se gîndi că această casă arăta exact ca un loc în care ar fi putut trăi Billy Thompkins.

David îi dădu un ghiont uşor şi îi făcu semn cu capul spre uşă.

– Nu te mai uita aşa! spuse în şoaptă, apoi cei doi bărbaţi îşi ridicară privirea în clipa în care Amy intră în cameră.

Femeia ieşise din dormitor, purtînd o fustă încreţită, iar cea mai mare parte a petelor de pe chipul ei dispăruseră. Cînd îl văzu pe Jason uitîndu-se la ea cu atenţie, îşi ridică

mîna şi şterse şi celelalte pete, înlăturîndu-le, apoi încercă să zîmbească.

– Făină de orez pentru copil. Dacă ar mînca tot atît de mult pe cît reuşesc eu să vărs pe mine, ar trebui să arate ca un purcel.

– Acesta este vărul meu, Jason, spuse David. Ştii, cel despre care ţi-am vorbit. Ţi-ar fi cu adevărat recunoscător dacă i-ai putea permite să locuiască aici pînă ce inima-i rănită se va mai linişti.

Această afirmaţie îl ului atît de mult pe Jason, încît nu reuşi să facă nimic altceva decît să se uite lung la fratele său.

– Da, bineînţeles. Înţeleg, spuse Amy. Veniţi aici şi luaţi loc. Femeia se uită la Jason. Îmi pare rău că Max nu este treaz acum, dar îl vei putea vedea peste vreo trei ore. Poţi fi sigur de asta, spuse ea rîzînd.

Jason începu să bănuiască ceva. Fratele lui mai mic era cel care îl făcu să devină bănuitor. Fratele pe care l-a ajutat să crească. Fratele pe care întotdeauna îl iubise şi îl îngrijise. Cel pentru care şi-ar fi dat viaţa. Acel frate care acum părea că tocmai îl juca pe degete.

Cu mult timp în urmă, Jason îşi închipuise că dacă şi-ar ţine gura ar afla mai multe lucruri. De multe ori tăcerea lui spusese mai mult decît cuvintele, aşa că se aşeză pe un scaun şi ascultă.

– Doriţi un ceai? întrebă Amy. Deşi nu vă pot oferi şampanie, în mod sigur îmi pot permite să vă ofer un ceai. Am ceai de zmeură. Nu, acesta este bun numai cu lapte şi mă îndoiesc că vreunuia dintre voi i-ar plăcea, spuse ea, zîmbindu-i lui Jason, ca şi cum acesta ar fi înţeles cum stau lucrurile.

Într-adevăr, Jason începuse să înţeleagă. Începu să observe

unele lucruri din cameră pe care nu le privise cu atenție. Pe podea era un tigru împăiat. Nu, nu era tigrul din *Winnie Prostuțul*, iar pe marginea scaunului tapițat cu floarea-soarelui se afla o mapă cu mostre de stofă.

– Cîți ani are fiul tău? întrebă Jason cu fălcile încleștate.

– Astăzi împlinește douăzeci și șase de săptămîni, răspunse Amy cu prudență. Șase luni.

Jason se întoarse spre David furios.

– Putem ieși afară să discutăm puțin, doar noi doi? Apoi își întoarse privirea spre Amy. Te rog să ne scuzi pentru o clipă.

Cînd văzu că David nu are de gînd să se miște, Jason își puse mîinile pe umerii acestuia și îl răsuci, apoi îl împinse spre ușă. Jason se antrena la sala de sport întotdeauna, așa că avea o condiție fizică excelentă. În schimb, David se gîndea că statul în picioare timp de paisprezece ore pe zi era un exercițiu destul de bun, numai că de astă dată avantajul era de partea lui Jason, care aproape că îl luase pe sus și îl scosese din casă.

Afară, Jason își fixă fratele cu privirea și-l întrebă cu un ton calm:

– Ce ai de gînd să faci, de fapt? Și să nu îndrăznești să mă minți.

– Nu-ți puteam spune despre ce este vorba, căci ai fi șters-o imediat înapoi cu blestematul ăla de avion. Dar, de fapt, nu te-am mințit. Doar am omis unele amănunte. Și nu ești tu acela care spune mereu că un bărbat nu trebuie să dezvăluie totul?

– Nu-mi răstălmăci cuvintele. Cînd am făcut această afirmație mă refeream la *străini*. Nu m-am gîndit că propriul

meu frate ar... Of, la dracu' cu toate astea! Te duci imediat înăuntru şi-i spui bietei femei că este o greşeală şi...

– Ai de gînd să-ţi încalci cuvîntul de onoare? Ştiam că ai fi în stare să faci aşa ceva!

Jason închise ochii pentru o clipă, încercînd să se liniştească.

– Nu mai sîntem elevi de şcoală elementară. Sîntem oameni în toată firea şi...

– De acord, spuse David cu răceală, apoi porni spre maşina parcată în apropiere.

Of, Dumnezeule mare, îşi spuse Jason în gînd. Fratele lui era în stare să-i poarte ranchiună o veşnicie. Într-o clipă îl înhăţă de braţ şi îl opri.

– Trebuie să înţelegi că nu pot respecta această promisiune. Puteam avea grijă de un băieţel, dar acesta este... David, acesta este un *bebeluş* în scutece.

– Şi tu eşti prea bun pentru a schimba scutece, nu-i aşa? Bineînţeles, marele şi bogatul – continuă şuierînd printre dinţi – Jason Wilding este prea bun pentru a schimba scutecele unui copil. Ai măcar idee de cîte ori am golit ploştile bolnavilor? De cîte ori am lucrat cu cateterele? De cîte ori am...

– Gata, în regulă, ai cîştigat. Tu eşti Sfîntul David şi eu sînt încarnarea ticăloşiei. Orice ar fi, nu pot face acest lucru.

– Ştiam că îţi vei încălca cuvîntul, murmură David, apoi se întoarse şi porni iar spre maşină.

Jason înălţă o scurtă rugăciune spre cer, cerînd să i se dea putere, apoi îl prinse iarăşi de braţ pe David.

– Ce anume i-ai spus? îl întrebă în timp ce şi-o imagina pe secretara lui zburînd cu avionul spre Abernathy şi luînd copilul. Nu despre *bebeluş*.

Ochii lui David sclipiră.

– I-am spus că eşti vărul meu, că trebuie să-ţi revii după o experienţă sentimentală care ţi-a frînt inima, că este primul Crăciun pe care îl petreci fără iubita ta şi că eşti singur. Şi i-am mai spus că noul tău apartament a fost zugrăvit, aşa că nu ai unde să locuieşti, timp de o săptămînă. I-am mai spus, de asemenea, că-ţi plac bebeluşii şi că ţi-ar face o deosebită favoare dacă ar accepta să locuieşti cu ea timp de o săptămînă şi să ai grijă de Max în cursul zilei, în timp ce ea îşi face treburile. David se opri puţin pentru a-şi recăpăta respiraţia.

Nu era chiar atît de rău pe cît crezuse Jason că este, atunci cînd fratele lui vorbise despre „inima rănită".

David putu să vadă cum fratele lui începe să se liniştească.

– Tot ceea ce-mi doresc este să mă pot bucura de puţin timp liber alături de ea, spuse el. Sînt nebun după ea. Poţi vedea şi singur cît este de frumoasă. Este amuzantă, este curajoasă, este...

– Şi are o inimă de aur, ştiu, spuse Jason cu glas obosit în timp ce se îndrepta spre maşină.

Leon deja ieşise şi deschisese portiera din spate.

– Sun-o pe Parker şi spune-i să vină imediat aici, ordonă el.

Faptul că dădea un ordin îl făcea să se simtă bine. David reuşise să-l facă să se simtă de parcă era iarăşi la grădiniţă.

Jason se întoarse spre fratele lui:

– Dacă fac acum acest lucru, niciodată nu-mi vei mai cere ceva. Ai înţeles? Aceasta este cea mai mare şi ultima favoare pe care ţi-o fac!

– Pe onoarea mea de cercetaş, spuse David, ridicîndu-şi două degete atît de fericit, încît Jason aproape că-l iertă.

Acum că David îl minţise, îşi putea permite şi el să recurgă la mijloace nu tocmai cinstite. David putu citi pe

chipul fratelui său că acesta avea de gînd să-şi respecte promisiunea.

– Nu vei regreta. Îţi promit.

– Deja regret, bombăni Jason, în timp ce-l urma pe David în casă.

Lui David nu-i trebuiră decît patru minute pentru a-şi cere scuze, spunînd că trebuie să plece, deoarece de dimineaţă urma să se scoale foarte devreme. Apoi îi lăsă pe cei doi singuri.

În acea clipă Jason se simţi în încurcătură.

– Eu... ăă, începu el fără a şti ce anume îi putea spune tinerei femei care stătea în picioare şi care-l privea fix, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să spună ceva. Ce anume voia de la el? Poate autobiografia? Un document în care să fie enumerate cele cinci sute de companii pe care le deţinea, dar care nu spunea nimic despre abilităţile sale – sau despre lipsa acestora – în ceea ce priveşte schimbarea scutecelor.

Cînd văzu că Jason nu scoate nici o vorbă, femeia îi zîmbi, apoi îi spuse:

– Îmi închipui că eşti obosit. Dormitorul liber este acolo. Îmi pare rău, dar patul este îngust. Nu am mai avut musafiri pînă acum.

Jason încercă să-i întoarcă zîmbetul. Nu era vina ei că fratele lui era îndrăgostit de ea, deşi, sincer vorbind, Jason nu vedea ce anume i-ar fi putut face pe ceilalţi să se îndrăgostească de această femeie. Personal, îi plăcea ca femeile să fie curate şi machiate, îi plăcea acel tip de femeie care îşi petrecea ziua la coafor, îngrijindu-şi părul şi tenul.

– Unde-ţi sînt bagajele?

– Bagajele? întrebă el, ca şi cum nu ar fi înţeles. Ah, da.

Bagajele. Le-am lăsat la... la David acasă. Le voi lua mîine dimineață.

Tînăra îl privea cu atenție.

– Credeam că... Își mută privirea fără a termina fraza. Dormitorul este în partea aceea, are și o baie mică. Nu este prea mare, dar...

Se întrerupse considerînd că nu era cazul să se scuze pentru condițiile oferite.

– Noapte bună, domnule Wilding, spuse ea, apoi se răsuci și ieși pe o altă ușă.

Jason nu era obișnuit să i se dea liber. De fapt, mai degrabă era obișnuit ca ceilalți să se gudure pe lîngă el.

– În regulă, murmură. Noapte bună.

Apoi se îndreptă spre camera care îi fusese indicată și intră. Arăta mai rău decît restul casei, dacă acest lucru era posibil. Patul era așezat în mijlocul camerei, acoperit cu o pătură curată și veche, în culori stinse. Singura mobilă care se mai afla în încăpere era o cutie din carton, pusă cu gura în jos, pe care era o lampă, ce părea a fi de pe vremea lui Edison. Camera avea o fereastră mică, fără draperii, și două uși, una care părea să dea spre o altă cămăruță și cealaltă spre camera de baie. Pereții băii erau acoperiți cu plăci albe, jumătate din ele crăpate.

Zece minute mai tîrziu, Jason își scoase lenjeria de corp și se băgă sub pătură. Mîine își va trimite secretara să-i cumpere o pătură electrică.

Nu trecuse mai mult de o oră cînd fu trezit de un sunet. Zgomotul, de parcă cineva răzuia ceva, fu urmat de un altul, un fîșîit de hîrtie mototolită. De regulă nu prea avea somn noaptea, dar anii de călătorii făcuseră ca lucrurile să stea și mai rău. Aproape că suferea de insomnie. Încet, desculț, se

duse spre camera de zi. Razele lunii erau destul de puternice, încît el să poată distinge conturul mobilierului şi să nu se lovească de acesta. Se opri pentru o clipă, să asculte. Sunetul venea dinspre camera femeii.

Ezitînd, rămase în faţa uşii deschise. Poate că făcea ceva ce o privea numai pe ea, dar cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că femeia era în pat şi dormea. Simţindu-se penibil, se întoarse, dar chiar atunci sunetul se auzi din nou. Scrutînd întunericul, văzu într-un colţ ceva ce semăna cu o cuşcă. Era un ţarc demodat, din lemn, pentru copii, iar înăuntru se afla ceva ce semăna cu un ursuleţ.

Jason clipi iarăşi, îşi scutură capul, apoi privi din nou, în timp ce ursuleţul îşi întoarse capul şi-i zîmbi. Putu să vadă clar doi dinţişori strălucind în lumina palidă a lunii.

Fără a se gîndi la ceea ce face, Jason înaintă mergînd pe vîrfuri şi se lăsă în jos cînd ajunse lîngă copil. Se aştepta ca acesta să ţipe, dar nu o făcu. Copilul întinse mînuţele, îl prinse de faţă şi începu să-l ciupească, încît lui Jason îi dădură lacrimile de durere. După ce îi îndepărtă mînuţa de pe faţă, Jason duse copilul în patul îngust din camera sa, îl înveli şi îi spuse cu seriozitate.

– Acum încearcă să dormi.

Copilul clipi de cîteva ori spre el, apoi se răsuci pînă ce ajunse de-a curmezişul patului şi adormi imediat.

– Nu-i rău, îşi spuse Jason, încîntat de felul cum îşi îndeplinise sarcina. Nu-i rău chiar deloc. Poate că David avusese dreptate cînd spusese că fratele lui mai mare avea un fel al lui de a se purta cu copiii. Mare păcat că nu folosise acel ton ferm şi cu acel copil răsfăţat pe care îl întîlnise cu atîţia ani în urmă. Poate că...

Se opri în clipa în care realiză că acum nu mai avea unde să doarmă. Chiar dacă ar fi mutat puțin copilul, patul era prea îngust pentru amîndoi, căci mititelul era dolofan precum un curcan de Crăciun. Nici nu era de mirare că la început avusese impresia că vede un pui de urs.

– Acum, ce fac? se întrebă Jason, uitîndu-se la ceasul de la mînă. Era patru dimineața și la New York încă nu era nimeni la birou, așa că nu se putea ocupa de nici o afacere. Ah, își spuse el, poate că la New York lumea încă dormea, dar la Londra nu.

După ce își puse costumul din lînă, pentru a nu-i fi frig, își scoase telefonul mobil din buzunar și se apropie de fereastră, unde avea semnal mai bun, și formă un număr. Cinci minute mai tîrziu era prins într-o discuție cu șefii unei mari companii pe care Jason o cumpărase de curînd. În fundalul sonor, se putea desluși sunetul unei petreceri de Crăciun și putea jura că directorii erau nemulțumiți de faptul că pierdeau distracția, dar pentru Jason nu avea importanță. Afacerile erau afaceri și cu cît mai repede aveau să înțeleagă acest lucru, cu atît mai bine.

CAPITOLUL TREI

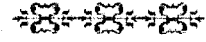

Nu-mi place, gîndi Amy în timp ce se băga în pat. Din motive ciudate, Max încă mai dormea. Putea vedea trupul lui masiv aşezat în vechiul ţare de copil al lui Billy.

– Nu-mi place, nu-mi place, nu-mi place, spuse ea cu voce tare, apoi privi îngrijorată spre ţarc, dar Max nu se mişcase. Ar trebui să-l trezească într-un minut sau două, altfel sînii aveau să-i explodeze de lapte, dar era minunat că putea avea cîteva minute de linişte doar pentru ea.

Cînd David o rugase să-i permită vărului lui homosexual să locuiască la ea timp de o săptămînă, Amy spusese imediat nu.

– Ce-i voi da să mănînce? întrebase ea. Nu am îndeajuns nici pentru mine şi Max.

– Păi, ăăă, păi... Lui îi place să gătească. Şi, în fine, sînt convins că i-ar plăcea să aibă pe cineva pentru care să gătească. El va cumpăra tot ce ai nevoie, spusese David pe un ton care o făcuse pe Amy să nu-l creadă. Nu, serios, o să gătească. Uite, Amy, ştiu că abuzez de bunătatea ta, dar Jason şi iubitul lui tocmai s-au despărţit şi vărul meu nu are unde să stea. Îmi vei face o mare favoare. L-aş primi la mine, dar tu ştii ce părere are tata despre homosexuali.

De fapt, Amy îl întîlnise pe Bertram Wilding doar o singură dată, aşa că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce simţea acesta, exceptînd crenvurştii cu chilli – de care era îndrăgostit – şi fotbalul (pentru care, de asemenea avea o pasiune).

– Nu poţi găsi pe altcineva? Tu cunoşti pe toată lumea din oraşul ăsta, spusese ea aproape plîngînd.

David fusese atît de bun cu ea. Nu-i ceruse nici un ban nici pentru infecţia pe care o avusese Max la ureche, nici pentru vaccinuri şi îi trimisese asistenta să o ajute atunci cînd avusese gripă trei zile. Nu era uşor să fii o mamă singură care încearcă să se descurce cu puţinii bani pe care îi are, dar cu ajutorul lui David reuşise să supravieţuiască. De aceea îi era îndatorată.

– Ai un dormitor separat şi ai nevoie de vărul meu. Nu ai nimic împotriva homosexualilor, nu-i aşa? o întrebase şovăind, de parcă se gîndea dacă nu cumva o judecase greşit.

– Bineînţeles că nu. Problema este doar spaţiul şi... ei bine, banii. Nu-mi pot permite să-i dau de mîncare, aşa cum nu-mi pot permite nici să-l plătesc ca bonă şi...

– Problemele astea lasă-le în seama mea, spusese David. Jason te va ajuta şi îţi va face viaţa mult mai uşoară. Ai încredere în mine.

Aşa că avusese încredere în el. Aşa cum toată lumea din oraş avea încredere în el. Şi cu ce se alesese? Cu un bărbat de un metru optzeci, care zîmbea dispreţuitor şi care o făcea să dea bir cu fugiţii şi să se ascundă, cu asta se alesese. Noaptea trecută, sau mai bine zis în această dimineaţă, la ora două, ora de alăptat, ea trebuise să-şi muşte limba ca să nu facă vreo remarcă deplasată atunci cînd îl văzuse cum privea casa şi cum buza de deasupra i se strîmba cu dezgust.

Bărbatul purta un costum care arăta minunat şi era mai scump decît casa ei şi îi mai simţise şi dispreţul. În acea clipă voise să-i spună lui David să-l ia din casa ei, căci nu i-ar permite acestui om să stea în preajma fiului ei.

Dar imediat îşi amintise tot ceea ce David îi spusese despre bietul om şi despre inima frîntă a acestuia. Însă lui Amy i se păruse că bărbatul era mai degrabă furios, decît dărîmat de suferinţă. Părea furios pe lume, poate chiar şi pe ea. Cînd acesta îi ceruse lui David să iasă afară cu el, Amy aproape că fusese tentată să pună zăvorul după ce închisese uşa în urma lor şi apoi să se strecoare la loc în patul ei cald.

Dar n-o făcuse şi acum avea să petreacă o săptămînă întreagă în prezenţa acestui nătărău, îşi spuse ea. O săptămînă întreagă din viaţa ei, în care avea să-i vadă acel zîmbet dispreţuitor. O săptămînă...

Îşi întrerupse gîndurile, căci prin peretele subţire al ţarcului se auzi un zgomot puternic, de parcă ceva ar fi căzut şi imediat izbucni ţipătul speriat al lui Max. Amy sări din pat înainte ca chiriaşul ei să se apropie şi să ia copilul în braţe.

– Pleacă, spuse Amy împingîndu-i mîinile în timp ce îşi ridica băieţelul şi-l strîngea în braţe. Şşş, scumpule, spuse ea ţinîndu-l strîns la piept, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Căzuse din pat. Oare se lovise la cap? Era totul în regulă? Comoţii? Afecţiune cerebrală? Mîinile căutau cu febrilitate pe corpul copilaşului vreo umflătură, urme de sînge sau orice altceva.

– Cred că doar s-a speriat, spuse Jason. A căzut pe pernă şi, în plus, are atîtea lucruri pe el, încît ai putea să-i dai drumul de pe o clădire şi tot nu s-ar răni, spuse Janson, zîmbind.

Amy se uită la el. Max încetase să mai plîngă şi îşi împinse capul înainte spre sînul mamei.

– Ieşi, îi spuse lui Jason. Nu te vreau aici.

Bărbatul o privi, ca şi cum nu ar fi înţeles.

– Ţi-am spus să ieşi. Eşti concediat. Ia-ţi... telefonul şi pleacă!

Era clar că stătuse lîngă fereastră şi vorbise la telefon, lăsînd copilaşul nesupravegheat pe un pat îngust. Nu avea de gînd să-l lase pe Max în grija unei persoane atît de nepăsătoare.

– Niciodată nu am mai fost concediat, pînă acum, spuse Jason cu ochii mari de uimire.

– Există un început pentru toate. Cînd văzu că Jason nu se mişcă, îşi muşcă buzele. Nu am maşină, aşa că, dacă ai nevoie de un mijloc de transport, sună-l pe David. Îţi dau eu numărul, dacă nu-l ai.

– Îi ştiu numărul, spuse Jason liniştit, continuînd să stea în picioare şi să o privească.

– Atunci foloseşte-l! spuse ea, în timp ce se întoarse ţinînd copilul strîns în braţe.

Intră în camera de zi, îl aşeză pe Max pe două perne, pe canapea, îi puse mîna sub cap şi, furioasă, îşi desfăcu partea de sus a cămăşii de noapte, dezgolindu-şi sînul. Max începu imediat să sugă, apoi îşi ridică privirea spre mama lui şi continuă să o privească de parcă ar fi simţit că se întîmplă ceva.

– Uite, eu... Oh, scuză-mă, spuse Jason şi se întoarse cu spatele la ea.

Amy îşi dădu seama că se jena pentru faptul că o văzuse cu sînul dezgolit şi alăptînd bebeluşul. Trăgînd o pătură de pe canapea o puse în jurul ei, acoperind astfel şi copilul.

– Te rog să-mi mai acorzi o a doua şansă, spuse Jason, continuînd să stea cu spatele la ea. Am...Părea că nu era în

stare să articuleze vreun cuvînt. Am greşit lăsînd copilul singur, pe patul acela îngust. Dar, ăăă... dar intenţia a fost bună. L-am auzit foindu-se şi l-am luat din ţare. Voiam doar să te mai las să dormi vreo două ore, asta-i tot.

Amy îşi dădu seama că Jason depusese un adevărat efort pentru a articula fiecare cuvînt. Părea că niciodată, pînă atunci, nu-şi ceruse scuze faţă de cineva. Şi, în plus, tonul lui te făcea să te gîndeşti că nici nu greşise vreodată.

– Îmi ceri să-ţi dau o a doua şansă, cînd la mijloc este viaţa copilului meu? îl întrebă ea cu calm, în timp ce-i privea spatele.

Încet, Jason se răsuci, văzu că se acoperise, apoi se aşeză pe scaun.

– De regulă nu sînt atît de... atît de neatent. În general sînt în stare să urmăresc mai multe lucruri în acelaşi timp şi sînt în stare să mă descurc cu orice problemă care se iveşte. De fapt, mă mîndresc cu faptul că sînt în stare să mă descurc cu absolut orice.

– Nu trebuie să mă minţi. David mi-a spus totul.

Cînd spuse aceste cuvinte, chipul bărbatului se schimbă căpătînd o uşoară tentă vinеţie, care o făcu să-şi dorească din nou să scape de promisiunea pe care o făcuse. Nu-mi place de el, îşi spuse Amy iarăşi.

– Şi ce anume ţi-a spus doctorul David? întrebă Jason cu glas moale.

Avea în el ceva ce o intimida. Îi era datoare lui David pentru tot ceea ce făcuse pentru ea, dar nu putea să-l răsplătească expunîndu-şi copilul.

– Mi-a spus că eşti homosexual şi că trebuie să-ţi revii după greaua suferinţă şi...

– Ţi-a spus că sînt homosexual? întrebă Jason.

– Da. Ştiu că este un secret şi că nu vrei ca lumea să ştie acest lucru, dar a fost nevoit să-mi spună. Doar nu crezi că aş permite ca un heterosexual să locuiască aici, cu mine, nu-i aşa? Îl privi cu coada ochiului. Sau crezi că da? Crezi că sînt o astfel de femeie?

Deoarece el nu răspunse imediat, Amy continuă:

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

Nici un muşchi nu tresări pe chipul lui Jason, dar continua să o privească ca şi cum ar fi avut de rezolvat o mare problemă. Ea îşi aminti că David îi spusese că vărul său nu are unde să stea, nu are unde să petreacă Crăciunul.

– Uite, îmi pare rău că lucrurile nu au ieşit cum trebuie. Nu eşti un om plăcut. Sînt sigură că vei găsi...

– Un alt iubit? întrebă el, arcuindu-şi sprîncenele. Acum cred că este rîndul meu să te întreb ce fel de om crezi că sînt.

Amy se înroşi şi îşi coborî privirea spre Max, care încă mai sugea şi ţinea ochii deschişi, de parcă ar fi ascultat cu atenţie fiecare cuvînt rostit.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Nu asta am vrut să spun. Iartă-mă.

– Numai dacă mă ierţi şi tu.

– Nu, răspunse Amy. Nu cred că acest aranjament va merge. Eu nu...

Se întrerupse şi privi din nou spre Max. Copilul nu mai sugea, dar nu voia să fie îndepărtat de la pieptul mamei.

– Nu ai încredere în mine? Nu vrei să mă ierţi? Pentru ce altceva mai negi?

– Ca să-ţi spun că nu te plac, răspunse Amy fără să se gîndească. Îmi pare rău, dar tu ai vrut să afli.

Cu o singură mişcare şterse gurita copilului, îl desprinse

de la sîn şi se acoperi. Îl puse pe umăr, dar copilul se răsuci să vadă cine mai era în cameră în afară de el şi de mama lui.

– Şi de ce nu mă placi?

În acea clipă Amy hotărî că datoria faţă de David fusese achitată.

– N-ai făcut nimic altceva decît să zîmbeşti dispreţuitor, din clipa în care ai sosit aici, spuse ea nemulţumită. Poate că nu-mi pot permite să port costume făcute la comandă şi ceasuri de aur, dar fac tot ceea ce pot. Cred că ai uitat ce înseamnă să... să fii unul dintre cei mulţi. Cînd David m-a rugat să te primesc aici şi să te găzduiesc, am crezut că ne vom putea ajuta unul pe celălalt, dar înţeleg că te consideri cu mult deasupra văduvei lui Billy Thompkins.

Ultimele cuvinte le rostise cu fălcile încleştate. Nu se dusese în Abernathy, deoarece cu o săptămînă înainte auzise ce anume gîndea lumea despre Billy.

– Înţeleg, spuse Jason, continuînd să stea nemişcat şi privind-o ca şi cum nu avea de gînd să părăsească nici scaunul pe care şedea şi nici casa aceea. Ce anume ar trebui să fac pentru a-ţi dovedi că sînt un om capabil? Cum să-ţi demonstrez că sînt o persoană de încredere şi că pot îndeplini această sarcină?

– N-am idee, spuse ea, în timp ce se lupta cu cele nouă kilograme şi jumătate ale lui Max, care încerca să stea în picioare pe genunchii ei, dar nu avea echilibru, astfel că se legăna dintr-o parte în alta.

Dintr-o dată Jason se ridică de pe scaun, traversă camera, luă copilul din braţele eî şi Max scoase un ţipăt de încîntare.

– Trădătorule, spuse Amy, trăgîndu-şi suflarea, în timp ce privea cum Jason îl ridică pe copil, apoi îl lăsă în jos şi îşi freacă favoriţii de gîtul lui Max. Copilul întinse mînuţele

şi-i atinse faţa şi Amy ştia cît de mult rău poate face acesta. De două ori îi dăduse sîngele cînd Max încercase să-şi arate dragostea faţă de ea.

După cîteva minute în care se jucă astfel cu copilul, Jason se aşeză pe scaun şi îl puse pe Max pe genunchi. Cînd acesta începu din nou să se agite, dornic să se ţină pe propriile-i picioruşe, Jason îi spuse:

– Stai cuminte. Şi copilul se linişti.

Stînd în poala lui Jason, Max arăta foarte mulţumit şi îşi ridică privirea spre mama lui.

Amy ura faptul că era o mamă singură, ura faptul că Max nu avea un tată. Nu ieşise aşa cum îşi dorise. Cu toate că Billy avusese multe defecte, fusese totuşi un om drăguţ şi ar fi fost un tată bun. Dar soarta hotărîse altfel şi...

– Ce doreşti? întrebă Amy obosită, în clipa în care îşi dădu seama că Jason o privea.

– O a doua şansă. Lasă-mă să-ţi pun o întrebare. Nu s-a întîmplat niciodată să cadă în timp ce aveai grijă de el?

Înroşindu-se, Amy se întoarse, astfel încît el să nu-i poată vedea faţa. Nu ştia cum, dar Max căzuse o dată din pat şi o dată în bucătărie. A doua oară căzuse de pe un scăunel special, fără picioare, din plastic subţire, aterizase pe spate şi continuase să alunece, arătînd ca o broască ţestoasă în carapacea sa.

– S-a întîmplat de cîteva ori.

– Înţeleg. Ei bine, în această dimineaţă a avut loc primul şi singurul incident de acest fel. Poţi fi sigură de acest lucru. Credeam că doarme şi deoarece ocupa tot patul nu m-am putut culca, aşa că am dat cîteva telefoane. Este vina mea, dar nu am fost neglijent inenţionat. Ce altceva ţi-a mai spus David despre mine?

– Că deocamdată nu ai casă şi că ai venit aici ca să te liniştești şi să-ţi revii, îi răspunse ea.

Max, trădătorul, stătea liniştit pe genunchii lui Jason, jucîndu-se cu degetele mari ale acestuia, arătînd ca un rege care şi-a regăsit tronul.

– Nu ţi se pare că fiul tău mă place?

– Fiul meu mănîncă şi hîrtie. Ce ştie el?

Pentru prima oară, bărbatul zîmbi cu adevărat, o umbră de zîmbet, dar era ceva neforţat. Aducea puţin cu zîmbetele de pe chipurile celor de pe Muntele Rushmore. Oare faţa lui se putea crăpa?

– Pot fi sincer cu tine? întrebă el, aplecîndu-se spre ea. Nu ştiu nici măcar o iotă despre îngrijirea unui copil. Niciodată în viaţa mea nu am schimbat măcar un scutec. Dar îmi doresc să învăţ şi am nevoie şi de un loc unde să stau. De asemenea, cred că mi-ar plăcea să-ţi schimb părerea pe care ţi-ai format-o despre mine. Pot fi un tip foarte plăcut, atunci cînd mă străduiesc.

– Asta înseamnă că poţi chiar şi să gătești?

– David ţi-a spus că pot?

Ea încuviinţă, gîndindu-se dacă n-ar trebui să-i ceară să plece în acea clipă, dar se părea că Max îl place. Fiul ei începu să se mişte şi să se răsucească şi, cu uşurinţă, Jason îl ridică pe Max în picioare, poziţia favorită a copilului. În cărţile de specialitate se spunea că bebeluşii nu pot sta în picioare pînă pe la vîrsta de şase luni, dar Max stătea astfel pe genunchii ei şi încerca să-i tragă mîinile din încheieturi încă de cînd avea cinci săptămîni şi jumătate. Poate că dacă Jason avea grijă de copil, putea şi ea să-şi facă un duş. Un duş adevărat. Din acelea în care îşi putea şampona părul de două ori, apoi şi-l dădea cu balsam şi aştepta cîteva minute ca rădăcina

părului să se hrănească. Şi, după aceea, poate că ar fi avut timp să-şi dea şi cu puţină cremă de faţă, căci tenul îi era uscat. Alăptatul aproape că îi secase organismul de grăsimi, aşa că faţa ei arăta acum precum glaspapirul. Poate că avea să-l concedieze mai tîrziu. După ce îşi va face o baie ca lumea. La urma urmei, nu putea fi chiar atît de rău, din moment ce doctorul David îl recomandase cu atîta căldură.

– Te deranjează dacă mă duc să fac o baie?

– Asta înseamnă că-mi oferi a doua şansă?

– Poate, spuse ea, zîmbind. O să ai grijă ca fiul meu să nu păţească nimic, nu-i aşa?

– Garantez pentru el cu propria-mi viaţă.

Amy dădu să mai spună ceva, dar renunţă şi se îndreptă spre baie şi, o clipă mai tîrziu, se auzi apa curgînd.

CAPITOLUL PATRU

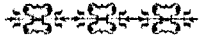

Ești un om mort, spuse Jason la telefon, în timp ce îl ținea pe Max pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Scumpul meu frate mai mic, ești un om mort.

– Uite, Jase, am vreo douăzeci de pacienți care așteaptă să le vină rîndul, așa că spune-mi pe scurt despre ce este vorba, ce anume am făcut, încît să-mi pun viața în pericol.

– Homosexual. I-ai spus că sînt homosexual. Ea crede că tocmai m-am despărțit de iubitul meu.

– Nu-i puteam spune adevărul, nu-i așa? pledă David în apărarea sa. Dacă-i spuneam că bogatul și puternicul meu frate, care deține jumătate din New York, a acceptat să mă ajute s-o cuceresc, crezi că ar fi fost de acord?

– Păi, n-ar fi fost de acord, răspunse Jason printre dinți. M-a concediat.

David respiră adînc.

– Te-a concediat?

– Da, dar am făcut-o să-și schimbe hotărîrea.

David tăcu pentru o clipă, apoi începu să rîdă.

– Înțeleg. Ți-a oferit posibilitatea de a ieși din toate astea, dar tu ești prea mîndru pentru a accepta așa ceva, fapt pentru care ți-ai folosit toată puterea de convingere pentru a păstra

această slujbă. Problema este că nu ştii ce anume ai de făcut, nu-i aşa? Spune-mi şi mie cum ai reuşit să o convingi?

– Copilul mă place.

– Poftim? Nu te aud prea bine. De ce te-ar plăcea copilul ăla răutăcios? aproape că strigă David în telefon. Lui nu-i place de nimeni. Nu te-a muşcat încă? Să nu-mi spui că te lasă să-l ţii în braţe. Numai Amy poate face asta, nimeni altcineva.

– În clipa asta îl ţin în braţe, spuse Jason cu o voce plină de satisfacţie. Şi ştii ceva, Davy? Cred că şi Amy mă place.

Imediat după aceea, închise telefonul. Era satisfăcut că David va avea la ce să se gîndească. Apoi Jason privi spre copilul care arăta ca o bocceluţă aşa cum stătea pe braţul lui.

– Mi se pare mie sau ai început să miroşi ca naiba?

Max îşi răsuci capul şi îi zîmbi lui Jason, arătîndu-i doi dinţişori în partea de jos.

– Mama ta este o femeie curajoasă. Acum stai cuminte şi nu-ţi face griji, într-un minut sau două va ieşi de la baie...

Dar Amy nu ieşi de sub duş după un minut. Nici după cinci, nici după zece minute. Max începu să se agite. Jason îl puse pe podea, dar copilaşul începu să dea din picioruşe şi să scîncească, uitîndu-se fix la Jason.

– Îl voi ucide pe frate-meu, bombăni Jason, de parcă aceste cuvinte ajunseseră un fel de litanie, apoi începu să caute scutece.

Nu că ar fi ştiut ce trebuie să facă cu acestea, dar văzuse destule filme şi urmărise şi nişte emisiuni la televizor. Oare nu trebuia să existe un dulăpior puţin mai înalt pe care să aşeze copilul şi în care se ţineau scutecele sau orice altceva ar fi avut nevoie copilul? Pe de altă parte, se gîndi el, poate

că dacă pierde mai mult timp căutînd cele necesare, o să iasă şi Amy de sub duş.

Dar duşul încă se mai auzea curgînd, iar copilul încă mai scîncea privindu-l pe Jason. Dacă arunca jos o pălărie, avea să plîngă mai tare? Dar copilul era mai degrabă un luptător şi nu ar fi plîns pentru nimic în lume.

– În regulă, puştiule, voi face tot ce pot.

Continuînd să caute, văzu un pachet cu scutece învelite în folie din plastic, pus sub masă şi îşi spuse că trebuie să încerce. Acum ori niciodată.

CAPITOLUL CINCI

După ceea ce s-ar fi putut numi cel mai lung duş din lume, Amy îşi trase pe ea un halat de baie cu pete de culoarea zmeurei şi începu să-şi frece părul cu un prosop uscat în timp ce porni în căutarea fiului ei. Era convinsă că merita titlul de Cea Mai Rea Mamă pentru simplul fapt că îşi lăsase copilaşul în mîinile unei persoane pe care încercase să o concedieze. Dar poate că Max judeca oamenii mai bine decît o făcea ea, deoarece, inexplicabil, el îl plăcuse pe acest bărbat. Şi, avînd în vedere faptul că lui Max nu-i plăcea nici un bărbat şi agrea doar cîteva femei, acest lucru o intriga.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Jason, purtînd o cămaşă de comandă şi o pereche de pantaloni eleganţi din lînă, îşi dădea toată silinţa să schimbe scutecul copilului. Şi în timp ce Jason se chinuia să înţeleagă ce anume are de făcut, Max stătea liniştit şi-l privea cu atenţie, fără să se agite şi să se zvîrcolească, aşa cum făcea cu Amy.

Ducîndu-şi mîna la gură să nu rîdă, Amy îl urmări un timp cu atenţie, apoi se îndepărtă în linişte şi se duse în dormitor să se îmbrace.

Să piardă treizeci de minute doar ca să se îmbrace era un adevărat lux pentru Amy, dar nu se grăbi, îşi pieptănă părul

umed şi îşi dădu chiar şi cu puţin fard, apoi se duse în camera de zi, unde îl găsi pe Jason pe canapea, pe jumătate adormit, în timp ce Max se juca pe podea. Copilul nici nu striga de foame, nici nu se foia ca să atragă atenţia. În schimb, arăta ca o reclamă la Perfect Baby.

Poate că, la urma urmei, nu avea să-l concedieze pe Jason.

– Ţi-e foame? îl întrebă ea făcîndu-l să tresară. Nu am cine ştie ce, dar eşti bine venit să iei micul dejun cu mine. N-am mai fost la băcănie de vreo cîteva zile. Este destul de greu, pentru că nu am maşină. Vinerea, de regulă, soacra mea trece şi mă ia la cumpărături, dar vinerea trecută a fost ocupată, aşa că...

Se întrerupse, dîndu-şi seama că vorbea prea mult.

– Nu-ţi face griji. Sînt convins că ceea ce ai îmi ajunge, răspunse el.

– În regulă atunci, spuse ea în timp ce îl ridică pe Max, îl duse în bucătărie şi îl aşeză în scăunelul său special, din plastic, pe care îl pusese pe masă. Făcuse tot ce putuse pentru ca masa să arate acceptabil, dar nu fusese uşor, în nici un caz avînd în mijloc scăunelul copilului, colorat în roşu, albastru şi galben, şi cu Max care dădea din picioruşe, lovind orice lucru care era pus pe ea.

– Masa este gata, îi strigă ea şi el intră în bucătărie. Cei un metru şi optzeci de centrimetri ai lui făceau ca încăperea să pară şi mai mică.

Este homosexual, îşi spuse. Homosexual. Precum Rock Hudson, nu-i aşa?

După ce pregăti terciul cald de cereale pentru Max şi îi pisă banana, Amy făcu tot posibilul să-şi ţină gura. I-ar fi plăcut să flecărească, nu de alta, dar era dornică să mai audă şi vocea unui adult, chiar dacă aceasta ar fi fost vocea lui.

– David mi-a spus că-ţi cauţi o slujbă, spuse bărbatul. Ce pregătire ai?

– Nici una, răspunse ea veselă. Nu am nici un talent, nici o ambiţie, nici o pregătire. Dacă Billy nu mi-ar fi explicat despre ce este vorba, nu aş fi ştiut nici cum ajunge o femeie să fie însărcinată.

Amy îi zări din nou acea umbră de zîmbet şi acest lucru o făcu să continue. Billy îi spunea întotdeauna că ceea ce îi plăcea la ea era faptul că ştia să-l facă să rîdă.

– Crezi că glumesc, spuse şi ridică ceaşca cu terci pentru a-i da copilului să mănînce.

Max era mult prea nerăbdător ca să-l poată hrăni cu linguriţa aşa că, în general, servea micul dejun direct din cană. Bineînţeles că o treime din mîncare i se scurgea pe bărbie şi pe hăinuţe, dar mare parte ajungea totuşi în stomăcelul lui Max.

– Sincer, nu mă pricep la nimic. Nu pot să dactilografiez, nu pot să stenografiez, nu ştiu nici măcar cum se deschide un computer. Am încercat să fiu chelneriţă, dar am amestecat comenzile în aşa hal, încît am fost concediată după o săptămînă. Am încercat să vînd locuinţe, dar am spus clienţilor că acele case nu merită preţul, aşa că mi s-a cerut să plec. Am lucrat într-un magazin, dar mirosul închis îmi făcea rău şi le-am spus clienţilor de unde pot cumpăra haine şi încălţăminte mai ieftine. Ei bine, încălţămintea era sub orice critică.

– Ce s-a întîmplat în raionul de încălţăminte? întrebă Jason în timp ce mînca al doilea bol cu cereale.

– Mi-am cheltuit tot salariul pe tot felul de lucruri care se găseau acolo. A fost singura slujbă la care am renunţat singură. Cheltuiam mai mult decît cîştigam.

De astă dată Jason zîmbi cu-adevărat.

– Dar Billy te-a ţinut departe de toate astea, spuse el cu ochi sclipitori.

Expresia de fericire de pe chipul lui Amy dispăru şi luă în grabă un şervet să şteargă terciul de pe faţa lui Max.

– Am spus ceva ce nu trebuia?

– Ştiu ce gîndeşte lumea despre Billy, dar a fost bun cu mine şi l-am iubit. Cum să nu-l fi iubit? El mi l-a dăruit pe Max.

Spunînd acestea, privi cu adoraţie chipul murdar al fiului ei şi, drept răspuns, băieţelul scoase un ţipăt şi se smuci atît de tare, încît fu cît pe ce să cadă cu scăunel cu tot.

Jason întinse repede o mînă şi-l echilibră. Încruntîndu-se, întrebă:

– Nu crezi că ar fi mai bine să aibă un scaun înalt? Unul care să aibă picioare şi să fie aşezat direct pe podea?

– Da, ai dreptate, răspunse Amy cu fălcile strînse. Ar trebui să aibă un scaun înalt, să doarmă într-un pat mai scund şi să aibă o măsuţă specială, pe care să-l aşezi cînd îi schimbi scutecele. Dar, după cum ştii şi tu, pentru Billy banii nu erau o prioritate şi... şi... Of, drace! spuse ea şi se îndepărtă pentru a-şi sufla nasul.

– Întotdeauna mi-a plăcut Billy, spuse Jason încet. Era sufletul fiecărei petreceri. Şi îi făcea pe toţi din jur să se simtă bine.

Amy ridică spre el ochii ce străluceau de lacrimi.

– Da, aşa era. Am avut o copilărie liniştită şi ferită de griji şi nu am ştiut niciodată de ce era Billy atît de neglijent şi...

Se întrerupse brusc. Dar după o clipă începu iarăşi să vorbească.

– Soacra mea spune că sînt atît de singură, încît aş putea chema şi pe necuratul la masă.

Tăcu din nou.

– Max a fost tot ce mi-am dorit pe lumea asta. Numai că...

– Uneori simți nevoia să stai de vorbă și cu un adult, spuse el cu căldură, în timp ce o privea cu atenție.

– Ești un bun ascultător, domnule Wilding. Pentru că ești homosexual?

Pentru o clipă o privi clipind parcă nedumerit.

– Nu cred. Deci, spune-mi, dacă trebuie să-ți iei o slujbă pentru a te putea întreține, dar nu ai nici un fel de abilități, ce anume ai de gînd să faci? Cum intenționezi să te întreții pe tine și pe copil?

Amy se așeză din nou la masă.

– N-am nici o idee. Tu ai vreo sugestie?

– Du-te înapoi la școală.

– Și cine va avea grijă de Max toată ziua? Cu ce anume să plătesc pe cineva pentru a avea grijă de el? În plus, sînt prea grea de cap pentru a putea merge la școală.

Jason zîmbi din nou.

– Mă îndoiesc. Soacra ta n-ar putea avea grijă de el?

– Are un club de bridge, unul de înot, cel puțin trei cluburi mondene, unde oamenii stau la taclale și trebuie să-și aranjeze părul în permanență, răspunse ea și făcu o mișcare prin păr ca și cum l-ar fi înfoiat.

– Da, îmi amintesc că Mildred avea un adevărat cult pentru părul ei.

– Pînă și războaiele religioase au fost conduse cu mai puțină fervoare. Dar, oricum, ai dreptate și trebuie să-mi găsesc o slujbă. Aveam de gînd să mă duc la un interviu în după-amiaza asta.

– Pentru ce post? o întrebă el și intensitatea privirii lui o făcu să se uite la banana pe care o pisa cu furculița.

– Menajeră. Să fac curat în casele altora. Nu te uita aşa la mine. Este o muncă bună şi onorabilă.

– Dar este şi îndeajuns de bine plătită ca să poţi angaja pe cineva care să aibă grijă de copil?

– Nu cred. Nu mă prea pricep la cifre şi eu...

– Eu mă pricep foarte bine la cifre, spuse el foarte serios. Vreau să văd totul. Vreau carnetul tău de cecuri, încasările, lista de cheltuieli, totul. Trebuie să-ţi văd venitul şi cheltuielile. Dă-mi-le pe toate şi ţi le voi pune în ordine.

– Nu cred că ar trebui să fac aşa ceva, spuse ea încet. Lucrurile de acest gen sînt personale.

– Vrei să-l suni pe David şi să-l întrebi dacă poţi avea încredere în mine? Cred că-ţi va spune să-mi arăţi toate documentele pe care le ai.

Pentru o clipă îl privi ca şi cum l-ar fi studiat. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai avusese în preajmă un adult şi părea că trecuseră ani de cînd nu mai avusese alături un bărbat. Billy nu avea niciodată grijă de finanţe. Dacă aveau bani, el îi cheltuia, dacă nu, găsea el o modalitate de a face pe cineva să-i dea un împrumut.

– Nu am prea multe, spuse ea încet. Am un carnet de cecuri, dar nu completez prea multe şi...

– Dă-mi să văd ce anume ai. Ai grijă de Max şi eu mă voi ocupa de cifre.

– Întotdeauna dai ordine celor din jurul tău? întrebă ea. Întotdeauna dai buzna în viaţa oamenilor şi te comporţi ca şi cum aceştia nu ar fi în stare de nimic, ca şi cum tu ai şti totul?

O privi surprins.

– Cred că da. Nu m-am gîndit la asta pînă acum.

– Sînt sigură că nu ai prea mulţi prieteni.

Jason o privi din nou, la fel de mirat ca mai înainte şi pentru o clipă o studie cu atenţie, ca şi cum atunci o vedea pentru prima dată.

– Întotdeauna eşti aşa de directă cu oamenii?

– Da. Mă face să economisesc timpul. Este mai bine să-i cunoşti pe oameni aşa cum sînt în realitate, decît să-ţi faci o impresie greşită despre ei.

Una dintre sprîncenele lui Jason se arcui.

– Şi bănuiesc că ştiai totul despre Billy, înainte de a te căsători cu el.

– N-ai decît să rîzi de mine cît doreşti şi, fie că mă crezi sau nu, da, ştiam totul despre el. Cînd l-am întîlnit prima oară, nu ştiam despre droguri şi alcool, dar ştiam că avea nevoie de mine. Eram ca apa pentru un om însetat şi acest lucru mă făcea să mă simt... Ei bine, mă făcea să mă simt importantă. Are sens aşa ceva?

– Într-un fel, are. Şi acum... Unde sînt chitanţele tale?

De astă dată Amy fu cea care îl privi, uimită de felul abrupt în care încheiase discuţia. Ce anume ascunde? se întrebă ea. Orice secrete ţinea ascunse în el, nu avea de gînd să le dezvăluie nimănui. După ce-i aduse lui Jason cutia cu toate actele şi vechile carnete de cecuri, îşi petrecu o oră făcînd curăţenie în bucătărie şi avînd grijă de copil. Dacă exista vreo margine mai ascuţită, în mod sigur că Max ar fi făcut totul ca să se lovească de ea.

– Poţi să vii puţin? se auzi glasul lui Jason din spatele uşii, făcînd-o pe Amy să se simtă ca un elev chemat la cancelarie.

Cînd intră în camera de zi, el îi făcu semn să ia loc pe canapea, în timp ce Max încerca să i se cţăre pe genunchi.

– Sincer vorbind, doamnă Thompkins, situaţia dumitale

financiară este un adevărat dezastru. Ai un venit cu mult sub nivelul minim național și, din cîte știu, nu ai posibilitatea de a îmbunătăți acest lucru. M-am hotărît să-ți acord un, să-i spunem, un credit permanent, astfel încît să-ți poți crește copilul și să poți...

– Un ce?

– Un credit permanent. Adică nu va trebui să restitui suma. Vom începe cu, să zicem, zece mii de dolari și...

Se întrerupse deoarece Amy se ridicase de pe scaun cu o iuțeală uimitoare, deschise ușa și spuse:

– La revedere, domnule Wilding.

Jason rămase nemișcat, uitîndu-se la ea. Nu era obișnuit ca oamenii să-i refuze banii. De fapt, primea o sută de scrisori în fiecare zi de la oameni care îl rugau să le trimită bani.

– N-am nevoie de mila ta, spuse Amy printre buzele strînse.

– Dar și David îți dă bani. Chiar tu mi-ai spus asta.

– El mi-a acordat tratament gratuit pentru fiul meu, este adevărat, dar, în schimb, i-am făcut curat în casă, în cabinetul medical și în mașină. Nu primesc pomană de la nimeni.

Pentru o clipă o privi zăpăcit, deoarece niciodată nu-i fusese dat să audă așa ceva.

– Îmi cer scuze, spuse el încet. Credeam că...

– Credeai că dacă sînt săracă, atunci voi accepta să primesc de pomană. Știu că trăiesc într-o casă care are mare nevoie de reparații. Ea ignoră expresia de pe chipul lui spunîndu-și că totul era o neînțelegere. Dar oricum aș trăi eu, nu este treaba dumitale. Sînt convinsă că Dumnezeu ne va ajuta cu ceea ce eu și copilul meu avem nevoie.

Pentru cîteva clipe Jason rămase mut de uimire.

– Doamnă Thompkins, nu știi că la ora actuală oamenii

gîndesc că ar trebui să iei tot ceea ce poți lua și să nu-ți pese de ceea ce se întîmplă cu restul lumii?

– Și ce fel de mamă aș fi dacă mi-aș învăța copilul să gîndească astfel?

Jason făcu cîțiva pași și îl luă pe Max din brațele lui Amy, deoarece copilul se zbătea să se desprindă din brațele ei. Ca și mai înainte, copilașul se răsuci spre Jason și, imediat ce acesta îl luă în brațe, se strînse la pieptul lui.

– Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că ești unică în lume.

Amy zîmbi.

– Mă îndoiesc că ai dreptate. Cred doar că nu ai avut ocazia să cunoști decît prea puțini oameni. Și acum, dacă vrei într-adevăr să dai o mînă de ajutor, ai grijă de Max în după-amiaza asta, în timp ce eu mă duc la interviu.

– Ca să faci curat în casele altora, spuse el strîmbîndu-se.

– Găsește tu o altă slujbă pentru care să fiu calificată.

– Nu știu ce fel de slujbe se găsesc în Abernathy, spuse el încet, continuînd să o privească de parcă ar fi venit de pe altă planetă.

– Nu sînt prea multe, îți garantez. Acum, să-ți spun ce ai de făcut, apoi trebuie să mă pregătesc de plecare.

– Mi-ai spus că interviul este după-amiază. Mai sînt cîteva ore pînă atunci.

– Nu am mașină, așa că va trebui să merg pe jos și am de parcurs vreo opt kilometri. Nu! Nu mă privi astfel! Pe fața ta se vede la ce te gîndești. Parcă stă scris „îți voi plăti un taxi". Vreau să fac o impresie bună la acest interviu deoarece mi-au spus că îl pot lua pe Max cu mine, dacă stă singur în țarcul pentru copii. Dacă obțin această slujbă, toate problemele noastre vor fi rezolvate.

Jason nu îi întoarse zîmbetul.

– Pentru cine vei lucra?

– Pentru Bob Farley. Îl cunoşti?

– Da, l-am întîlnit de cîteva ori, minţi Jason.

Îl cunoştea foarte bine pe Bob Farley şi ştia că Amy va fi angajată, deoarece era tînără şi frumoasă şi pentru că Bob Farley era cel mai mare afemeiat din trei comitate.

– Voi avea grijă de copil, spuse Jason cu căldură. Du-te să te îmbraci.

– Bine, dar trebuie să-ţi spun despre mîncarea lui Max.

Apoi se lansă într-un lung monolog despre ceea ce Max putea sau nu putea să mănînce şi despre faptul că nu trebuia să folosească nici un strop de sare sau de zahăr. Totul trebuia fiert, nu copt, şi bineînţeles că nici un aliment nu trebuia să fie prăjit. Pentru prînzul lui, Jason putea găsi ceva în frigider, mai era şi o salată verde, dacă îi plăcea. Continuă apoi, spunîndu-i că lui Max nu-i place mîncarea solidă, deoarece încă mai este alăptat.

– Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji dacă nu mănîncă mult.

Jason nu era prea atent, doar atît cît să o asigure că totul va fi în regulă.

Treizeci de minute mai tîrziu Amy ieşea pe uşă, iar Jason puse mîna pe telefon să-l sune pe fratele lui.

– Nu-mi pasă cîţi pacienţi ai în sala de aşteptare. Vreau să ştiu ce se întîmplă.

– Amy este bine, nu-i aşa?

– Este... deosebită. Aşteaptă o clipă.

Îl puse pe Max pe podea şi copilul pe jumătate tîrîndu-se, pe jumătate încercînd să meargă, ajunse la cea mai apropiată priză şi acum încerca să tragă de ştecherul unei lămpi. După ce Jason luă copilul de lîngă priza şi îl aşeză pe podea, în mijlocul camerei, reveni la telefon.

– Femeia asta, începu Jason, trăieşte dintr-o mică poliţă de asigurare pe viaţă lăsată de soţul ei şi nu are nici un fel de mijloace de trai. Ştii la cine se duce pentru a da un interviu pentru o slujbă? La Bob Farley.

– Ah, spuse David.

– Sună-l pe afemeiatul ăla bătrîn şi spune-i că dacă o angajează îi vei face o injecţie cu antrax, îi ordonă el lui David.

– Nu pot face aşa ceva. Ştii şi tu că un medic depune jurămîntul lui Hypocrate. Dacă nu te-aş cunoaşte atît de bine, aş putea spune că vocea ta aduce puţin cu cea a unui soţ gelos, Jason. Mai eşti la telefon?

– Scuză-mă. Max se băgase sub măsuţa de servit cafeaua. Aşteaptă! Acum mănîncă hîrtie. Aşteaptă un minut.

Cînd Jason reveni la telefon, David îi spuse nervos:

– Ştii ceva, frate mai mare? Eu nu ţi-am spus să te implici în problemele ei. Trebuie doar să ai grijă de copil pentru ca eu să mă pot întîlni cu Amy. Asta este tot ce trebuie să faci. În clipa în care o voi convinge pe Amy că are nevoie de mine, mă voi ocupa eu de întreţinerea ei şi nu va fi nevoită să muncească. De ce nu încerci să-i spui lucruri frumoase despre mine?

– Dacă ştie că intenţionezi să ai grijă de ea pentru tot restul vieţii, s-ar putea să nu se căsătorească cu tine. Mai mult decît orice, are mîndrie. Şi îmi poţi spune şi mie de ce mîncarea unui copil nu trebuie să conţină sare sau zahăr sau orice alt gen de condiment?

– Teoretic, se spune că dacă unui copil i se dau dulciuri, acestea vor deveni pentru el o necesitate pe tot parcursul perioadei de creştere, astfel că, dacă le elimini din alimentaţie încă de cînd este doar un bebeluş, va fi cu mult mai sănătos atunci cînd va fi adult.

– În cazul ăsta nu mă mai mir că micuțul vrea doar să sugă și nu vrea să mănînce prea multă mîncare solidă, bombăni Jason, apoi lăsă iar telefonul jos pentru a-l lua pe Max de lîngă ușa care se balansa și care îl putea lovi.

Reveni la telefon și reluă discuția cu fratele lui.

– Crezi că îmi va permite să-i ofer un cadou de Crăciun?

– Ce-ți trece prin minte? Să-i cumperi o afacere și să o pui să o conducă?

Nu răspunse, deoarece chiar la așa ceva se gîndise. În plus, Max începuse să mestece pantoful lui Jason, așa că se aplecă și luă copilul în brațe. Max începu să-l tragă de buza de jos, ca și cum ar fi vrut să-i ia pielea de pe ea.

– Uite ce e, Jason, sînt prea ocupat și trebuie să te las, spuse David. În loc să te folosești de banii tăi, de ce nu îți pui mai bine mintea la contribuție pentru a găsi o altă rezolvare pentru problema asta? Amy nu va primi pomană de la tine, indiferent sub ce formă o vei prezenta.

– Eu unul n-aș fi chiar atît de sigur, spuse Jason, în timp ce se uita în cealaltă parte a camerei, la floarea sădită într-o oală așezată pe un ziar împăturit.

– Tu sună-l pe Farley. Aș face-o eu, dar nu vreau să știe că sînt aici și spune-i orice vrei tu, numai să n-o angajeze. Ai înțeles?

– Am înțeles. Ce mai face monstrul ăla mic?

Tresărind, Jason îndepărtă degețelele copilului de la gura sa.

– Bine.

– Bine? Copilul ăsta este un dezastru ambulant. Ce se aude acolo?

Max apucase cu putere amîndoi obrajii lui Jason, îi trăsese mai aproape și își pusese gurița umedă pe unul dintre ei.

– Nu sînt sigur, dar cred că tocmai m-a pupat, îi spuse Jason fratelui său şi închise telefonul, înainte ca acesta să poată răspunde.

Pentru o clipă, Jason rămase pe canapea, ţinîndu-l pe Max pe genunchi. Puternic copil, îşi spuse el, şi nu arată rău. Mare păcat că trebuia să poarte lucruri vechi pe care le primise de la altcineva, care la rîndul său le primise de la un alt copil. Credea că fiecare copilaş din Abernathy purtase salopetă şi bluză decolorată. Oare un copilaş inteligent, aşa cum este Max, n-ar putea avea ceva mai bun decît atît? Oare cum putea face acest lucru?

În acel moment îi atrase atenţia ziarul de pe masă şi, în clipa următoare, se chinuia să ţină mînuţele lui Max pentru a putea forma un număr de telefon.

– Parker, spuse el în clipa în care secretara lui răspunse la telefon.

Nu folosise nici un fel de introducere. Era secretara lui particulară de doisprezece ani, aşa că nu era necesar să se prezinte. Timp de cîteva minute vorbi cu ea spunîndu-i ce avea de gînd. Femeia nu se plînse de faptul că era Crăciunul şi el îi cerea să-şi lase casa şi familia – în cazul în care avea una, Jason nu ştia nimic despre viaţa ei particulară –, ci doar îl întrebă:

– Aveţi vreun tipograf în Abernathy?

– Nu. Şi nici nu vreau să fac treaba asta aici. Fă-o în Louisville.

– Aveţi vreo preferinţă cu privire la culoare?

Jason îşi coborî privirea spre Max, care mesteca o bucată de lemn ce probabil aparţinuse tatălui său.

– Albastru. Pentru un băieţel curajos. Fără iepuraşi coloraţi în alb şi roz. Şi mai adaugă toate felurile de clopoţei şi fluiere.

– Înțeleg. Întregul lot.

– Totul. De asemenea, cumpără-mi o mașină, ceva obișnuit ca...

– Toyota? întrebă Parker.

– Nu, o mașină americană.

Din cîte știa, Amy era împotriva mașinilor străine.

– Un jeep. Și vreau ca mașina să arate foarte murdară. Atît de murdară, încît să fiu nevoit să angajez pe cineva să o curețe. Și cumpără-mi și mie niște haine.

Deoarece toată garderoba lui Jason era făcută de comandă, era firesc ca Parker să-l întrebe dacă dorea ceva anume.

– Nu, nu vreau nimic special. Haine normale. Denim. Blue jeans.

– Cu sau fără tiv?

Pentru o clipă Jason rămase pe gînduri. În doisprezece ani de cînd lucra cu Parker, nu o auzise făcînd o glumă. Oare aceasta era prima? Pe de altă parte, se întrebă dacă femeia măcar avea simțul umorului.

– Fără tiv. Simplu și normal. Haine de provincie, dar nu prea scumpe. Nu de la *Holland and Holland* sau *Savile Row*.

– Înțeleg, răspunse Parker, cu un glas lipsit de orice nuanță.

Chiar dacă ar fi fost curioasă, nu lăsa să se vadă acest lucru.

– Acum sună-l pe Charles și spune-i să vină aici și să facă ceva bun de mîncare pentru copilaș.

Nu primi nici un răspuns, ceea ce nu era firesc din partea doamnei Parker, care întotdeauna era de acord cu ceea ce spunea el.

– Mă întrebam dacă Charles ar putea rămîne. Cred că va dori să aibă echipamentul corespunzător.

Avînd în vedere că bucătarul particular al lui Jason era un snob, pe măsura geniului în domeniul bucătăriei, spusele doamnei Parker erau justificate.

Max se chinuia să se ridice în picioare prinzîndu-se de un capăt al feței de masă decolorate. Dacă reușea să tragă fața de masă, aveau să-i cadă în cap trei vase cu flori.

– Ocupă-te de tot! spuse pe un ton repezit, apoi închise telefonul și se duse să-l salveze pe Max. Era a cincea sau a șasea oară cînd copilul se pusese singur în pericol în numai o oră?

– În regulă, puștiule, spuse Jason în timp ce-i desprindea mînuțele cu care se prinsese de fața de masă, apoi îl luă în brațe. Să mergem să vedem ce putem pregăti pentru prînz. Un prînz fără zahăr, fără sare, fără unt, fără cereale.

În acea clipă Max mai depuse un sărut pe obrazul lui Jason, care consideră că acest lucru este chiar plăcut.

CAPITOLUL ŞASE

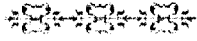

Ai primit slujba? întrebă Jason imediat ce Amy intră în casă.

– Nu, răspunse ea cu un ton reţinut, apoi se repezi nerăbdătoare spre Max. Îmi curge laptele.

Se trînti obosită pe canapeaua veche şi roasă, îşi descheie rochia, îşi trase braţele şi începu să-l alăpteze pe Max care imediat începu să sugă cu poftă.

– Ce avem diseară la cină? întrebă el. Plata mea.

– Ah! spuse Amy, apoi îşi lipi degetele de gurița lui Max făcîndu-l să-i elibereze sînul. Dinţii, spuse ea. Ştii? Înainte să-l nasc, am citit toate cărţile despre alăptat. Credeam că trebuie să fie ceva drăgălaş şi plăcut, şi chiar este, dar în acelaşi timp este şi...

– Dureros? întrebă el, apoi îi întoarse zîmbetul cînd ea îi surîse.

– Cred că mi-aş fi dat seama că eşti homosexual, chiar dacă David nu mi-ar fi spus acest lucru. Eşti foarte receptiv şi de aceea arăţi atît de sever şi lipsit de sentimente, dar de fapt eşti un nătărău, nu-i aşa?

– Nu mi-a mai spus nimeni aşa ceva, spuse Jason şi se privi în oglinda umbrită şi ciobită ce atîrna în dreapta lui.

Oare chiar arăta sever şi lipsit de sentimente?

– Ce năzdrăvănii a mai făcut Max cît timp am fost plecată?

Jason zîmbi şi simţi o dorinţă nemaipomenită de a inventa o poveste amuzantă despre timpul petrecut cu Max.

– Cred că de Crăciun îi voi da un set de cuţite, ceva cu care să se poată răni mult mai uşor. În prezent, se chinuie prea mult pentru a-şi putea lovi faţa şi a-şi sparge capul. Cred că cuţitele i-ar face viaţa mai uşoară.

Amy rîse şi spuse:

– Cuţite cu panglici, să nu uiţi de astea, altminteri nu va avea cu ce să se sufoce cînd va încerca să le înghită.

– Ah, da. Panglicile. Şi cred că îl voi duce în vizită la o fabrică de hîrtie. Îl voi aşeza în mijlocul teancurilor de hîrtie şi îl voi lăsa să mănînce cît poftеşte.

Amy îl mută pe Max ca să poată suge de la celălalt sîn, iar Jason îi aşează o pernă sub braţ, astfel încît capul lui Max să nu-i mai atîrne atît de greu pe mînă.

– Şi să nu uiţi de sertare, ca să aibă unde să-şi prindă degeţelele.

Acum rîdeau de-a binelea şi Jason îşi dădu seama că era pentru prima oară, după mulţi ani, cînd o femeie rîdea, cu sinceritate, de glumele lui.

– Ce zici de o pizza? întrebă el brusc.

Amy păru că ezită.

– Nu cred că lui Max i-ar plăcea lapte cu aromă de usturoi.

– Se pare că italienii nu-şi fac probleme în această privinţă, răspunse Jason.

– Este adevărat, spuse Amy, apoi îi zîmbi. Pizza să fie. Dar numai dacă îmi plătesc partea.

Fără să se gîndească, Jason spuse:

– Eşti prea săracă pentru a plăti, apoi închise gura, şocat de ceea ce spusese.

– Adevărat, spuse Amy, fără a trăda vreo umbră de supărare. Poate că în timpul cinei ne vom gîndi ce anume pot face pentru viitorul meu. Ai vreo idee?

– Absolut nici una, spuse el zîmbind. Te-ai putea căsători cu un doctor tînăr şi niciodată nu va trebui să munceşti.

– Doctor? Oh, te referi la David. Pe el nu-l interesează persoana mea.

– Este nebun după tine, răspunse Jason.

– Glumeşti. David este îndrăgostit de toate femeile din oraş. De aceea este atît de popular. În plus, eu nu sînt o aventurieră care se foloseşte de un bărbat bogat şi nu vreau să trăiesc pe spinarea nimănui. Vreau să fac ceva, dar nu ştiu ce anume aş putea face. Măcar dacă aş fi avut vreun talent, dacă aş fi avut voce sau aş fi cîntat la pian.

– Mie mi se pare că ai talentul de a fi mamă.

Amy îşi ridică părul într-o parte.

– Eşti foarte drăguţ, ştiai? Poţi să comanzi pizza la telefonul mobil?

– Bineînţeles, spuse el zîmbind.

Mai tîrziu, în timp ce Max dormea pe canapea, cei doi aprinseră sfeşnicele şi începură să discute. El îi ceru să-i vorbească despre viaţa pe care o dusese cu Billy. La început refuză, dar apoi Amy începu să vorbească şi, în curînd, îşi dădu seama că de fapt simţea nevoia de a vorbi.

În timp ce ea îi povestea, Jason începu să-l vadă pe beţivul oraşului într-o altă lumină. Billy Thompkins fusese ţinta glumelor celor din oraş încă de la vîrsta de paisprezece ani, cînd se apucase de băutură. Distrugea maşinile imediat ce se urca în ele. Părinţii lui îşi ipotecaseră casa pentru a plăti cauţiunea şi a-l scoate de fiecare dată din închisoare. Dar Amy văzuse în sufletul lui ceva ce ceilalţi nu fuseseră în stare să vadă.

Jason comandase o pizza uriaşă şi, în timp ce vorbea, Amy nu-şi dădu seama că deja mîncase trei sferturi. Jason uitase de mult timp cum era să consideri pizza ca fiind o mare tratație.

Imediat după ce dispăru şi ultima bucăţică de pizza, Amy scoase o exclamație cînd văzu că se făcuse deja nouă seara. Jason îi spuse să se ducă la culcare. Ridicîndu-se de pe canapea, Amy se aplecă să-l ia pe Max, dar Jason o dădu la o parte, apoi ridică copilul în braţe fără să-l trezească.

– Eşti un tătic talentat, spuse Amy somnoroasă, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Zîmbind, Jason îl aşeză pe micul Max în vechiul ţarc care ţinea loc de pătuţ pentru copil, apoi părăsi camera în liniște. Destul de ciudat, şi el era somnoros. În general nu se culca înainte de ora două dimineaţa, dar solicitările la care îl supusese Max, făcîndu-l să alerge aproape tot timpul pentru a-l feri de lovituri, îl obosiseră.

Se duse în dormitorul lui, îşi scoase pantalonii şi se băgă în pat fără a-şi mai scoate indispensabilii şi cămaşa. Dormi liniştit pînă cînd auzi ţipetele ascuţite ale lui Max. Se dădu repede jos din pat şi se duse în bucătărie, unde îl găsi pe Max aşezat în scăunel şi pe Amy, care îi dădea să mănînce. Amîndoi erau complet îmbrăcaţi, deşi afară era încă întuneric.

– Cît este ceasul? întrebă Jason, clipind din ochi.

– În jur de şase şi jumătate. Max a dormit mai mult în dimineaţa asta.

– De ce ţipă?

– Bănuiesc că exersează. Îi place să ţipe. Nu crezi că ar trebui să te îmbraci?

Jason se uită în jos.

– Da, desigur.

Apoi privi spre chipul aprins al lui Amy. Ea își dezgolise sînii în fața lui, cu toate acestea era jenată de felul în care Jason era îmbrăcat, mai mult decît dacă l-ar fi văzut în costum de baie? Cînd Amy își întoarse capul, Jason zîmbi și simți un fior de plăcere gîndindu-se că ea se simțea atrasă de el.

David, își spuse el imediat. David. David este îndrăgostit de Amy.

– Asta era de dimineață în fața ușii. Mai este și o mașină afară, spuse ea dînd din cap spre ziarul împăturit de pe masa din bucătărie.

Ignorînd felul în care încerca să-l facă să se îmbrace, el începu să desfacă banda cu care era legat ziarul și scoase un plic în care se aflau niște chei. Mesajul era dactilografiat și comunica faptul că hainele se aflau în spatele mașinii și că celelalte probleme fuseseră rezolvate. Urma să fie contactat.

– Sună ca mesajul din partea unui spion, spuse Jason încet, apoi își ridică privirea spre Amy, întrebîndu-se dacă îl auzise.

Dar ea nu auzise nimic, însă părea neliniștită, iar Jason se gîndi că ceva nu era în regulă cu Max. Dar copilul continua să mănînce încîntat, așa că se uită din nou la Amy.

Arătînd ca un mim, stătea privind, fără să scoată o vorbă, spre ziarul ce rămăsese desfăcut pe masă. Era un articol de două pagini ce prezenta un magazin cu lucruri pentru copii, situat cam la șaisprezece kilometri de Abernathy. Proprietarul adunase toate articolele pentru bebeluși, inclusiv mobilierul necesar și pătuturile și vindea întregul set cu două sute cincizeci de dolari. Amy se uita fix la fotografia în care erau prezentate un pătuț, un scăunel gen balansoar, o masă de schimb și un scăunel pentru mașină care părea să aibă pictat pe el cowboy și cai.

Poate că pusese stăpînire pe el un soi de maliționizitate

drăcească, dar nu se putu abține să nu o tachineze. Luă ziarul și îl deschise ca pentru a citi.

– Se pare că prețul aurului este în scădere. Poate că ar trebui să cumpăr și eu.

Ținea ziarul astfel încît Amy să poată vedea articolul cu magazinul.

În cele din urmă ea își recăpătă glasul. Ignorîndu-l, Amy spuse:

– Crezi că îmi pot permite? Pot? Tu ce crezi? Poate ar trebui să-l sun pe David și să-i cer să-mi împrumute niște bani. Oh, nu, ar trebui să fim acolo la ora nouă, cînd se deschide magazinul. Cum să ajung? Poate că David...

Auzind-o, Jason lăsă jos ziarul și ridică cheile zdrăngănindu-le pe sub nasul ei.

– Mergem să-l vedem pe David, spuse ea în grabă. Îți voi plăti benzina. Uită-te în partea de jos a articolului. Mă întreb dacă și îmbrăcămintea este inclusă în prețul setului de lucruri pentru copii. Oh, Dumnezeule, dar Max nu a avut niciodată îmbrăcăminte nouă, numai din cea purtată de alții. Pot împrumuta telefonul tău ca să-l sun pe David?

– Îți împrumut eu banii, spuse el dorind să fi inclus și hăinuțele în dispozițiile pe care le dăduse secretarei sale.

– Nu, lui David îi pot plăti datoria făcîndu-i curățenie, dar tu nu ai nevoie de nimic.

Jason își încruntă sprîncenele, fără a ști sigur de ce anume o făcea. Oare nu era mai bine dacă se împrumuta de la David? În definitiv, ideea era de a-i face pe David și pe Amy să petreacă mai mult timp împreună. Și pentru că acesta fusese scopul, acum se întreba de ce oare David nu venise în vizită noaptea trecută?

– Du-te şi uită-te la maşina mea, spuse Jason. Pe urmă vino şi spune-mi cît îmi ceri ca să o faci curată.

Amy ieşi în grabă pe uşă. Zece minute mai tîrziu se întoarse în casă.

– O sută de dolari, spuse ea zîmbind satisfăcută. Cum poţi fi atît de porc?

Singurul răspuns din partea lui Jason fu un rînjet parşiv. Oare Parker depăşise măsura?

– Şi încă o sută cincizeci de dolari ca să scot la lumină lucrurile din spate. Sincer, domnule Wilding, nu credeam că eşti atît de neglijent.

– Păi... eu..., începu el simţindu-se ca un băieţaş pe care îl muştruluia mama.

– Du-te şi îmbracă-te, pe urmă vino să iei micul dejun. Şi nu uita că vreau să ajung la magazin cînd se deschid uşile. Acolo scrie că nu sînt decît opt seturi de vînzare. Ştii, fac pariu că treaba asta are de-a face cu un divorţ. Cred că din cauza asta preferă să vîndă mobilierul la un preţ mic, decît să o lase pe nevastă-sa cu banii. Unii oameni nu au pic de conştiinţă. Mă întreb dacă există şi copii în toată treaba asta. Ce stai şi te uiţi la mine? Du-te şi îmbracă-te. Pierdem timpul.

Clipind surprins de uimitoarea poveste pe care Amy tocmai o imaginase, Jason se duse în dormitor, făcu un duş, apoi îşi îmbrăcă hainele murdare şi şifonate. Oare cum de ştiuse Parker să umple maşina cu îmbrăcăminte murdară, care să aibă nevoie de atenţia lui Amy?

Cînd se duse în bucătărie pentru a-şi servi bolul cu cereale, Amy arăta precum pisica ce furase smîntîna. Se gîndea la ceva, dar Jason nu-şi putu da seama la ce anume.

– Am împrumutat telefonul tău, spuse ea cu drăgălăşenie. Sper că nu este nici o problemă.

– Desigur, spuse el, apoi își coborî privirea spre conținutul bolului din fața sa. Nu puteai să mai aștepți puțin înainte să-l suni pe David?

Vorbele îi scăpaseră fără a se gîndi.

– Oh, nu! Am sunat doar cîteva prietene. Dar mi-e teamă că două dintre convorbiri au fost mai scumpe, deoarece a trebuit să sun în afara localității. Îți voi plăti... găsesc eu o modalitate de-a o face.

– Am un apartament, spuse el și amîndoi izbucniră în rîs, cînd Amy suspină, gîndindu-se cam cum arăta acel loc pe care ar trebui să-l scoată la lumină.

Făcură în așa fel încît plecară de acasă la șapte și jumătate. Cînd Jason deschise ușa de la mașină rămase îngrozit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplase cu mașina asta? Interiorul era plin cu noroi care se scursese în fiecare spațiu liber. Se îndoia că ferestrele pot fi deschise, deoarece noroiul se scursese între geam și suportul de la portieră. Ca să cureți mașina, ar fi trebuit ca geamurile să fie desprinse. În spate se afla un teanc de rufe care fuseseră supuse aceluiași tratament.

Deoarece văzuse deja mașina, Amy pregăti o bucată de material și o așeză pe scaunul din față, apoi se așeză, ținîndu-l pe Max în poală.

– Nu trebuie să-mi spui, zise ea moale, imediat ce închise ușa. Înțeleg că iubitul tău s-a răzbunat băgîndu-ți mașina și hainele într-un lac, nu-i așa?

– Cam așa ceva, bombăni Jason, gîndindu-se că avea să-i spună vreo două secretarei lui.

Cînd el îi spusese murdar, se gîndise că poate va folosi niște cutii cu apă minerală și niște pungi cu cartofi pai cu sos de roșii.

– Este ciudat că motorul nu s-a înfundat şi el cu noroi, spuse ea în timp ce maşina porni încet. Oh, nu!

În timp ce Jason scoase uşor maşina în stradă, se uită la Amy cu o privire întrebătoare.

– A umplut maşina cu noroi, nu-i aşa?

– Putem să nu discutăm despre viaţa mea personală? întrebă Jason printre dinţi.

Era sătul pînă peste cap de discuţiile despre acest iubit al său.

Pentru o clipă, Amy nu scoase un cuvînt, regretînd că-l supărase.

– Sper să aibă şi un scaun pentru maşină, spuse el privind-o şi ea îi zîmbi.

– Ai ceva bani gheaţă la tine? Eu nu...

– Destul de mulţi, răspunse el, mulţumit că momentul jenant trecuse.

– Ce alte slujbe ai mai încercat, în afară de menajeră? o întrebă pe Amy care îl ţinea pe Max strîns în braţe.

Dacă îi oprea poliţia, sigur îi va aresta, deoarece Max nu era prins cu centura de siguranţă. Jason refuză să-şi închipuie ce ar fi păţit Max în cazul în care ar avea un accident... Fără să se gîndească, întinse mîna spre mînuţa lui Max şi i-o strînse uşor. Fu răsplătit cu un zîmbet ştirb.

Părea că Amy nu observase nimic, căci îi vorbea lui Jason despre serviciile pe care fusese angajată să le efectueze şi pe care le pierduse dintr-un motiv sau altul.

– De două ori a trebuit să-mi dau demisia deoarece şeful... Ei bine...

– Te-a alergat în jurul mesei?

– Exact. Şi este atît de greu să găseşti o slujbă în împrejurimi. M-am gîndit că aş fi un bun aromoterapeut. Ce crezi?

Jason nu mai fu nevoit să răspundă acestei întrebări, deoarece magazinul se vedea chiar în față. Dar fu șocat de ceea ce văzu. În fața magazinului *Paradisul copiilor* erau în jur de cincisprezece femei cu cărucioare pentru copii, așteptînd ca magazinul să se deschidă.

– Oh, Doamne, spuse Amy. Eu nu am sunat decît șapte prietene. Probabil că acestea și-au sunat prietenele și, oh, nu, mai vin și alte mașini, tot mai multe și toate vor opri la *Paradisul copiilor*, sînt convinsă, deoarece nici un alt magazin nu mai deschide înainte de ora zece.

– Tu ai chemat toată lumea asta?

– Mi-era teamă că nu vor vedea anunțul și că vor rata această ocazie. Știi, este ciudat că nu a venit mai multă lume. Ce zici despre ceilalți, cei care au citit anunțul din ziar? Poate că ei știu că este vorba despre o păcăleală, că anunțul nu este real. Poate că proprietarul a mai făcut acest lucru și altă dată și de fapt nu există nici o marfă. Poate...

Înainte ca ea să se poată lansa într-o nouă poveste, Jason ieși din mașină, îi deschise ușa și o ajută să coboare.

– Vino, hai să dăm un ocol prin spate și să vedem dacă putem intra cu cîteva minute mai devreme.

– Crezi că-i cinstit?

Cu spatele la ea, Jason își dădu ochii peste cap.

– Probabil că nu. Dar facem asta de dragul lui Max, nu-i așa? spuse el în timp ce-i lua copilul din brațe. În plus, este mult prea frig pentru a aștepta aici, iar magazinul deschide abia peste treizeci de minute.

Amy îi dărui un zîmbet orbitor.

– Știi cum să aranjezi lucrurile, nu-i așa?

În timp ce Jason se îndepărtă, Max se cuibări confortabil în brațele lui. Nu-și putu înfrîna zîmbetul gîndindu-se că Amy

avea un fel al ei de a-l face să se simtă ca şi cum ar fi avut cel puţin trei metri înălţime. Cînd împinse uşa din spate şi o deschise, Jason rămase uimit să-l vadă pe directorul său executiv din New York aşteptînd în picioare, purtînd o salopetă cenuşie şi ţinînd în mînă o mătură.

– Vrei să iei ceva marfă mai devreme? întrebă bărbatul, ca şi cum nu ar fi fost absolvent al Facultăţii comerciale de la Harvard.

Uimit, Jason nu putu decît să dea din cap. Nu-i plăcea cînd salariaţii lui făceau ceva, fără să fi avut mai întîi aprobarea lui. Chiar şi cînd Amy îl prinse scurt de braţ şi îl strînse, Jason nu se liniştise.

După ce trecură prin depozitul din spate şi intrară în magazin, Jason deveni şi mai nemulţumit, căci dădu cu ochii de doi dintre vicepreşedinţii săi, amîndoi îmbrăcaţi în salopete şi aranjînd mobilierul pentru copii.

– Sînteţi primul nostru client, aşa că puteţi alege tot ce doriţi, se auzi o voce feminină şi cei doi clienţi se întoarseră pentru a vedea o femeie extraordinară, stînd în picioare, în spatele lor. Bineînţeles că nu era altcineva decît secretara lui, doar că nu era îmbrăcată ca de obicei în costum de la Chanel. Ceva îi spunea lui Jason că îl cumpărase de la Kmart, iar părul ei roşu şi lung era strîns într-un coc ridicat în vîrful capului. În coc avea trei creioane galbene. Chiar şi aşa, nu putea ascunde faptul că avea aproape un metru optzeci şi un mers extraordinar, de parcă ar fi fost model.

Parker nici nu clipi în faţa muţeniei lui Jason şi a lui Amy.

– Ce anume vă place? întrebă ea. Albastru? Roz? Verde? Galben? Sau aţi dori să vedeţi setul creat de designer-ul nostru?

– Oooohhh, Amy oftă din adîncul sufletului, apoi o urmă pe Parker de parcă ar fi fost în transă.

Secretara vorbea de parcă ar fi revărsat un şuvoi de cuvinte în timp ce mergea.

– Se face o lichidare de stoc. Toate produsele sînt noi, dar marfa este desperecheată. Sper că nu vă deranjează faptul că acestea sînt produse create pentru piaţa de anul trecut.

– Nu, spuse Amy cu o voce surprinzător de ridicată şi piţigăiată. Nu, nu ne deranjează. Nu-i aşa, domnule Wilding?

Nu mai aşteptă răspunsul lui Jason, deoarece se afla în faţa unui model de cameră şi chiar şi el trebui să admită că secretara sa se depăşise pe sine. Putea simţi mirosul tapetului proaspăt pus pe perete şi se gîndi că secretara lui trebuise să muncească toată noaptea pentru a face aşa ceva, dar fu nevoit să recunoască faptul că realizase o cameră nemaipomenită. Şi, cu privirea formată a comerciantului, îşi dădu seama că mobilierul era de cea mai bună calitate. Parker cumpărase toate aceste lucruri din New York şi le adusese în Abernathy cu avionul lui personal.

Era o cameră pentru un băieţel, cu tapet colorat în albastru şi alb, iar pe margine erau desenate vase ce navigau pe o mare agitată. Patul arăta ca o nouă versiune a unui pat săniuţă, cu bare de siguranţă şi cu margini coborîte. Toate personajele din *Winnie-Ursuleţul* erau aşezate într-un colţ. Lenjeria era brodată cu mici animale şi plante şi Jason ştia că îi vor plăcea lui Max. Pentru a-şi testa teoria, îl aşeză pe Max în pat, iar acesta începu imediat să se întindă, agăţîndu-se de partea mobilă pînă ce reuşi să prindă capul calului cu mînuţa.

Şi restul mobilierului era de aceeaşi calitate. Mai era un scaun balansoar, o măsuţă de schimb pentru copil, un scăunel pentru maşină, un scaun înalt, o cutie pentru jucării ce fusese

decorată de către americanii băştinaşi, iar în colţ se aflau o mulţime de cutii albe.

– Lenjerie de schimb şi nişte accesorii, spuse Parker urmărind privirea lui Jason. Sînt şi cîteva hăinuţe, dar nu ştiam mărimea exactă..., spuse ea apoi se îndepărtă.

– Toate astea costă mai mult decît am, spuse Amy şi aproape că-i dădură lacrimile.

– Două sute cincizeci de dolari întregul lot, spuse Parker imediat.

Amy se uită cu ochi mari la femeie.

– Lucrurile astea sînt cumva furate? Există o piaţă de desfacere pentru lucruri furate?

– Cred că într-un fel da, sînt furate, spuse Jason în grabă. Dacă aceste lucruri se află în magazinul proprietarului, el trebuie să plătească taxe, care se aplică la valoarea produselor. Dar dacă le vinde în pierdere, el poate scădea pierderea şi atunci taxa va fi aplicată la suma încasată, ceea ce este o nimica toată. Am dreptate? întrebă el adresîndu-i-se lui Parker.

– Întru totul, spuse Parker, apoi se întoarse spre Amy. Poate că nu vă place această cameră. Avem şi altele.

– Nu, este perfectă, spuse Amy şi înainte de a mai adăuga ceva Jason interveni:

– O cumpărăm. Livraţi-o astăzi.

În timp ce spunea acestea, privi lung spre cei doi executivi ai săi care se proptiseră de coada măturilor şi care urmăreau scena cu un zîmbet de satisfacţie. Mîine, toţi angajaţii lui vor şti despre asta.

– Şi cred că va trebui să trimiteţi şi pe cineva care să pună tapetul pe perete.

Auzindu-l, Amy scoase un sunet, ca şi cum ar fi scîncit, care arăta că era convinsă că spusele lui Jason o vor determina pe femeie să anuleze înţelegerea.

– Bineînțeles, domnule, spuse Parker fără să zîmbească, apoi se întoarse spre Max care era încă în pătuț.

Copilul stătea acum pe spate și încerca să lovească marginile, făcînd ca zgomotul să se audă în întregul magazin.

– Ce copil frumos, spuse ea și întinse mîinile, ca și cum ar fi intenționat să-l ridice pe Max.

Băiețelul scoase un strigăt care făcu să se zgîlțîie patul. Imediat Amy se apropie și îl luă pe Max în brațe.

– Îmi pare rău, murmură ea. Nu se prea împacă cu persoane necunoscute.

În timp ce Amy își cerea scuze, Max întinse mîinile și se aruncă în brațele lui Jason.

Jason nu avea de gînd să privească spre cei doi vicepreședinți ai săi, știa că aceștia își imaginau că Max era copilul lui. Cum ar fi putut să le explice că pentru copil nu era nimic altceva decît un străin?

– Voi plăti în timp ce tu te mai uiți pe aici, spuse Jason și o urmă pe Parker în sens opus, spre un spațiu aflat în apropiere. Creioanele sînt oribile, izbucni el, imediat ce se aflară la o distanță destul de mare, încît Amy să nu-l poată auzi.

– Da, domnule, spuse Parker în timp ce și le scotea din păr.

– Și ăștia doi, ce caută aici?

– Pentru a face tot acest aranjament a trebuit să cumpăr magazinul. Am considerat că nu sînt autorizată să negociez pentru o asemenea sumă.

– Cît de mult ar putea să coste un magazin atît de mic?

– Proprietarul mi-a spus că se numește Harry Greene și că veți înțelege despre ce este vorba.

Jason își ridică privirile spre tavan. Cînd era la liceu îi furase iubita lui Harry, cu o zi înainte de balul de absolvire.

– Ai aranjat să cumperi magazinul pe o sumă ce are mai puțin de șapte cifre?

– Aproape. Domnule, ce facem cu oamenii care așteaptă afară? Ziarul în care a apărut anunțul este doar al dumneavoastră, dar nu știu cum...

– Sînt prieteni de-ai lui Amy.

Pentru o clipă se uită în jur să vadă ce face Max, care încerca să apuce telefonul de pe birou și o văzu pe Amy plimbîndu-și mîna peste mobila pentru copil cu o privire plină de tandrețe.

– Fă-le aceeași ofertă. Vinde totul în pierdere. Asigură-te că le veți vinde tot ceea ce își permit. Împărțiți tot ceea ce se află în celelalte camere, astfel încît fiecare femeie să ia ceea ce are nevoie.

Se uită la Parker care îl privea fix, cu gura căscată.

– Trimite-i pe cei doi la New York, după ce pun tapetul pe perete.

– Da, domnule, răspunse Parker moale, privindu-l de parcă nu l-ar mai fi văzut pînă atunci.

Jason desprinse mînuțele lui Max de perdeaua ce atîrna de partea de sus a leagănului.

– Și, Parker, mai adaugă niște jucării la lotul pe care trebuie să-l livrezi. Mai bine nu, spuse el parcă încleștîndu-se. Nu adăuga nimic. Voi cumpăra eu jucăriile.

– Da, domnule, spuse Parker liniștită.

– Charles a venit?

– A venit cu mine. Stă în casa tatălui dumneavoastră, ca noi toți de altfel.

După cum arăta, părea să fie extrem de șocată.

– Acum închide gura și deschide ușa pentru clienții noștri, spuse el în timp ce desprinse din nou mînuțele lui Max de pe perdea și se întoarse la Amy.

CAPITOLUL ŞAPTE

Jason era gelos.

– Nu-i aşa că este minunat? întreba Amy aproape fără să respire, cu un entuziasm pe care nu-l mai văzuse la o femeie încă de cînd terminase liceul. Nu este cea mai frumoasă cameră pe care ai văzut-o vreodată? Niciodată nu mi-am imaginat că voi adora departamentul de taxe şi impozite, dar de cînd acest lucru a făcut posibil ca Max să aibă aceste lucruri minunate, aş putea ajunge să-l iubesc, chiar. Nu crezi că am dreptate, domnule Wilding? Nu crezi că această cameră este minunată?

– Da, răspunse Jason îmbufnat, în timp ce îşi zicea că era mai bine că găsise o cale de a-i dărui aceste lucruri, sub anonimat, decît să i le fi dat direct, ca fiind un cadou din partea lui. Dar aproape că îşi dorea ca Amy să-l privească cu ochi strălucitori, aşa cum privea toate aceste lucruri noi.

Jason respiră adînc.

– Este frumoasă. Camera arată nemaipomenit. Crezi că îmbrăcămintea i se va potrivi?

– Dacă nu i se potriveşte acum, fii sigur că va fi tocmai bună peste o săptămînă, răspunse ea rîzînd. Vezi, ţi-am spus eu că Dumnezeu are grijă.

Înainte ca Jason să-i dea un răspuns cinic cu privire la ceea ce gîndea despre cît anume costaseră de fapt acele cîteva piese de mobilier, avînd în vedere că fusese nevoit să cumpere magazinul, se auzi un ciocănit puternic în uşă.

Dintr-o dată chipul lui Amy se albi.

– Au făcut o greşeală şi acum au venit să ia totul înapoi.

Expresia bosumflată a lui Jason se risipi într-o clipă şi-şi trecu braţul în jurul umerilor lui Amy pentru a o încuraja.

– Te asigur că totul îţi aparţine. Poate că Moş Crăciun a venit mai devreme.

În timp ce Amy încă mai şovăia, Jason îl ridică pe Max din pătuţ, unde încerca să mănînce picioarele unei broscuţe din pînză, apoi deschise uşa şi fu întîmpinat de un brad.

– Ho, ho, ho! se auzi vocea lui David care încerca să-şi facă loc pentru a se strecura în casă. Crăciun fericit! Jase, bătrîne, nu vrei tu s-aduci cutiile pe care le-am lăsat afară?

– David! scoase Amy un strigăt de încîntare. Nu trebuia să te deranjezi.

În frigul de afară, cu Max stînd fericit în braţe, Jason bombăni, astfel încît să nu fie auzit, cu voce schimonosită într-un falseto menit să o imite pe Amy: „Oh, David, nu trebuia să te deranjezi". Am plătit numai Dumnezeu ştie cît pentru o grămadă de mobilă şi ea mulţumeşte, nici mai mult nici mai puţin, decît departamentului de taxe şi impozite. Iar David vine cu un pom de treizeci de dolari şi este „Oh, David". Femeile!

Max rîse, îşi înfipse unghiile în obrazul lui de parcă dorea să se prindă bine, apoi îi atinse obrazul încercînd să-l sărute.

– De ce nu faci aşa şi cu divinul doctor David? îl întrebă Jason, zîmbind băieţaşului, în timp ce ridica un carton mare şi roşu, pe care îl vîrî sub braţ şi apoi intră în casă.

– Nu poți face asta, îi spunea Amy lui David, în timp ce-l privea cu adorație.

– Noi nu avem nevoie de pom de Crăciun. Nu sîntem decît doi burlaci vîrstnici și nu avem nevoie de ace de brad peste tot, așa că atunci cînd un pacient mi-a dat pomul, m-am gîndit la podul plin de ornamente și că Max va fi încîntat de beculețe. Nu crezi că-i vor plăcea?

– Oh, da, sînt sigură că așa va fi, dar nu cred că...

David o întrerupse și se îndreptă spre Jason întinzînd brațele spre Max.

– Hai, Max, vino și dă-mi o îmbrățișare.

Spre marea satisfacție a lui Jason, Max scoase un strigăt ce făcu să se scuture cîteva ace din pom.

– Se pare că nu te prea place, nu-i așa? spuse Jason cu o nuanță de satisfacție în glas. Hai, băiete, să încercăm cîteva din hăinuțele cele noi.

– Hăinuțe noi? întrebă David încruntîndu-se. Despre ce este vorba?

– Oh, David, n-o să crezi ce s-a întîmplat. În dimineața asta am fost la un magazin unde un om vindea totul foarte ieftin, ca să poată plăti taxele pentru acele produse și domnul Wilding i-a făcut pe cei de la magazin să vină și să pună tapetul, să aranjeze mobilierul și... și... Oh, trebuie să vezi ca să poți crede că este adevărat!

După ce aruncă o privire spre Jason, David o urmă pe Amy prin vechea casă cu pereți scorojiți și cu tapet pătat de umezeală. O ajunse în momentul în care ea deschisese ușa unei uluitoare camere pentru copil. Nu-i trebui prea mult pentru a-și da seama că tot ceea ce vedea era marfă de calitate. Lenjeriile, mobilierul, micile și frumoasele picturi de pe perete, dulapul de haine pictat în care erau rînduite frumos

cîteva articole extraordinare pentru copii, toate fiind cele mai fine lucruri ce se puteau găsi pe piață.

– Înțeleg, spuse David. Și cît a trebuit să plătești pentru tot ce este în camera asta?

– Două sute cincizeci de dolari, cu taxe incluse, spuse Amy cu mîndrie.

David își trecu mîna peste o broderie ce atîrna pe o parte a pătuțului pentru copil. Dacă nu se înșela, văzuse ceva asemănător într-un catalog, la prețul de trei sute de dolari fiecare bucată.

– Grozav, spuse David. În comparație cu toate aceste lucruri, pomul și vechile ornamente pe care le-am adus par să fie un nimic.

– Ce prostie, spuse Amy și-l prinse de braț. Darul tău vine din inimă, pe cîtă vreme celelalte lucruri se datorează măsurilor pe care le ia departamentul de taxe și impozite.

Auzind-o, David aruncă un zîmbet triumfător fratelui său mai mare, în timp ce o conducea pe Amy în camera de zi.

– Și eu am adus cina, spuse David cu voioșie. Un pacient al meu foarte recunoscător mi-a oferit o cină gratuită, pentru două persoane, de la un restaurant din Carlton, dar l-am convins pe șeful localului să aranjeze ca masa să fie pentru trei persoane. Cred că mîncarea mai este încă fierbinte, spuse el, în timp ce-și ridică privirea spre fratele lui. Cutiile cu mîncare sînt pe scaunul din față, în mașină. Oh! și sper că nu te deranjează, dar v-am desemnat pe tine și pe Max drept cobai pentru a testa noua mîncare pentru copii.

Spunînd acestea, începu să scoată din buzunare borcănele cu mîncare pentru copii, pe care erau lipite etichete scrise de mînă și Jason recunoscu scrisul îngrijit al secretarei sale.

– Friptură de miel cu sos din vişine uscate şi boabe de piper verde, citi Amy. Şi bucăţi de somon cu sos cilantro. Sună prea pretenţios pentru un bebeluş şi nu cred că ar trebui să-i dau boabe de piper.

– Cred că firma încearcă să ajungă printre cele de vîrf care există pe piaţă. Şi tocmai îşi pregăteşte lansarea noilor produse, aşa că, dacă nu vrei să fii una dintre persoanele care sînt dispuse să le încerce, aş putea să i le dau Marthei Jenkins.

– Nu, spuse Amy, luînd borcanele pe care David le scosese pentru ea. Sînt sigură că lui Max îi vor plăcea. Dar în vocea sa se simţea îndoiala.

– Cine este producătorul?

– Charles and Company, răspunse David, făcîndu-i cu ochiul lui Jason, care rămăsese lîngă uşă, continuînd să-l ţină în braţe pe Max şi să se încrunte.

– Hai, bătrîne, vino încoace, nu mai sta acolo de parcă ai fi prins rădăcini. Hai să aducem tot ce am în maşină ca să putem mînca, iar apoi să începem să împodobim pomul.

Jason îi dădu lui Amy copilul, apoi ieşi, urmîndu-şi fratele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce este cu tine? îl repezi David imediat ce se îndepărtară de uşă.

– Nimic, îl repezi şi Jason la rîndul său.

– Urăşti locul ăsta, nu-i aşa? Urăşti zgomotul şi casa asta veche care pare să cadă dintr-o clipă în alta, iar Amy ţi se pare plictisitoare în comparaţie cu femeile cu care eşti obişnuit. Nu aveai tu o iubită cu doctorat în antropologie, care salva tigri şi cine mai ştie ce?

– Salva specii oceanice şi balene şi mirosea a alge marine. Nu este nimic cu mine. Deci, Charles a pregătit cina pentru noi şi mîncarea pentru copil?

– Asta te macină? Că sînt apreciat pentru ceea ce de fapt ai plătit tu? Uite, dacă vrei îi spunem adevărul chiar acum. Putem să-i spunem şi că eşti multimilionar, sau eşti deja miliardar? Şi că îţi poţi permite să plăteşti din propriul buzunar camere mobilate pentru bebeluş. Asta vrei să faci?

– Nu, spuse Jason încet, în timp ce David îi umplu braţele cu şase cutii pline cu ornamente de Crăciun. Erau cutiile pe care le văzuse în tot timpul copilăriei lui şi ştia fiecare piesă care se afla înăuntru.

Dintr-o dată David se opri şi se uită cu ochi mari la fratele lui.

– Doar nu începe să-ţi placă de ea, nu? Vreau să spun... că noi doi nu vom concura pentru o femeie, nu-i aşa?

– Nu fi ridicol. Amy nu este genul meu. Şi nici nu are vreo idee cu privire la ceea ce ar trebui să facă în viitor. Nu ştiu cum anume crede că va întreţine copilul cu puţinii bani lichizi pe care îi primeşte. Nu are nici o pregătire sau măcar o idee despre ceea ce poate face. Nu ştie să facă nimic altceva decît curăţenie. În ciuda situaţiei în care se află, este mai mîndră decît orice altă persoană pe care am întîlnit-o pînă acum. Dacă i-ai spune cine sînt, m-ar da afară şi, fără nici o îndoială, va arunca mobila afară în stradă după mine. Şi-a petrecut toată după-amiaza frecînd la maşina pe care mi-a adus-o Parker, astfel încît să-mi returneze datoria de două sute cincizeci. Dacă ai şti...

Se îndreptau spre casă şi mai aveau puţin, dar Jason continuă să vorbească.

– Dacă aş şti ce? îl întrebă David cu căldură.

– Femeia cu care mi-am dat întîlnire mi-a cerut cinci sute de dolari doar ca să lase bacşiş la toaletă. Îmi dăduse întîlnire doar pentru a mă determina să fac o donaţie pentru balenele ei.

– Atunci, ce-i cu tine? îl întrebă David. De ce eşti aşa de ursuz?

– Pentru că fratele meu mai mic m-a păcălit să-mi petrec timpul în oraşul ăsta obscur, să mă duc la magazine pentru copii şi să cumpăr ornamente pentru Crăciun. Ţine de uşă, dacă vrei. Nu aşa, invers. Trebuie să tragi spre tine, apoi să răsuceşti mînerul. Telefonul tău sună sau al meu?

– Al meu, răspunse David imediat după ce intrară în casă. Alo, da, spuse David deschizînd telefonul. A, da, bine. Voi fi acolo cît de repede pot. Apoi închise telefonul şi privi cu regret spre Amy, Jason şi spre copilaş.

– Nu pot rămîne. Este vorba de o urgenţă...

– Îmi pare rău, spuse Amy. Să nu poţi rămîne după tot ceea ce ai făcut.

– Da, este ruşinos, spuse Jason în timp ce-i deschidea uşa fratelui său. Dar cînd te cheamă datoria, trebuie să te duci.

Încruntîndu-se, David se îndreptă spre uşă.

– Poate că vom putea aranja pomul împreună, mîine. Tare mi-ar plăcea să văd expresia de pe chipul copilului cînd va vedea, pentru prima dată, luminile beculeţelor.

– Vom filma momentul, îi şopti Jason. Acum cred c-ar fi mai bine să pleci înainte ca vreun pacient să moară.

– Da, bine, spuse David după ce mai aruncă o privire plină de regret spre Amy. Ne vedem..., dar nu reuşi să-şi ducă fraza pînă la capăt, deoarece Jason îi închise uşa în nas.

– Nu te-ai purtat prea frumos cu el, spuse Amy, încercînd din răsputeri să se încrunte la Jason, dar el putu zări umbra unui surîs tremurînd pe buzele ei.

– Oribil, spuse Jason fiind de acord cu ea. Dar acum avem mai multă mîncare pentru noi doi. Şi, în plus, mă pricep să decorez pomul de Crăciun mult mai bine decît el.

– Chiar aşa? Va trebui să te străduieşti ca să mă depăşeşti pe mine. Am decorat brazi care l-au făcut pe Moş să plîngă.

– Eu am decorat un brad atît de frumos, încît Moşul nu mai voia să plece din casă şi a trebuit să-l împing să iasă afară în zăpadă şi cînd am văzut că tot nu voia să plece a trebuit să-i conduc sania şi să împart toate cadourile pe care le avea în sac.

Amy rîse.

– Ai cîştigat. Hai să vedem ce avem în cutiile astea.

– Da' de unde. Mai întîi mîncăm. Vreau ca Max să testeze mîncarea pentru copii şi să aflu dacă-i place. Vatra asta funcţionează?

– Mai bine decît un cuptor, răspunse Amy.

– Te mai întreb o dată, vatra asta funcţionează?

Amy chicoti.

– Dacă deschizi uşiţa larg şi pui lemnele cît mai aproape de perete, în spate, totul este în regulă. Dacă nu, atunci o să iasă mult fum.

– Te pricepi la asta, nu-i aşa?

– Să spunem doar că am avut nişte bucăţi de carne de porc în frigider şi că am încercat să fac un foc aici şi să gătesc, dar am obţinut ceva ce mirosea a şuncă afumată.

Fu rîndul lui Jason să rîdă şi începu şi Max să rîdă dîndu-şi cu mînuţele peste picioare cu atîta putere, încît fu cît pe ce să o dărîme pe mama lui.

– Crezi că este amuzant, nu-i aşa? îl întrebă Jason, continuînd să rîdă în timp ce ridică băieţelul şi-l răsuci în aer.

Max era atît de încîntat, încît scoase tot felul de sunete stridente pînă ce-l apucă sughiţatul, apoi Jason îl gîdilă şi copilul începu iar să rîdă fericit.

Cînd Jason se opri, îmbrățișînd cu putere copilul, Amy se uită la el cum nici o altă femeie nu-l mai privise pînă atunci.

– Ești un om drăguț, domnule Wilding. Un om foarte drăguț.

– N-ai vrea să-mi spui Jason?

– Nu, spuse ea și se îndepărtă. Voi încălzi cina în timp ce dumneata vei aprinde focul în cămin.

Din anumite motive refuzul ei de a-i spune pe numele de botez îi făcu plăcere. Îl puse pe Max pe podea, apoi începu să se ocupe de foc. Îi luă ceva timp, deoarece la fiecare trei minute trebuia să-l tragă pe Max de lîngă ceva ce prezenta un pericol pentru el. Dar în cele din urmă reuși să aprindă focul fără a face prea mult fum. Max deveni interesat de ceasul său Breitling (care niciodată nu mai avea să fie la fel), iar Amy intră în cameră ducînd o tavă foarte mare plină cu mîncare. Pe tavă mai erau o sticlă cu vin și două pahare.

Jason ridică unul dintre pahare și privi culorile cristalului. Era Waterford.

– David știe să trăiască, nu-i așa?

– Mă simt vinovată că vom mînca fără el, spuse Amy. De fapt, îndemînarea lui ca doctor este cea care l-a făcut să cîștige această masă.

– Putem împacheta o porție și pentru el, o punem la frigider, așa că o poate mînca și mîine.

Amy privi spre mîncarea gustoasă, aranjată frumos pe tavă. Era o salată din lăptuci și legume, miel la grătar, cartofi...

Își ridică privirea spre Jason.

– Nu am nici o bucată de folie pentru împachetat.

– Asta lămurește lucrurile. Vom mînca noi tot.

– Cred că ai dreptate, spuse Amy cu seriozitate.

Apoi izbucniră amîndoi în rîs şi începură să se servească.

Max stătea pe genunchii lui Jason, purtînd o babeţică în jurul gîtului şi mînca tot ce i se dădea. Copilul dădu gata un borcan de carne de miel cu boabe de piper, după care începu să mănînce din cartofii pisaţi cu usturoi ai lui Jason.

– Credeam că bebeluşilor le place mîncarea dulce, spuse Amy uimită.

– Nimănui nu-i place mîncarea necondimentată, spuse Jason aproape fără să respire.

Treizeci de minute mai tîrziu, Amy se ocupă de Max pînă ce acesta adormi cu un zîmbet angelic pe chip.

– Crezi că datorită mîncării sau din cauza camerei arată aşa? întrebă Amy, în timp ce privea cu adoraţie spre fiul ei ce dormea în pătuţul nou.

– Cred că este fericit, deoarece are o mamă care îl iubeşte atît de mult, spuse Jason şi zîmbi spre Amy, ai cărei obraji se înroşiseră.

– Domnule Wilding, dacă nu aş fi ştiut cum stau lucrurile cu dumneavoastră, aş crede că flirtaţi cu mine.

– Cred că s-au întîmplat lucruri ciudate, spuse el. Apoi, cînd îi văzu expresia nedumerită, spuse:

– Hai, femeie, avem de împodobit un brad.

Gîndindu-se la viaţa sa de pînă atunci, Jason îşi dădu seama că niciodată nu se distrase mai mult decît în această seară decorînd un pom de Crăciun. Copii fiind, el şi David se plînseseră de fiecare minut pe care trebuiseră să-l petreacă îndeplinind această sarcină. Trăiau fără o femeie în casă, nu se simţea miros de prăjituri, nu se auzea muzică, iar tatăl lor era îmbufnat, ca de obicei. El aducea un pom de Crăciun, altminteri sora lui l-ar fi sîcîit tot restul anului, spunînd că ea ar trebui să crească copiii, nu fratele ei cel leneş.

Acum, în timp ce Jason înşira beculeţele pe care Amy le scotea din cutie şi le desfăcea, se trezi că-i vorbeşte despre copilăria lui. Nu-şi pierdu timpul explicîndu-i de ce trăise la un loc cu David, cînd ea ştia că este doar un văr al acestuia şi nici ea nu întrebă. Amy îi povesti şi ea despre copilăria ei. Fusese singurul copil al unei mame părăsite de bărbat şi atunci cînd îşi întrebase mama cine era tatăl ei, aceasta îi spusese că nu era treaba ei.

Povestirile amîndurora erau triste şi pline de singurătate, dar cînd şi le împărtăşiră unul celuilalt începuseră să glumească şi Amy porni o adevărată dispută pentru a stabili care dintre părinţii lor fusese mai ţîfnos. Mama lui Amy fusese o femeie ordonată, aproape fanatică şi urîse Crăciunul din cauza mizeriei care se făcea. Tatăl lui Jason îl ura pentru simplul fapt că îi strică tabieturile.

Începură să-şi imagineze cam cum ar fi fost o căsătorie între cei doi, cu tatăl lui Jason jucînd pocher şi scuturînd scrumul ţigării prin toată camera şi cu mama lui Amy purtînd mereu, pe braţul drept, o cîrpă pentru a şterge în urma acestuia. Apoi continuară imaginîndu-şi ce fel de copii ar fi putut avea cei doi şi stabiliră că ei doi, Jason şi Amy, erau exemplul perfect a ceea ce s-ar fi întîmplat dacă cei doi părinţi s-ar fi căsătorit. Jason era atît de serios, încît chipul păru să i se dezmembreze în clipa în care începu să rîdă împreună cu Amy, care trăia într-o casă ce ar fi făcut ca inima mamei ei să se oprească.

– Este frumos, spuse Amy în cele din urmă, stînd şi privind spre pomul împodobit pe jumătate.

– Îmi doresc să fi avut un aparat foto cu mine, spuse Jason. Acest pom merită să fie imortalizat.

– Eu nu am un aparat, dar pot să..., se întrerupse şi îi

aruncă un zîmbet înfumurat. Tu termină de pus beteala, în timp ce eu îți pregătesc o surpriză. Nu, nu te întoarce, rămîi acolo unde ești.

O auzi fugind spre dormitor, apoi revenind și așezîndu-se pe scaunul cel urît și vechi, pictat cu floarea-soarelui. Murea de curiozitate să vadă ce anume făcea, dar nu se întoarse. Nu o făcu pînă cînd nu agăță și ultima beteală, iar ea îi spuse să se întoarcă.

Cînd se întoarse spre ea, văzu că ținea pe genunchi o bucată de hîrtie, un creion și o carte. Ridică hîrtia și o privi. Era o schiță minunată care-l înfățișa pe el luptîndu-se cu un șir lung de beculețe, cu pomul chiar în spatele lui. Desenul era bizar, amuzant și, în același timp, pătrunzător, ca și cum ar fi pus toată dragostea în ceea ce făcea.

Jason se așeză pe canapea, ținînd desenul în mînă.

– Dar este reușit.

Amy rîse.

– Ai spus-o de parcă ai fi surprins.

– Sînt. Dacă nu mă înșel, mi-ai spus că nu ai nici un talent, spuse Jason cu seriozitate.

– Nici un talent pentru care să pot căpăta o slujbă. Nimeni nu angajează pe cineva care face desene amuzante.

Jason nu răspunse la remarca ei.

– Dacă mai ai astfel de desene, caută-le și adu-mi-le.

– Da, domnule! spuse Amy ridicîndu-se în picioare și salutîndu-l.

Amy dorise ca acest răspuns să sune voios, dar se grăbi să îndeplinească ordinul primit și, în cîteva secunde, se întoarse și îi întinse un plic vechi, legat cu o panglică, burdușit cu astfel de desene.

Jason era conștient de faptul că Amy aproape că își ținea

respirația în timp ce el se uita la fiecare dintre desene și nici nu avu nevoie să o întrebe dacă le mai arătase și altcuiva, deoarece știa că n-o făcuse. Cu tot curajul de care încerca să dea dovadă, viața cu un bețiv ca Billy Thompkins trebuie să fi fost dificilă.

– Sînt bune, spuse el în timp ce scotea desenele pe rînd. Aproape toate îl prezentau pe Max, de la naștere și pînă în prezent și erau destul de reușite, surprinzînd toate acțiunile copilașului. Într-unul dintre desene surprinsese expresia de curiozitate de pe chipul fiului său în timp ce privea în sus, spre un balon, cu brațele întinse pentru a-l prinde.

– Îmi plac, spuse el în timp ce le punea, cu grijă, la loc în plic.

Omul de afaceri din el dorea să discute cu ea despre publicarea lor și despre plată, dar reuși să se abțină. Jason se gîndi că în acea clipă nu trebuia decît să o laude.

– Îmi plac foarte mult și îți mulțumesc că mi le-ai arătat.

Amy îi dărui un zîmbet ce amenința să i se întindă pe întreaga față.

– Ești singurul care le-a văzut vreodată. Cu excepția mamei mele, care mi-a spus că nu fac nimic altceva decît să pierd timpul.

– Și ce anume dorea să faci?

– Să devin avocată.

La început Jason se gîndi că glumește, dar apoi îi văzu strălucirea din ochi.

– Te și văd apărînd un criminal: „Vă rog, domnule judecător, acuzatul promite că nu va mai face așa ceva. Își dă cuvîntul, să mor dacă mint. Niciodată nu va ucide mai mult de douăzeci și două de bătrînele, ceea ce deja a făcut. Vă roooooog."

Imitase atît de bine tonul vocii lui Amy, încît aceasta ridică o pernă şi o aruncă spre el, privindu-l cum imită o raţă, ca şi cum ar fi fost rănit de obiectul zburător.

– Eşti un nesuferit, spuse ea rîzînd. Aş fi fost o avocată excelentă, să ştii.

– Da, extraordinară, dar ai tendinţa de a-i iubi pe învinşi.

– Dacă n-aş face aşa, tu n-ai avea unde să-ţi petreci Crăciunul, replică ea scurt.

– Asta aşa este, spuse el cu un zîmbet forţat. Şi îţi mulţumesc pentru acest lucru.

Cînd îşi coborî privirea spre ea, îşi dădu seama că simte o dorinţă arzătoare de-a o săruta. Dorea să o sărute, aşa cum îşi dorea să trăiască.

– Cred că mai bine mă duc să mă culc, spuse ea încet, ridicîndu-se de pe canapea şi îndreptîndu-se spre dormitorul ei. Max se trezeşte devreme şi sînt multe de făcut mîine.

Cînd aproape să intre în cameră se întoarse spre el.

– N-am vrut să sune ca şi cum ţi-aş face o favoare lăsîndu-te să locuieşti aici. Adevărul este că ai făcut ca acest Crăciun să fie minunat pentru Max şi pentru mine. Amîndoi ne bucurăm foarte mult de prezenţa ta.

Tot ceea ce putu Jason să facă, fu să dea din cap în semn de mulţumire. Nu-şi putea aminti ca cineva să îi mai fi spus vreodată că se bucura de prezenţa lui.

– Noapte bună, spuse el, apoi se aşeză şi stătu mult timp în faţa focului, gîndindu-se unde se află şi ce anume are de gînd să facă.

CAPITOLUL OPT

Jason fu trezit de un miros. Era un miros cunoscut, dar nu putea să-şi dea seama despre ce este vorba. Era ceva ce venea din timpuri de demult, şi-l amintea vag. Urmînd mirosul, se dădu jos din pat, îşi puse pantalonii şifonaţi şi se îndreptă spre locul de unde venea lumina. O găsi pe Amy în bucătărie, cu Max aşezat pe scaunul cel înalt, cu faţa plină de mîncare şi cu hainele ude. Bluziţe, pantalonaşi, scutece atîrnau întinse peste tot în bucătărie. Şi în mijlocul acesteia, Amy stătea aplecată deasupra unei mese de călcat folosind un fier care şi-ar fi putut găsi locul într-un muzeu.

– Cît e ceasul? întrebă Jason somnoros.

– În jur de cinci, cred, răspunse Amy. De ce?

– De cît timp te-ai sculat?

Ea întoarse cămaşa pe care o călca, încît să se vadă mînecile şifonate.

– Am stat trează mai toată noaptea. Micului ştrengar îi place să amestece nopţile şi zilele.

Căscînd şi frecîndu-şi ochii cu mîinile, Jason se aşeză la masă, lîngă scaunul înalt al lui Max şi îi întinse copilului o piersică uscată. Fără îndoială, îl impresionase prezenţa lucrurilor ude atîrnînd în jurul camerei. Trecuse mult timp

de cînd fusese copil, iar tatăl lui înșira hăinuțele lor ude la uscat, dar acel miros nu putea fi uitat.

– Ce s-a întîmplat cu uscătorul?

– S-a stricat cam cu un an în urmă și nu am avut bani să-l repar. Dar spălătorul merge nemaipomenit.

Stînd în picioare în spatele ei, își puse mîinile pe umerii ei micuți, îi strînse ușor, apoi se strecură pe la spatele lui Amy și scoase fierul de călcat din priză.

– Trebuie să termin de călcat. Trebuie să fie...

– Du-te la culcare, spuse Jason liniștit. Nu, nu vreau să aud nici un protest. Du-te la culcare. Dormi.

– Dar Max... Și lucrurile, și...

– Du-te, îi ordonă Jason cu voce liniștită și pentru cîteva clipe crezu că Amy avea să plîngă.

Zîmbind, îi făcu semn cu capul spre dormitor și Amy, recunoscătoare, intră în cameră și închise ușa după ea.

– Și acum, bătrîne, spuse el, hai să vedem dacă ne amintim cum se face treaba asta.

După această scurtă conversație cu Max, Jason băgă fierul în priză și îl ridică.

La ora opt dimineața, celularul lui Jason sună. Îl luă și și-l puse la ureche sprijinindu-l cu umărul, în timp ce termina de călcat o cămașă.

– Te-am trezit? îl întrebă David.

– Bineînțeles, spuse Jason. Doar știi cît de leneș sînt. Nu! Max, lasă aia în pace! Ce vrei?

– Vreau să fiu singur cu Amy. Îți amintești? Despre asta este vorba. Vreau să o scot din casă în noaptea asta și mîine. Am cumpărat și două bilete la Balul Clopotarilor.

Jason știa foarte bine că Balul Clopotarilor era cel mai

așteptat eveniment social ce se ținea în jumătatea de vest a ținutului Kentucky – și era aproape imposibil să faci rost de bilete.

– Să înțeleg că a trebuit să omori pe cineva pentru a-i lua biletele?

– Nu am omorît pe nimeni, am salvat pe cineva. Am salvat viața președintelui unui comitet oarecare. Oricum, el mi-a dat biletele. Pentru Ajunul Crăciunului. Am de gînd să o cer în căsătorie. Jason? Jason? Mai ești la telefon?

– Scuză-mă, spuse Jason imediat ce reveni la telefon. Max trăgea de firul unei lămpi și mai avea puțin și se lovea de ea. *Ce voiai să-mi spui?*

– Ți-am spus că mîine am de gînd să-i cer să se căsătorească cu mine. *Jason? Mai ești la telefon? Ce-a mai făcut* Max de astă dată?

– Nimic, spuse Jason printre dinți. Este băiat mare și nu face nimic rău.

David tăcu pentru o clipă.

– Nu voiam să insinuez că ar face ceva rău. Spuneam doar că este la vîrsta la care copiii au tendința de a pune *mîna pe toate lucrurile din jur.* Este o manifestare normală și naturală în procesul de creștere și copiii...

– Nu este cazul să iei tonul ăsta de doctor atunci cînd stai de vorbă cu mine, bombăni Jason.

– Doamne, văd că în dimineața asta ești în toane proaste. Oricum, unde este Amy?

– Nu că ar fi treaba ta, dar este în pat și doarme în timp ce eu am grijă de Max. Și calc rufe, adăugă el, știind că David aproape c-ar fi leșinat dacă ar fi auzit una ca asta.

– *Ce faci?*

– Calc rufe. Parker a turnat noroi peste hainele pe care mi

le-a trimis, aşa că Amy le-a spălat, iar acum eu le calc. Vezi ceva anormal în acest lucru?

– Nimic, răspunse David încet. Habar n-aveam că ştii să calci rufe, asta-i tot.

– Cine crezi tu că-ţi călca rufele cînd erai copil? îl întrebă Jason scrîşnind din dinţi. Tata? Ha! El trebuia să cîştige bani ca să avem ce mînca, aşa că eu a trebuit să... nu contează. Ce anume voiai să-mi spui? Aşteaptă o clipă, trebuie să-l iau pe Max.

– Jason, dragul meu frate, spuse David după cîteva minute. Cred că ar fi mai bine să vorbesc cu Amy, personal. Vreau să iasă cu mine în seara asta şi mîine-seară şi cred că ar trebui să discut direct cu ea.

– Este ocupată.

– Se întîmplă ceva despre care ar trebui să ştiu? întrebă David. Tu şi Amy nu sînteţi...

– Nu, nu sîntem! spuse Jason repede. Ultimul lucru de care aş avea nevoie în viaţa mea ar fi o femeie aiurită, cu capul în nori, aşa ca ea. Este o minune că îşi poate încheia pantofii. Nu este în stare să se hrănească pe ea, cu atît mai puţin pe Max şi...

– Bine, bine, îmi pot imagina. Deci, tu ce crezi?

– Ce cred despre ce?

David oftă adînc.

– Crezi că totul va fi în regulă dacă o invit pe Amy în seara asta şi mîine-seară? Poţi să stai cu copilul?

– Pot sta cu Max mereu, răspunse Jason furios. Bineînţeles că o poţi invita pe Amy. Sînt convins că va fi mai mult decît încîntată să meargă.

– Cred că ar trebui să o întreb eu, personal.

– N-am de gînd s-o trezesc doar ca să stea de vorbă la telefon. La ce oră trebuie să fie gata?

– La şapte.

– În regulă. Acum, dă-mi-o pe Parker la telefon.

– Păi, ea... încă nu s-a sculat.

Jason fu atît de şocat de un astfel de răspuns, încît puse fierul de călcat pe spatele unei cămăşi şi îl lăsă acolo pînă ce simţi mirosul de pîrlit.

– La dracu'! spuse el ridicînd repede fierul de călcat. Trezeşte-o, ordonă Jason. Rămase uimit că secretara sa răspunse aproape imediat la telefon.

După o clipă de care avu nevoie pentru a-şi reveni, Jason îi ceru lui Parker să mai facă rost de încă două bilete pentru Balul Clopotarilor.

– Ştiţi că acest lucru este aproape imposibil, spuse ea şi Jason amuţi din nou de uimire.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce se întîmplase cu secretara lui? Imposibil nu era un cuvînt pe care să-l folosească ea.

– Fă rost de ele, spuse el enervat.

De fapt, oare ce se întîmpla cu toţi? Mai întîi, doi dintre vicepreşedinţii lui se implicaseră în problemele lui personale, fără să aibă permisiunea sa, iar acum Parker îi spunea că ceva ce el dorea avea să fie dificil de îndeplinit. Dacă ar fi avut nevoie de cineva care nu putea face ceea ce era imposibil, nu i-ar fi plătit salariul atît de mare pe care i-l dădea ei.

– Am nevoie de smochingul din apartamentul meu din New York, continuă el să spună, şi Amy va avea nevoie de ceva ce poate fi purtat la acest bal. Cum îi spune magazinului de pe Fifth Avenue?

– Dior, răspunse prompt Parker.

– Aşa este. Dior.

– Şi pe cine să aduc pentru a vă însoţi? întrebă ea.

– Partenera... Oh, da, partenera mea, spuse el şi îşi dădu seama că nu se gîndise absolut deloc la aşa ceva.

Nu se mai gîndi la asta sau poate că se întreba ce anume căuta el la bal, cînd ar fi trebuit să stea acasă şi să aibă grijă de copil. Cine avea să-i poarte de grijă lui Max, dacă amîndoi, şi el şi Amy, se duceau la bal?

– Cred că sînt destule femei care vor fi dispuse să te însoţească, spuse Parker în felul ei eficient şi fără echivoc.

Pentru o clipă Jason se gîndi la femeile disponibile pe care le cunoştea. Şi cînd se gîndi la ele îşi dădu seama cît de răutăcioase ar fi fost ele faţă de Amy... şi cît de multe întrebări ar fi pus.

– Cumpără-ţi o rochie Parker. Tu vei fi partenera mea.

Fu rîndul ei să fie şocată şi aproape că îl făcu pe Jason să zîmbească în clipa în care auzi şovăiala din glasul ei.

– Da, domnule, spuse ea în cele din urmă.

– Oh, şi nu uita să aduci coafeza şi cosmeticiana pentru Amy. Scorneşte tu ceva ca să nu afle că este un cadou din partea mea.

– Da, domnule, spuse Parker încet. Altceva?

Jason îşi coborî privirea spre Max, care mesteca fericit coada unui răţoi galben de jucărie. După felul cum arăta acea jucărie, probabil că şi tatăl băiatului se jucase la fel cu ea cu treizeci de ani în urmă şi Jason se întrebă ce mai rămăsese din vechea culoare.

– Totul este în regulă acasă?

– Scuzaţi-mă domnule. Ce aţi spus? întrebă Parker.

– Te-am întrebat dacă tu şi Charles vă simţiţi bine în casa tatălui meu.

– Oh, da, spuse ea şovăind. Mă scuzaţi, domnule, de regulă

nu puneți întrebări de ordin personal, dar, da, ne simțim bine. Acum.

– Ce vrei să spui? Acum?

– Charles a trebuit să facă unele modificări, dar acum totul este în regulă. Va ajunge destul de curînd la dumneavoastră. Și tatăl dumneavoastră vă aminteşte că împreună cu doamna Thompkins și copilaşul trebuie să veniți aici pentru cina de Crăciun. Ora trei după-amiaza vă convine?

Jason ignoră în mare parte spusele secretarei, dar reveni asupra uneia dintre afirmațiile ei la care voia neapărat o lămurire.

– Ce fel de modificări?

– Bucătăria trebuia... mărită.

– Parker! o avertiză el.

– Charles a dat jos peretele din spatele casei și a adăugat ceea ce este în mopmentul de față o bucătărie pentru un mic restaurant. I-a plătit pe oameni de trei ori mai mult ca să lucreze douăzeci și patru de ore pe zi, pentru a termina treaba foarte repede. Apoi a cumpărat destul echipament pentru a mobila camera și, ei bine, tatăl dumneavoastră dă o adevărată petrecere la ora cinei în fiecare noapte și...

– Nu vreau să aud mai mult. Vom veni acolo la ora trei în ziua de Crăciun și nu uita să cumperi hainele despre care am vorbit.

– Bineînțeles că nu voi uita, domnule, spuse Parker în timp ce Jason închidea telefonul.

Zece minute mai tîrziu, Amy intră în bucătărie, arătînd ca cea mai recunoscătoare femeie de pe pămînt... pînă în clipa în care văzu că Jason terminase de călcat.

– Cum voi putea să te plătesc acum pentru acest serviciu?

începu ea să se plîngă, în timp ce se aşeză pe un scaun şubred, de bucătărie.

Max era fericit să stea în noul scaun înalt, iar faţa îi era murdară de parcă ar fi folosit o jumătate de duzină de tuburi de acuarele.

– Am promis să murdăresc totul astăzi, astfel încît să ai mai multe de spălat mîine, spuse Jason zîmbind, fără să-şi facă griji de felul în care ea urma să se achite de datorie. Acum pot să te rog să ai grijă de Max, în timp ce eu fac un duş? Umblu cu cămaşa asta de cîteva zile şi mi-ar plăcea să o schimb.

– Da, desigur, murmură ea în timp ce-l ridică pe Max.

Imediat ce îşi văzuse mama, copilul începuse să scîncească şi să se agite, dornic să fie luat în braţe.

Pentru o clipă, Jason se opri în cadrul uşii. Nu avea să se întîmple nimic rău în următoarele cincisprezece minute, nu-i aşa? se întrebă el, apoi mai aruncă o privire spre Amy şi spre copil, după care părăsi camera.

CAPITOLUL NOUĂ

Domnule Wilding, spuse Amy entuziasmată în clipa în care el reveni în bucătărie, treizeci de minute mai tîrziu. Vreau să vi-l prezint pe Charles.

Imediat ce dădu cu ochii de gălăgiosul său bucătar, Jason ştiu că ceva nu era în regulă. Charles avea în jur de un metru cincizeci, era un tip atrăgător, precum o stea de cinema şi de-a dreptul devastator pentru femei. Flirta fără pic de jenă şi Jason era sigur că mulţi dintre invitaţii săi la cină erau cuceriţi de farmecul acestuia. Dar Jason nu întreba niciodată; ştia că era mai bine să nu cunoască detalii despre viaţa particulară a bucătarului. Oricum, bărbatul îl însoţea mereu pe Jason oriunde s-ar fi dus şi îi pregătea cea mai delicioasă mîncare ce se putea imagina. În schimb, Jason îi trecea cu vederea unele metehne.

Dar acum, văzîndu-l pe Charles stînd pe scaunul de lîngă Amy, ţinînd-o de mînă, simţi nevoia de a-i spune să iasă afară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– Acesta este omul căruia îi datorez toate mulţumirile pentru minunata mîncare ce-i place lui Max atît de mult. Se pare că David ne-a înşirat cîteva minciuni. Nu este vorba chiar de o companie ce intenţionează să intre pe piaţă cu

mîncare pentru copii, dar Charles încearcă să intre în afacere. Şi locuieşte chiar aici, în Abernathy. Nu este uimitor?

– Da, într-adevăr, spuse Jason în timp ce încerca să scoată un fir electric din gura lui Max.

– Şi îl încurajez să-şi deschidă propria-i afacere. Nu crezi că ar putea face asta?

Charles se uită cu ochi strălucitori spre patronul său, bucurîndu-se, evident, de toată această mascaradă.

– Am auzit că are o bucătărie pe care o poate folosi ca pe o societate de catering, spuse Jason privind fix spre bucătar. Numai cineva de valoarea lui Charles ar putea face aşa ceva.

– Oh, da, spuse Charles cu vocea pe care o folosea în compania femeilor.

În bucătăria lui folosea cu totul alt ton, unul de comandă, ce nu admitea nici cea mai mică urmă de nesupunere, dar acum, pur şi simplu, părea că toarce în faţa lui Amy.

– Am cea mai minunată bucătărie. Vase Copper aduse din Franţa, o maşină de gătit la fel de mare ca primul meu apartament. Trebuie să vii să o vezi.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Amy dorind să vadă cu ochii ei ceea ce îi descrisese Charles. Poate vei putea să-mi dai şi cîteva lecţii de gătit.

– Îţi voi da orice doreşti, spuse Charles cu glas seducător, în timp ce-i ridică mîna şi i-o sărută.

Dar chiar în clipa în care Charles îşi apropie buzele de mîna catifelată a lui Amy, Jason se lovi din greşeală de scaunul înalt al lui Max şi zăngănitul o făcu să sară. Max se sperie de zgomot, aşa că începu să ţipe, iar Amy îl ridică de pe podea.

După ce reuşi să-l liniştească, se întoarse spre Jason.

– Deci, ce părere ai despre ideea ca Charles să-şi deschidă

propria afacere? I-am spus că tu ai fi în măsură să-i dai un sfat bun.

Cum Jason stătea fără să scoată o vorbă, Amy se uită la Charles cu o oarecare nervozitate şi continuă să vorbească:

– Mda, ei bine, cred că este o idee bună. În ultimele zile Max a mîncat mai multă mîncare decît în toată viaţa lui pînă acum. Dacă vrei să faci mai multe teste, îţi pot recomanda cîteva femei cărora să le furnizezi mîncare pentru copii şi care să fie cobaii tăi. Şi cu toţii îţi vom da scrisori de recomandare.

Jason zîmbi cu un aer de superioritate auzind o astfel de propunere. Charles şi mîncarea pentru copii! Ideea era de-a dreptul hilară. Charles era atît de snob, încît se plîngea şi de felul în care se comportau cei care mîncau din mîncarea preparată de el: „Femeia aia a pus bucăţele de biscuiţi în supa mea", spusese el o dată, apoi refuzase să mai gătească pentru persoana respectivă, spunînd că timpul său era preţios şi nu avea de gînd să-l piardă. După o vreme, Jason avusese ocazia să se convingă că Charles avusese dreptate: femeia era o aventurieră avidă de bani.

Dar acum, Jason putea vedea că Charles începuse să rumege ideea lui Amy, de a intra în afaceri. Ceea ce însemna că avea toate şansele să-şi piardă bucătarul.

– Nici nu ştii cît de greu este să găteşti pentru copilaşi, spuse Amy. Dacă găteşti un dovlecel cu unt de nuci, îţi ajunge pentru şase porţii şi cine crezi că ar vrea să mănînce aşa ceva o săptămînă întreagă.

– Înţeleg. Este într-adevăr o mare problemă. Nu am gustat niciodată, pînă în săptămîna aceasta, mîncare pentru copii ambalată în borcane. Este groaznică. Nici nu este de mirare

faptul că aproape toți copiii americani detestă mîncarea obișnuită și preferă să mănînce hamburgeri și hotdogi.

– Exact. De aceea...

Se întrerupse, deoarece Jason făcu un pas și se puse între ei.

– Cred că trebuie să ne pregătim, așa că mai bine pleci, îi spuse el lui Charles.

– Dar abia începusem să discutăm. Aș vrea să aud mai multe despre ideea cu privire la mîncarea pentru copii. Poate că aș putea să...

– Poate că nu ai putea să, spuse Jason, trăgînd scaunul astfel încît Charles să se ridice.

Dacă își pierdea bucătarul din cauza acestui real fiasco provocat de David, avea de gînd să...

– De dragul tău, frumoasa mea doamnă, spuse Charles, voi trimite, gratuit, trei porții pentru cină în fiecare zi a următoarelor două săptămîni. Și s-ar putea să vă trimit și masa de prînz.

– Oh, dar eu n-am făcut nimic ca să merit un astfel de cadou, spuse Amy, și se înroși fermecător, în timp ce Charles îi ridică din nou mîna să i-o sărute.

Dar Jason se așeză iarăși între ei și, în următoarea clipă, Charles ieși pe ușă.

– Aș fi putut locui la cel mai scump hotel din lume pentru mai puțin decît m-a costat această călătorie, murmură Jason în timp ce se rezema de ușă.

– Ai fost de-a dreptul grosolan cu el, spuse Amy încruntîndu-se. De ce?

Deoarece nu găsi nici o explicație care să-i justifice comportamentul, îl ridică pe Max în brațe și se îndreptă spre camera de zi.

– Cred că astăzi ar trebui să mergem la cumpărături, îi

spuse el peste umăr. Numai dacă nu cumva tu ți-ai făcut deja cumpărăturile pentru Crăciun.

– Oh, nu, nu le-am făcut. Eu, uf, da, voi fi gata într-o clipă, spuse ea, apoi dispăru în dormitorul ei.

– Lecția numărul unu, bătrîne, spuse Jason, ridicînd copilul deasupra capului. Dacă vrei să distragi atenția unei femei, vorbește-i despre cumpărături. Cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla ar fi acela că va trebui să petreci o zi întreagă într-un magazin mare, dar este mult mai bine decît să răspunzi la întrebări incomode.

CAPITOLUL ZECE

Charles a fost iubitul tău? îl întrebă Amy imediat ce urcară în maşina lui Jason.

Maşina era mult mai curată acum, după ce ea pierduse cîteva ore ca să o curețe, dar interiorul, inclusiv tapițeria, se stricase.

– Ce anume să fie? întrebă Jason, în timp ce întorcea maşina pentru a ieşi în stradă.

– De ce te eschivezi de cîte ori te întreb despre viața ta particulară? Tu ştii totul despre viața mea, dar eu nu ştiu nimic despre tine. Ce anume a însemnat Charles pentru tine? Este evident că îl cunoşti foarte bine.

– Nu chiar atît de bine pe cît crezi tu, spuse Jason, uitîndu-se în oglinda retrovizoare la Max, în timp ce acesta îşi sugea degetele şi privea uimit prin geam. De la cine ai primit hăinuța pe care o poartă Max?

– De la Mildred, răspunse Amy repede. Ce este cu Charles? Crezi că nu ar trebui să primesc mîncarea de la el?

– Charles este un bucătar strălucit, aşa că bineînțeles că trebuie să primeşti mîncarea pe care o găteşte el. Crezi că o să-i rămînă în gît lui Max?

Deodată, Amy se răsuci în scaun să se poată uita la Max peste spătar, să vadă dacă nu băgase ceva în gură.

– Bănuiesc că atitudinea ta înseamnă că nu trebuie să discutăm despre acel aspect al vieții tale, spuse ea cu greu în timp ce se răsuci la loc.

Jason nu-i răspunse, ci continuă să-și țină privirea ațintită la drumul pe care-l străbătea – și în mintea lui își imagina diferite modalități de a-și ucide fratele mai mic.

– Te-ai gîndit vreodată să mergi la un terapeut? îl întrebă Amy încet. Nu este nimic ruşinos în a fi homosexual, știi și tu.

– Unde crezi că ar trebui să parcăm mașina? întrebă Jason, în timp ce oprea în apropierea mallului.

Deoarece mai erau doar două zile pînă la Crăciun, erau prea puține locuri în parcare.

– Se pare că va trebui să mergem pe jos, spuse Jason cu voioșie, deoarece găsise un loc de parcare la aproape un kilometru de locul unde se aflau magazinele.

Amy continuă să stea, fără se se clintească. Atunci cînd Jason deschise portiera din spatele ei pentru a-l lua pe Max, rămase nemișcată pe locul ei.

– Vii cu noi? o întrebă Jason, oarecum satisfăcut că era nemulțumită de faptul că el refuza să discute despre viața lui particulară.

– Da, bineînțeles, răspunse Amy, coborînd din mașină, apoi așteptă în spatele lui Jason, în timp ce acesta îl ridică pe Max din scăunelul făcut special pentru mașină și îl puse apoi în căruț.

– Poate că mă voi putea schimba, spuse Jason, cînd Max fu așezat bine în cărucior. Poate că voi găsi fata potrivită care să mă facă să mă schimb.

Spunînd acestea, începu să-l împingă pe Max spre magazine.

– Bine, spuse Amy, în timp ce alerga în urma lor. Și mîine mai este o zi.

– S-ar putea, spuse Jason. Cred că s-au întîmplat nişte lucruri ciudate. Şi acum, cu ce începem?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Amy, privind la mulţimea de oameni ce trecea dintr-un magazin în altul, cu braţele pline de sacoşe. Nu sînt obişnuită să merg la cumpărături.

Amy se simţea ca şi cum el ar fi umilit-o şi ura din tot sufletul felul în care rîdea de ea de fiecare dată cînd îi punea întrebări personale.

– Cred că Max are nevoie de o hăinuţă nouă, aşa că... unde este cel mai bun magazin?

– Sincer, habar n-am, spuse ea cu răceală, întorcînd capul pentru a privi mulţimea care trecea.

Deoarece Jason nu spusese nimic, se întoarse spre el şi îl văzu privind-o de parcă ar fi spus: *Nu cred nici măcar un cuvînt din ceea ce spui.*

– Este un magazin pentru copii...

– De unde ţi-ar plăcea să cumperi hăinuţe pentru Max? Banii nu sînt o problemă.

Pentru o clipă Amy ezită, apoi scoase un oftat şi începu să-i explice.

– În josul acelui pasaj, la a doua intersecţie faci la stînga, al patrulea magazin pe partea dreaptă. Dar nu are rost să mergem acolo. Îmbrăcămintea costă mult prea mult.

– Nu crezi că ar trebui să mă laşi pe mine să-mi fac griji în privinţa banilor?

Pentru o clipă, Amy se uită la el cu coada ochiului.

– La fel îi dădeai ordine şi iubitului tău? Din cauza asta ţi-a dat papucii?

– Ultimul meu iubit m-a ameninţat că se sinucide dacă-l părăsesc. Acum ai de gînd să îmi arăţi unde mergem ca să te urmez?

– De ce?

– Pentru că nu cred că, prin mulțimea asta, ne putem deplasa unul lîngă altul, răspunse el.

Era atîta gălăgie în jur, încît Jason fusese nevoit să vorbească aproape de urechea ei pentru a se face înțeles.

– Nu, n-ai înțeles la ce mă refeream. Te-am întrebat de ce te-a amenințat că se sinucide?

– Nu putea suporta să trăiască fără mine, răspunse Jason, apoi se mai gîndi puțin și adăugă: și fără banii mei. Nu vrei să continuăm discuția asta mai tîrziu? În curînd i se va face foame lui Max, sînii tăi aproape că vor exploda de lapte, iar mie mi-ar plăcea să urmăresc partida de fotbal din după-amiaza asta.

Cu un oftat, Amy renunță, apoi se îndreptă spre magazinul pentru copii.

Jason se uita cum se mișcă în fața lui și a lui Max și se simți mai bine decît se simțise în ultimele săptămîni, poate chiar ani. Nu era sigur ce anume îl făcea să se simtă atît de bine, dar acesta era adevărul.

Le luă destul timp pentru a-și croi drum prin mulțime și a ajunge la micul magazin care se afla în capătul intersecției cu artera principală ce ducea spre mall și, imediat ce văzu locul, Jason își dădu seama că Amy avea gusturi bune. Dacă visase vreodată să-i cumpere ceva fiului ei, acum putea să o facă; aici erau lucruri de calitate.

Pereții erau plini cu rafturi duble în care erau așezate hăinuțe frumoase, cele pentru băieți într-o parte, cele pentru fetițe în cealaltă parte. Lucrurile erau prezentate în costumașe complete – cămășuță, pantalonași, căciuliță, ghetuțe și o jachetică asortată. În momentul în care Jason își făcea loc să intre în magazin, Amy admira deja un set scump, cu ochi

strălucitori, de parcă ar fi avut stele în ei. În timp ce intra, o văzu întinzînd mîna să atingă o jachetă albastră, mică, dar şi-o retrase, deoarece ştia că nu îşi poate permite o astfel de plăcere.

– Deci, ce anume îţi place? întrebă Jason, strecurîndu-l pe Max printre rafturile cu lucruri.

– Totul, spuse Amy repede. Acum, că am văzut ce au, putem pleca.

Jason n-o luă în seamă.

– Îmi place ăsta, spuse el ridicînd un set cu galben şi negru, care avea şi o manta de ploaie asortată.

Ghetuţele galbene aveau ochi pe ele şi ştia că lui Max i-ar fi plăcut să-i bage în gură.

– Ce mărime poartă fiul tău?

– Cea pentru copiii între nouă şi douăsprezece luni, spuse Amy repede. Trebuie să plecăm...

– Ce înseamnă asta? întrebă Jason, deoarece văzu dispărînd culoarea din obrajii lui Amy.

– Hai afară! Acum! spuse ea aproape sufocîndu-se, apoi încercă să se ascundă după el.

Jason găsi că îi place atingerea mîinilor ei pe pieptul lui şi felul în care se ascunsese în spatele său, dar cînd ridică privirea, nu văzu decît o femeie, ducînd în braţe un copil de vîrsta lui Max, intrînd în magazin.

– Este Julie Wilson, şuieră Amy din spatele lui. Soţul ei ţine magazinul lui John Deere şi are cai.

Jason nu înţelesese pentru ce i se oferise această informaţie.

– Am mers împreună la cursurile prenatale, spuse Amy, apoi îl prinse strîns pe Jason şi începu să-l tragă spre ieşirea magazinului, folosindu-se de trupul lui să se ascundă de acea femeie.

– Nu cumva uiți ceva? șopti Jason spre ea, arătînd spre Max, care reușise să tragă opt cutii cu pantofi de pe etajeră și acum era ocupat să mănînce șireturile de la doi pantofi desperecheați.

– Dumnezeule mare, nu sînt o mamă bună, șuieră Amy, apoi se lăsă în jos și se strecură spre locul în care se afla fiul ei.

– Bună ziua, doamnă Wilson, se auzi vocea plină de importanță a vînzătoarei. Am primit comanda dumneavoastră înapoi. Dacă mă urmați, vom vedea imediat ce putem găsi, astfel încît să se potrivească pentru micuța Abigail.

Jason recunoscu tonul vocii, deoarece îl auzise de multe ori. Acel ton dădea de înțeles că vînzătoarea o cunoștea pe femeie și știa că aceasta își putea permite să cumpere orice și-ar fi dorit din magazin. Mica vînzătoare snoabă nu le acordase prea multă atenție lui Jason și lui Amy atunci cînd aceștia intraseră în magazin și nu-i întrebase dacă au nevoie de ajutorul ei, astfel încît Jason bănui că fata o cunoștea pe Amy. Abernathy era un ținut mic și, chiar dacă mallul se afla la cîțiva kilometri de oraș, Jason înțelese că era cunoscut faptul că Amy nu își putea permite să cumpere din acest magazin, așa că fusese ignorată.

– Hai să mergem, spuse Amy, cînd femeia dispăru în spate.

– Nu am intenția să plec de aici, spuse Jason și în vocea lui se simțea mocnind furia.

– Nu înțelegi, spuse Amy de parcă ar fi fost gata să plîngă. Julie s-a căsătorit cu cel mai bogat băiat din oraș, în timp ce eu m-am căsătorit cu...

– Cu cel mai fermecător băiat din școală, spuse Jason repede și imediat îi văzu ochii plini de lacrimi de mulțumire. S-a căsătorit cumva cu Tommy Wilson?

– Da. Ţi-am spus, tatăl lui...

– Cînd vom ajunge acasă îţi voi povesti o grămadă de lucruri despre Tommy şi despre tatăl lui şi după aceea nu te vei mai ascunde de nici o femeie care a avut ghinionul să se căsătorească cu vreunul dintre cei doi. Acum, dă-mi o mînă de ajutor, spuse Jason şi începu să scoată de pe rafturi lucruri pentru Max, aşezîndu-le pe braţ.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă Amy cu voce gîtuită. Nu poţi să...

– Pot să cumpăr acum toate lucrurile pe care le vreau şi să le restitui mai tîrziu, nu-i aşa?

– Cred că da, spuse Amy şovăind, apoi, gîndindu-se la spusele lui Jason, luă un set complet de îmbrăcăminte care avea în faţă un ursuleţ albastru. Ăsta îmi place foarte mult.

– Gîndeşte-te doar la cantitate şi nu lua în seamă ce anume alegi.

Amy chicoti, apoi se dezlănţui şi începu să scoată, de pe rafturi, hăinuţe pentru copii, pe care le aşeza lîngă vînzătorul care făcea calculul. Erau salopete cu baveta brodată cu o girafă roşie, o cămăşuţă roşie, o jacheţică cu roşu şi galben asortată cu o pereche de sandale adorabile colorate tot în roşu şi galben. Pentru prima oară în viaţa ei, Amy nu se uită la etichetele cu preţ, în timp ce înghesuia lucrurile pentru a se face socoteala.

Cînd vînzătoarea reveni din spatele magazinului, cu Julie Wilson în spatele ei, se opri atît de busc, încît căruciorul copilului îi lovi picioarele.

– Domnule, spuse ea cu o voce plină de severitate, apoi începu să vorbească informîndu-l pe Jason că nu apreciază ceea ce fac.

Dar Jason scoase un card American Express şi încruntarea femeii se pierdu într-un zîmbet.

– I-ai văzut faţa? îl întreba Amy în timp ce lingea îngheţata din cornet.

Ea şi Jason stăteau pe o bancă din apropierea fîntînii arteziene de la mall, în timp ce Max şedea în căruţul aşezat între ei. În jurul lor se aflau o mulţime de sacoşe pline cu hăinuţe pentru Max.

– Bineînţeles, cînd voi returna toate cumpărăturile va trebui să ascult întreaga vorbărie a micuţei vînzătoare cu voce înţepată, dar a meritat să văd expresia şocată de pe faţa lui Julie. Ai fost minunat.

Amy îşi balansa picioarele în faţă şi în spate ca un copil, lingea îngheţata înainte ca aceasta să se topească de tot şi zîmbea în timp ce-l privea pe Jason împărţind porţia lui cu Max.

– S-a purtat mizerabil cu tine la cursuri?

– Mai rău decît îţi poţi imagina, spuse Amy cu voioşie. Nu se putea stăpîni să nu-mi spună toate lucrurile urîte pe care Billy le făcuse în timpul şcolii. Nu că ea ar fi fost la şcoală, dar a fost soţul ei. Dumnezeule, asta înseamnă că este de aceeaşi vîrstă cu tine.

În faţa unei asemenea afirmaţii, Jason se uită la ea şi îşi încruntă o sprînceană.

– Mi-e greu să cred că-mi bate moartea la uşă, spuse el cu viclenie.

– Chiar aşa, spuse Amy rîzînd. Oh, ai fost minunat. Dar nu trebuia să-i spui că noi doi sîntem împreună. Nu mai ştii cum este în Abernathy. În numai două ore, întregul oraş va gîndi că trăiesc cu un barosan viril şi nu vor avea nici cea mai vagă idee despre adevăr.

– Şi care este adevărul?

– Adevărul este că ai avut o relaţie cu Charles, bineînţeles.

– N-am spus că...

– Dar nici nu ai negat. Hei! Ce faci?

– Îi pun o cămăşuţă nouă lui Max, nimic altceva. M-am săturat să-l văd îmbrăcat cu scutecele astea vechi şi roase.

– Dar trebuie să le înapoiem şi... Se întrerupse pentru a se uita la el. Nu ai nici cea mai mică intenţie de a le înapoia, nu-i aşa?

– Nu.

– Îmi doresc să te pot înţelege. De ce accepţi să stai cu Max şi cu mine în casa mea cea veche şi dărăpănată, în care plouă?

– Pentru a-i da o şansă lui David în legătură cu tine, spuse Jason cu simplitate.

– Nici nu credeam că îmi vei spune adevărul. Haide, Max, să mergem şi să vedem dacă nu cumva ai făcut pe tine.

Apucă mînerele căruciorului în care Max stătea mulţumit şi începu să-l împingă, îndreptîndu-se spre toaleta femeilor.

Rămas singur, Jason privi spre mall. Cu două săptămîni în urmă, nici nu ar fi crezut că şi-ar putea petrece sărbătorile de Crăciun astfel. De regulă îşi sărbătorea Crăciunul într-unul dintre localurile extravagante şi scumpe, dăruind femeii cu care era o pereche de cercei cu diamante. Cadoul pe care i-l făcea ea era o noapte petrecută în pat într-un mod mai mult decît interesant. Poate că începea să îmbătrînească, dar uneori îşi dorea ca femeia să-i cumpere o pereche de şireturi sau o pereche de şosete.

– Începi să îmbătrîneşti, Wilding, murmură el, apoi se ridică, pentru a oferi locul de pe bancă unei femei însărcinate, care

arăta de parcă urma să nască gemeni. Luă sacoşele şi începu să se plimbe prin faţa unor magazine, în timp ce o aştepta pe Amy şi văzu, într-una din vitrine, un costum ce i-ar fi venit perfect pentru întîlnirea ei cu David din seara asta. Era alcătuit din două piese – un pulover fin cu mîneci scurte de culoarea lavandei, cu vestă asortată, şi o fustă dreaptă de un purpuriu închis, pe care erau imprimate mici lalele.

Jason nu ezită nici o clipă, intră în magazin şi imediat se apropiară de el trei vînzătoare drăguţe, gata să îi vină în ajutor. În cinci minute, le spuse ce anume doreşte şi le ceru ca alături să pună o pereche de ciorapi, o pereche de pantofi şi bijuterii, totul asortat cu îmbrăcămintea.

Cea mai înaltă dintre femei, cu părul de un roşu ţipător, nici măcar nu clipi.

– Lenjerie de corp?

Jason dădu din cap scurt.

– Mărimea este ca cea a doamnei de acolo, spuse el arătînd spre o clientă.

Cîteva minute mai tîrziu plăti nota şi părăsi magazinul avînd totul împachetat într-o sacoşă.

– Se murdărise rău de tot, spuse Amy în clipa în care îl văzu pe Jason. Îmi pare rău că a durat atît de mult. Ce ai mai cumpărat?

Jason rînji cu satisfacţie.

– Ţi-am cumpărat ceva să îmbraci pentru diseară.

– Tu... Oh, înţeleg. Homosexualii se pricep la asta, nu-i aşa? Adică, vreau să spun că îţi place să alegi haine de damă, nu-i aşa?

Jason se aplecă spre ea pînă cînd vîrfurile nasurilor lor aproape că se atinseră.

– Cunoşti cuvîntul mulţumesc? Sau, mai degrabă te

interesează să asculți despre lucrurile care sînt dovada orientării mele sexuale?

– Îmi pare rău, murmură Amy. Numai că...

Vocea i se frînse și rămase cu ochii larg deschiși, în timp ce privea spre ceva ce se afla în spatele lui Jason.

În clipa următoare îl dădu la o parte, își desfăcu brațele și strigă:

– Sally! Și o femeie tînără, nu foarte înaltă și foarte atrăgătoare, alergă spre Amy.

Jason rămase deoparte, în timp ce le urmărea cu privirea pe cele două femei care se îmbrățișară și începură să vorbească repede și tare parcă acoperindu-se una pe cealaltă, cuvintele lor părînd a se rostogoli precum o cascadă.

– De cît timp...

– Cînd ai...

– De ce nu ai...

– Acesta este Max, spuse Amy în cele din urmă, apoi se dădu un pas înapoi pentru ca prietena sa să-i poată vedea fiul.

Dar femeia se uită doar pentru o clipă spre băiețel, deoarece atenția îi fu atrasă de bărbatul splendid care își ținea mîna, cu degete lungi și frumoase, pe mînerul căruțului.

– Cine este? șopti ea cu glas pierdut și Jason se simți nemaipomenit de bine că era privit ca un bărbat arătos. Amy nu părea să observe acest lucru!

– Acesta este domnul Wilding și este homosexual, spuse Amy cu voce plină de răceală.

– Dar am de gînd să mă schimb, spuse Jason aproape torcînd.

– Poți să exersezi cu mine, spuse femeia și se uită la Jason cu ochi fierbinți.

– Max este bine? întrebă Amy cu voce tăioasă. Domnul

Wilding este dădaca lui Max. Homosexualii se pricep foarte bine la astfel de treburi, ştii tu.

– Mă gîndeam să fac un copil, spuse Sally fără să-şi ia privirea de la Jason şi mă gîndesc că voi avea nevoie de o dădacă.

– Şi ce părere ai despre alăptat? întrebă Jason în şoaptă.

– Scumpule, am nevoie de un donator.

– Sally, n-ai putea să nu mai încerci să-mi vrăjeşti dădaca, ca să putem merge să bem ceva? Poţi să te ocupi singur de Max pentru un timp, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Jason, cu buzele strîns lipite de furie, în timp ce se uita la el.

– Ar fi cazul să pot fi în stare de aşa ceva, spuse Jason continuînd să o privească pe Sally, ca şi cum ar fi fost femeia visurilor lui. Voi două puteţi să vă vedeţi de treburi. Max şi cu mine vom duce toate aceste bagaje la maşină, după care va trebui să fac şi unele cumpărături pentru mine.

Vocea insinuantă dădea de înţeles că intenţiona să-şi cumpere ceva sexy şi mătăsos.

Înainte ca prietena ei să poată spune ceva, Amy o prinse de braţ cu fermitate şi o conduse spre un fel de restaurant din apropiere cu specific englezesc şi se propti de cea mai apropiată masă goală.

– Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre el, spuse Sally cu nerăbdare.

– Deci, ce anume te aduce în Abernathy în preajma Crăciunului şi de ce nu mi-ai spus că ai de gînd să vii aici?

– Am venit la mall, nu în Abernathy, şi mă aflu aici pentru că locuiesc la vreo zece kilometri de Abernathy, spuse Sally încet. Ai de gînd să-mi spui ce anume se întîmplă? Eşti combinată cu el? Sau doar te uiţi la el ca şi cum ar fi o operă de artă?

– Vrei să afli totul despre fiecare bărbat cu care faci cunoştinţă? o întrebă Amy printre dinţi, în timp ce apucă meniul şi începu să-l citească. Ţi-e foame?

Cînd Sally nu răspunse, îşi ridică privirea spre ea.

– Încetează, spuse Sally. Vreau să ştiu totul despre el.

– Ţi-am spus deja totul. Este homosexual, nu îl interesez ca femeie şi discutăm ca două găini bătrîne. Asta-i tot.

– Vreau detalii, spuse Sally în timp ce-i cerea chelnerului să le aducă două ceşti cu cafea.

– Nu, mie îmi aduceţi un pahar mare cu suc de portocale. Ştii, este vorba de influenţa asupra laptelui.

Sally fu străbătută de un fior.

– Nu, nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Acum, continuă să-mi vorbeşti despre el. Eşti sigură că barosanul este homosexual?

Lui Amy nu-i trebui mult pentru a trece peste neobişnuita reticenţă ce o încerca şi aproape că se supără pe sine pentru faptul că reacţionase ca şi cum ar fi fost geloasă pe Sally pentru atitudinea acesteia faţă de domnul Wilding „al ei".

– Cred că fostul lui iubit a fost la noi în casă în dimineaţa asta, spuse ea, apoi începu să descrie cum decursese întîlnirea dintre Jason şi Charles. Şi-a tot dat ochii peste cap atunci cînd Charles mi-a sărutat mîna. Sînt convinsă că există ceva între ei. Şi cu o zi înainte, la magazinul pentru copii, domnul Wilding s-a uitat lung la doi dintre bărbaţii care erau angajaţi acolo. Nu a acordat nici un fel de atenţie vînzătoarei, care arăta nemaipomenit, în schimb toată atenţia sa era îndreptată spre cei doi bărbaţi.

– În regulă, deci unde l-ai găsit?

– El m-a găsit pe mine. Nu a trebuit decît să deschid uşa şi să-l văd în faţa casei. David l-a adus cu el şi mi l-a dat mie.

– Ca un fel de cadou de Crăciun? Asta vrei să spui?

– Cam aşa ceva, dar nu te gîndi la nimic altceva. Este, într-adevăr, homosexual.

– Nu arată deloc ca şi cum ar fi homosexual.

– Nu există nici un fel de tipar pentru a-ţi da seama de aşa ceva. Şi cam cum anume crezi că ar trebui să arate un homosexual? întrebă Amy dînd impresia că s-ar fi retras în defensivă.

– Hei! Nu te repezi la gîtul meu. Doar întrebam, atîta tot. Homosexual sau nu, este nemaipomenit şi vreau să ştiu tot ceea ce se poate despre el.

– Sincer vorbind, nu ştiu multe lucruri. David a insistat că vărul lui are neapărată nevoie de un loc unde stea şi unde să aibă liniştea necesară pentru a-şi reveni după cele suferite, aşa că l-am primit să stea la mine.

– Ar putea să-şi refacă inima suferindă oricînd doreşte, în patul meu.

– Citeşti prea multe romane de dragoste. Nu este nimic între noi doi şi nici nu va fi. Îţi spun clar: tipul este homosexual. În plus, mai este şi foarte elegant, nu-i aşa? Cînd l-am întîlnit prima oară, purta un costum care probabil costa mai mult decît casa mea.

– Amy, cafeaua asta este mai rea decît o cursă de prins şoarecii din casa ta. Are un gust groaznic.

– Nu-i chiar aşa de rea.

– Este şi mai rea. Spune-mi mai multe despre el.

– Este un tip ciudat, cu adevărat ciudat. Nu spune prea multe, dar... Amy îşi ridică privirea spre prietena ei. Îmi poartă noroc. Nu este oare ciudat faptul că gîndesc astfel despre cineva? Dar este adevărat, ne aduce noroc şi mie şi lui Max. De cînd a venit în casa noastră, s-au întîmplat o mulţime de lucruri minunate.

– De pildă, ca şi cum ar avea de gînd să cadă în genunchi şi să-ţi spună că nu poate trăi fără tine şi...

– Încetează să mai visezi. Înainte de toate, Max îl adoră.

– Hm... Altceva?

– Nu ştiu cum să ţi-l descriu. Adevărul este că nu cred că-l înţeleg nici eu. Este ca şi cum... Amy îşi ridică fruntea. Este precum o broască ţestoasă. Sau ca un tatu. Are o carapace rezistentă care îi acoperă exteriorul, dar cred că înlăuntrul său este un om cu adevărat tandru. Nu cred că îşi dă seama, dar îl adoră pe Max pe fiul meu la fel de mult cum acesta îl adoră pe el.

Pentru o clipă Sally îşi propti spatele de marginea mesei şi se uită lung la prietena ei.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Nu fi ridicolă. Este un bărbat frumos şi ne amuzăm împreună, dar se poartă exact ca o femeie. Îi place să facă cumpărături, să gătească şi tot ceea ce unui bărbat nu-i place să facă.

– Adică ceea ce lui Billy nu-i plăcea să facă. De fapt asta vrei să spui, nu-i aşa? Uite, Amy, ştiu c-ai fost singura fată virgină la terminarea liceului şi mai ştiu că te păstrai aşa pentru soţul tău. Mai ştiu şi că te-ai dăruit unui nenorocit de alcoolic. Nu te uita aşa la mine. Ştiu că Billy avea şi părţile lui bune, dar eu sînt realistă. Te-ai culcat cu un singur bărbat, ai trăit cu un singur bărbat şi cunoşti doar genul de bărbat care nu ştie nici măcar cum să deschidă frigiderul. Pe lumea asta mai sînt şi altfel de bărbaţi şi ştii acest lucru.

– De ce oare încerci întotdeauna să faci din orice întîmplare un adevărat roman de dragoste? Nu eu am ghicit că bărbatul este un homosexual. Mi s-a spus acest lucru. David mi-a spus.

– Doctorul David? Ceva nu este în regulă. Domnul Wilding al tău îmi aminteşte de el.

– Sînt veri.

– Aha, înţeleg. Şi ce mai urmează? Ai de gînd să locuieşti în continuare cu acest tip dubios şi nemaipomenit pe care nu-l poţi avea sau îl laşi să plece după Crăciun?

– N-am nici cea mai mică idee.

Auzind-o, Sally izbucni în rîs.

– Amy, nu te-ai schimbat deloc. Numai tu ai putea să trăieşti cu un bărbat şi să n-ai habar despre scopul şederii sale şi despre cît anume va mai locui la tine.

Amy îşi coborî privirea spre paharul gol fără a comenta spusele prietenei sale.

– Bine, hai s-o lăsăm baltă. Ce poţi să-mi spui despre bărbaţii din viaţa ta? Ce s-a întîmplat cu frumosul vînzător de maşini?

– Oh, Ian. Are propria-i firmă. Vinde maşini Cadillac. Bănuiesc că este foarte bogat.

Amy oftă.

– Îmi dau seama cît de plictisitor îl consideri. Bietul de el, nu este decît un tip arătos şi bogat, aşa că de ce te-ar interesa?

– Îl interesează mai mult propria-i persoană decît oricine altcineva. Bănuiesc că i se părea că îmi face o mare favoare conducîndu-mă în fiecare seară. Continua să mă numească „văduva lui Billy Thompkins", ca şi cum ar fi spus că sînt de neatins.

– Bun venit în viaţa unui mic oraş. De ce nu pleci de aici? De ce nu te duci în altă parte, într-un loc unde nimeni nu a auzit niciodată de Billy Thompkins şi de problemele lui?

Dar înainte ca Amy să poată răspunde, Sally tresări de parcă a fi înțepat-o un ac.

– Cît e ceasul?

Amy privi în jur să vadă dacă poate zări vreun ceas, dar nu văzu nici unul.

– Trebuie să plec, spuse Sally grăbindu-se, în timp ce-şi aduna lucrurile şi începu să se îndepărteze de masă. Apoi văzu expresia de pe faţa lui Amy. Să nu-mi spui că nu ştii.

Cînd Amy dădu din cap, Sally zîmbi cu un aer satisfăcut.

– N-ai văzut semnele? Sînt puse peste tot în mall. Ştii Candlelight Gowns? Magazinul ăla din Carlton care îşi lichidează afacerea?

– Nu este de mine, spuse Amy terminîndu-şi sucul şi alăturîndu-se lui Sally. Niciodată nu mi-am permis nici măcar să mă apropii de vitrină.

– Nimeni nu-şi permitea să intre în acel loc. Habar n-am cum de se aşteptau să vîndă toată îmbrăcămintea aia atît de elegantă în partea de est a ţinutului Kentucky, dar au făcut-o. Oricum, toată lumea ştia că nu aveau să reziste, dar se pare că un cumpărător misterios din New York, nici mai mult nici mai puţin, a cumpărat locul şi la inaugurarea noului magazin oferă, prin concurs, o rochie Dior drept cadou.

Cum Amy nu spuse nimic, dar continuă să meargă alături, Sally îi spuse:

– Hei! Am spus Dior. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu, eu sînt mult mai interesată de Pampers şi Huggies. De ce şi-ar dori cineva o rochie Dior?

– Biata de tine, spuse Sally. Ştii, eu una am o teorie cum că atunci cînd se naşte, bebeluşul ia în jur de cincizeci de puncte din indicele de inteligenţă al mamei. Cred că mama

şi le recuperează abia cînd copilul merge la şcoală, dar pînă atunci ea este idioată.

Amy rîse.

– Tu numai crezi aşa ceva. Eu, de pildă, chiar ştiu că este aşa. Deci, pentru ce anume îţi doreşti o rochie Dior?

Sally îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi înţeles că nu mai avea nici o speranţă cu privire la Amy.

– Haide, trebuie să înceapă tragerea la sorţi şi trebuie să intri în concurs.

– Eu?

– Da, şi dacă vei cîştiga va trebui să-mi dai mie rochia.

– Bine, spuse Amy, aşa să fie.

Dar înainte de toate, Amy trebuia să îi găsească pe Jason şi pe Max şi, o oră mai tîrziu, toţi trei stăteau în faţa fîntînii din centrul mallului aşteptînd desfăşurarea concursului. În clipa în care a fost extras numele lui Amy, aceasta nu fu deloc surprinsă. În ultimele zile se părea că avea parte numai de noroc.

– Sally va fi atît de fericită, spuse Amy, în timp ce mulţimea privea în jur curioasă să vadă cîştigătoarea.

– De ce? întrebă Jason zîmbindu-i, în timp ce-l ţinea pe Max în braţe.

– I-am promis că dacă voi cîştiga îi voi da ei rochia.

Jason o prinse de braţ şi o răsuci spre el.

– Ce-ai făcut?

– Eu n-am nevoie de o astfel de rochie. Unde aş putea s-o port?

– Oh, am uitat să-ţi spun. David a luat bilete pentru mîine, la Balul Clopotarilor, şi vrea să mergi cu el.

Pentru o clipă se uită la el clipind din ochi, ca şi cum nu înţelegea despre ce anume vorbeşte. Apoi se strîmbă şi spuse:

– Sper ca pe Sally să n-o deranjeze că va avea o rochie care a fost purtată o dată şi, în clipa următoare, se urca pe podium pentru a primi premiul.

Nu fu surprinsă cînd descoperi că rochia avea măsura ei şi că, pe lîngă acest cadou, urma să se bucure de serviciul unui coafor şi al unui cosmetician, trimişi de domnul Alexander din New York, pentru o noapte pe care o alege ea. Cînd le spusese că va avea nevoie de aceste servicii în seara următoare, nu fu deloc surprinsă să afle că domnul Alexander avea să fie mîine în împrejurimi.

Cînd îi povesti lui Jason toate acestea, el îi spuse:

– Poate că domnul Alexander este Joe de la magazinul de cosmetice din localitate. A fost o dată în New York, aşa că acum se comportă ca şi cum ar fi de acolo.

– Încă..., începu Amy, mi se întîmplă multe lucruri de cînd...

Îşi ridică privirea spre el.

– De cînd a început David să-ţi facă curte?

– David? Să-mi facă mie curte? Ţi-ai pierdut mintile?

– Cred că-ţi lipseşte ceva dacă nu eşti în stare să vezi ceea ce oricine altcineva vede. Doctorul David este îndrăgostit de tine şi vrea...

– Termină, este ridicol ceea ce spui. Uite, este aproape ora mesei şi trebuie să-l aläptez pe Max, aşa că mai bine plecăm acasă.

Jason nu-i răspunse, dar îi puse mîna pe spatele frumos şi delicat şi o împinse într-un restaurant italienesc. Mai întîi li s-a servit pîine cu un fel de ulei dintr-o sticlă pe a cărei etichetă se putea vedeau cîţiva căţei de usturoi. Acel sos era mult prea iute pentru ei, dar Max linse fără probleme trei felii de pîine.

După masa de prînz, s-au dus într-un magazin de jucării şi, în mijlocul protestelor lui Amy, care deveneau tot mai slabe, Jason cumpără un sac plin cu jucării pentru Max. În maşină, în timp ce se întorceau spre casă, Amy începu să se plîngă:

– Cum voi putea să-ţi dau banii înapoi? Va trebui să returnezi toate lucrurile şi să duci înapoi toate jucăriile. Nu ai nimic care să fie îndeajuns de murdar şi de care să mă ocup, astfel încît să pot cîştiga banii de care am nevoie pentru a-ţi plăti...

– David vine să te ia într-o oră, aşa că mai bine grăbeşte-te să fii gata.

– Să mă grăbesc? întrebă Amy cu un ton de parcă nu ar mai fi auzit acel cuvînt pînă atunci.

– Mmm, fu tot ce răspunse Jason în timp ce cotea pe stradă. Trebuie să îl alăptezi pe Max înainte de a pleca, altminteri vei avea de suferit toată noaptea şi...

– Scuză-mă! spuse ea enervată. Socotesc că ştiu mai multe despre laptele meu decît ştii tu.

Voise de fapt să-i spună că ar trebui să se pună în locul ei, dar, în schimb, nu reuşise decît să vorbească despre sine ca despre o vacă. Deoarece el nu scoase o vorbă, îl privi dintr-o parte şi-i spuse:

– Poate că ar trebui să dau un anunţ la ziarul local, cum că am nevoie de o slujbă, dar imediat izbucniră amîndoi în rîs.

În clipa în care coborî din maşină, Amy spuse:

– Nu mă pot duce cu David la bal. Nu am nimic decent de îmbrăcat pentru a putea merge cu un doctor, dar Jason îi puse imediat în braţe o sacoşă mare de un verde-închis. Amy desfăcu sacoşa doar cît să-şi dea seama că înăuntru era ceva nemaipomenit de frumos.

– De unde ai ştiut că îmi place culoarea lavandei? îl întrebă încet.

– Intuiţia. Acum du-te să-l hrăneşti pe Max şi pleacă.

– Domnule Wilding, eşti zîna mea cea bună, spuse ea zîmbindu-i, apoi îşi acoperi gura cu palma, dîndu-şi seama că folosise cuvîntul „zînă". Oh, n-am vrut să spun...

– Hai, pleacă! îi ordonă Jason. În clipa asta.

Luîndu-l pe Max din braţele lui, fugi în casă, dar toţi trei zîmbeau.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Imediat după ce Amy plecă cu David, Jason își luă telefonul și sună acasă la tatăl său. Cînd acesta ridică receptorul, Jason tresări auzind zgomotul din fundal.

– Ce se întîmplă? întrebă el aproape strigînd.

– Cred că stau de vorbă cu fiul meu transformat de curînd în homosexual, spuse Bertram Wilding. Deci, cum este scena cu tipul homosexual?

Jason își ridică privile spre cer și se gîndi din nou că ar dori să-și strîngă fratele de gît.

– Tată, n-ai putea să încetezi cu gluma asta și să-mi dai secretara la telefon?

– Cherry?

– Ce? Nu te prea aud. Nu, nu vreau o plăcintă cu vișine. O vreau pe Parker.

– Cherry Parker, bătrîne.

– Ah. Bine. Știam asta.

Și, într-adevăr, știa, își spuse el. Vag, își aminti că Cherry era numele vechi al unei femei reci, așa ca Parker.

– Poți să mi-o dai la telefon?

– Bineînțeles. Cred că este la bucătărie cu Charlie.

Lăsă telefonul jos şi Jason îi putu auzi paşii îndepărtîndu-se pe podeaua din lemn. „Cherry?", se întrebă Jason în şoaptă.

– Charlie?

– Da, domnule, spuse Parker după ce ridică telefonul şi Jason se gîndi că „Cherry" nu i se potriveşte. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule?

Cum Jason nu spuse nimic, femeia continuă:

– Scuzaţi-mă, domnule. Am petrecut prea mult timp în Kentucky.

– Da, bine, murmură Jason, neştiind ce să răspundă. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Îmi imaginam. Nu m-am gîndit nici o clipă că ar fi un telefon de complezenţă.

Pentru o clipă Jason îndepărtă receptorul de ureche şi se uită lung la el. Cînd totul se va termina şi se va întoarce la New York, le va trage o săpuneală zdravănă pentru a-i aduce la realitate, să se comporte aşa cum o făceau înainte.

– Îţi voi dicta o listă de jucării pe care vreau să le cumperi, apoi vreau să le ambalezi în hîrtie de mătase albă şi să le legi cu panglică roşie sau verde. Pe cadouri să pui etichete pe care să scrie că sînt din partea lui Moş Crăciun. Ai înţeles?

– Destul de uşor, spuse Parker.

Jason se strîmbă din nou. Secretara lui devenise de-a dreptul obraznică.

– Vreau să le trimiţi acasă în Ajunul Crăciunului. Pune-le sub brad.

– Înţeleg. Şi cum voi intra în casă?

– Îţi voi lăsa o cheie sub preşul din faţa uşii.

– Ah, plăcerile şi siguranţa vieţii din micile oraşe. Cît de mult îmi lipsesc aceste lucruri!

– Parker, cînd voi avea nevoie de părerile tale personale, ți le voi cere.

– Da, domnule, spuse ea, dar tonul ei nu părea să exprime vreun regret pentru felul cum vorbise mai înainte. Mai aveți și altceva să-mi spuneți?

Pentru o clipă Jason se simți vinovat pentru felul cum o repezise. Doar că în lumea lui lucrurile erau atît de clare, de ordonate, încît reacționa nepotrivit cînd se confrunta cu situații ce i se păreau nefirești.

– Ți-ai luat o rochie pentru mîine-seară? întrebă el sperînd ca vocea să fi sunat mai puțin dictatorială.

– Mi-ați cumpărat dumneavoastră una de la Oscar de la Renta, destul de scumpă.

– Bine, spuse el. Apoi, nemaiștiind ce altceva să mai spună, auzind și rîsetele din fundal, închise telefonul fără a spune la revedere.

În clipa următoare mai dădu un telefon și făcu o invitație.

– Ia te uită, ia te uită, spuse Mildred Thompkins în clipa în care Jason îi deschise ușa ținîndu-l pe Max în brațe. Deci tu ești cel pe care Amy îl consideră ca fiind un înger. Nu mai sta așa în ușă și dă-mi voie să intru, este prea frig afară.

– Nu-i vei spune, nu-i așa? o întrebă Jason de parcă ar fi fost un băiețel care o ruga să nu îl spună mamei lui.

– Să-i spun lui Amy că îngerul ei păzitor homosexual este unul dintre cei mai bogați oameni din lume?

– Nici chiar așa. Înainte să mă întrebi tu, te informez că nu sînt miliardar.

– Vino la mine, scumpule, spuse ea nepotului ei și copilul o ascultă imediat. Deci, ai de gînd să-mi spui ce anume se întîmplă aici? De ce joci toată mascarada asta cum că ai fi

homosexual, cînd, din întîmplare, ştiu foarte bine că ai fermecat toate fetele din Abernathy pe vremea cînd erai la liceu şi cîte case ai în lumea întreagă?

– După cum văd, nu te-ai schimbat deloc, spuse Jason zîmbind şi privind fascinat spre masa de păr de pe capul lui Mildred. Şuviţele îi erau răsucite în toate părţile, prinse într-o reţea pe care nici măcar o furtună nu ar fi reuşit să o desfacă. La fel de băgăcioasă ca întotdeauna.

– Mă interesează soarta lui Amy, spuse Mildred cu simplitate. Nu vreau decît ce-i mai bun pentru ea.

– Deoarece Billy nu mai este aici ca să facă acest lucru? întrebă Jason.

– Asta a fost o lovitură sub centură şi o ştii foarte bine. Poate că fiul meu a avut defectele lui, dar a făcut un singur lucru bun în viaţa lui: s-a căsătorit cu Amy şi acum îl avem pe fiul lui.

Îl îmbrăţişă cu putere pe Max, apoi îl sărută, îi îndepărtă mînuţele de ochelari şi spuse:

– Nu, nu numai atît. A mai făcut un lucru bun. În noaptea în care a murit, Billy era beat şi conducea cu aproape o sută de kilometri la oră pe vechiul River Road, care este un drum destul de prost. Dar a fost destul de conştient – şi destul de bun la suflet – încît a preferat să intre cu maşina într-un copac, decît să lovească un grup de copii care se întorceau de la un joc cu mingea.

– Întotdeauna mi-a plăcut Billy.

– Ştiu că spui adevărul şi întotdeauna ai fost bun cu el. De aceea am venit aici să văd cum stau treburile cu tine şi cu Amy. Amy este cea mai bună fată. Ea nu vede decît partea bună a oamenilor şi nu mă înşel. Nu este una dintre acele idioate care consideră că fiecare persoană care are un drept

de moştenire este o persoană bună. Vreau să spun că Amy poate vedea partea bună a unei persoane, în timp ce alţii nu sînt în stare de aşa ceva. Şi faptul că ea crede în aceste persoane, le determină şi pe acestea să încerce să fie mai bune. Poate că dacă Billy nu ar fi murit, ea ar fi reuşit să scoată ceva bun din el. Ar... Oh, este mai bine să nu vorbim despre morţi. Billy a lăsat în urma lui o soţie frumoasă şi pe Max.

Femeia îşi scutură capul încet, ca pentru a goni gîndurile triste.

– Şi acum... Ai de gînd să-mi spui despre ce e vorba şi de ce locuieşti în casa asta dărăpănată, împreună cu nora mea?

Jason n-o luă în seamă.

– Vrei să fii dădacă mîine? Va trebui să plec undeva.

Femeia îl privi cu ochii îngustaţi.

– Ştii, s-au întîmplat o mulţime de lucruri ciudate, de pildă cineva a cumpărat Paradisul copiilor şi Candlelight Gowns şi...

– Ce? Cineva a cumpărat un magazin de îmbrăcăminte?

– Da. Magazinul din Carlton care astăzi a avut o loterie pentru o rochie marca Dior. Acum, om fi noi doar nişte simpli orăşeni din ţinutul Kentucky, dar ştim că un magazin precum Candlelight Gowns nu putea face cadou o rochie Dior. Ştii cît costă o astfel de rochie?

– Cred că îmi vei spune tu. Spune-mi, ai auzit cumva numele celui care a cumpărat acest magazin?

Mildred îi zîmbi în timp ce-l sărută zgomotos pe Max.

– Tot ce ştiu este că tipul este din New York. Ştii că tipul care deţinea magazinul este un fost rival de-al tău la fotbal? Parcă îmi amintesc o partidă în care te pregăteai să-i pasezi mingea, dar nu ai făcut-o. În schimb ai fugit cu ea şi ai reuşit

un eseu care a dus la cîştigarea partidei. Care era numele băiatului ăluia?

– Lester Higgins, spuse Jason cu greutate.

– Aşa e. S-a căsătorit cu fata proprietarului şi Lester s-a chinuit mulţi ani ca să facă magazinul să meargă bine, dar nu a reuşit.

Mildred zîmbea insinuant, în timp ce privea cu atenţie expresia de pe chipul lui Jason.

– Acum, poate că a găsit pe cineva să-l scape de magazinul ăla. Pe cineva care să-şi poată permite aşa ceva.

– Nu te uita aşa la mine. Oi fi eu bogat, dar de cînd am venit în vizită în Abernathy am probleme cu resursele financiare.

– Oare nu poţi obţine un profit cu un magazin de haine în Kentucky nici chiar dacă ai da îmbrăcăminte de douăzeci de mii de dolari ca să-ţi faci reclamă?

Jason rînji spre ea:

– Încă mai eşti cea mai enervantă vorbăreaţă din patru state. Vrei să fii pe post de dădacă mîine?

– Ca să te poţi duce la Balul Clopotarilor? Am auzit că i-ai plătit o sumă atît de mare lui Jessie Green pentru terenul pe care îţi ţii avionul personal, încît acesta se gîndeşte să iasă la pensie.

Jason bombăni nemulţumit.

– Bine, ai cîştigat. N-ai decît să flecăreşti cît vrei, dar am nevoie de cineva care să aibă grijă de Max mîine. Ne-am înţeles?

– Bineînţeles. Poţi să suni şi să comanzi o pizza, în timp ce mă duc să aduc sticla de bourbon din maşină. Este inutil să caut vreuna în casa lui Amy. Probabil că se teme ca nu cumva Max să bea din vin.

– Nu te-ai schimbat, Mildred. Absolut deloc.

– Nici tu, spuse Mildred zîmbind. Şi întotdeauna ai fost favoritul meu.

– La fel ca toţi ceilalţi băieţi din oraş, murmură el zîmbind în timp ce luă telefonul.

– Şi ar trebui să-l vezi jucîndu-se cu Max! spunea Amy. Este în stare să-şi piardă douăzeci de minute încurajîndu-l pe Max să meargă de-a buşilea. Are o răbdare nesfîrşită. Şi tot ce este bine se întîmplă cînd este şi el prezent. Cîştig obiecte, găsesc lucruri minunate la preţuri reduse şi..., ţi-am spus că m-a trimis la culcare şi a călcat rufele?

– De două ori, spuse David privind spre salata din faţa lui.

– Oh, scuză-mă. Mă manifest astfel doar pentru că niciodată nu am trăit cu cineva atît de lipsit de egoism. Nu am vrut să spun că trăiesc cu el, nu în sensul în care s-ar înţelege, ştii tu...

Se întrerupse şi începu să-şi plimbe furculiţa prin salată, întrebîndu-se ce anume mîncau, domnul Wilding şi Max, la cină.

– Amy, vrei să mergi acasă? o întrebă David aplecîndu-se uşor peste masă.

– Nu, bineînţeles că nu. Mă distrez de minune. Este ceva deosebit pentru mine să pot ieşi din casă.

– Arăţi minunat. Culoarea asta ţi se potriveşte.

– Domnul Wilding mi-a cumpărat-o, spuse fără să se gîndească. Gata. Promit să nu-i mai pronunţ numele. Spune-mi, ai mai salvat şi astăzi vreo viaţă?

– Cel puţin o jumătate de duzină. După ce terminăm masa vrei să mergem să dansăm?

– Nu pot, spuse ea umplîndu-şi gura cu salată şi încercînd să recupereze timpul pierdut, deoarece David aproape terminase, în timp ce ea mai mult vorbise decît mîncase. Laptele, murmură ea.

– Poftim?

Amy luă o gură de suc.

– Laptele. Trebuie să-l alăptez pe Max. I-am spus că ar trebui să-mi găsesc de lucru cu ziua, deoarece nu pot avea o slujbă nicăieri.

– Ce i-ai spus lui Max?

– Nu, uf, i-am spus lui...

– Jason. Înţeleg.

Pentru o clipă, David nu mai scoase o vorbă, apoi îşi ridică privirea spre Amy.

– Ţi-a spus despre balul de mîine?

– Da, dar numai după ce am cîştigat o rochie Dior.

– Ai cîştigat o rochie? Nici mai mult, nici mai puţin decît una marca Dior. Trebuie să-mi povesteşti.

Amy nu se putu abţine să nu-i spună despre tot ce se petrecuse în acea zi, începînd cu faptul că Jason călcase rufele, apoi despre întîlnirea cu Julie Wilson în mall şi cum Jason i-a cumpărat lui Max toate lucrurile acelea noi.

– Bineînţeles, va trebui să le returneze, spuse ea, şi o va face, cu toate că încă nu a făcut-o. Va trebui să discutăm despre treaba asta.

– Ce-i cu rochia?

– A, da, rochia.

Amy îi povesti despre întîlnirea cu Sally de la care aflase de magazinul din Carlton care ieşea din afaceri. Magazinul fusese cumpărat de un nou proprietar, astfel că dădeau ca premiu o rochie.

– Şi am cîştigat-o. Şi, în plus, serviciile unui cosmetician, deoarece mîine trebuie să arăt foarte bine.

– Tu întotdeauna arăţi foarte bine, spuse David, dar se părea că Amy nu remarcase complimentul.

– În ceea ce mă priveşte, mă bucur că rochia este fără cordon, deoarece pot umbla mai uşor cu ea.

Dorise ca afirmaţia ei să pară o glumă, dar cînd îl văzu pe David privind-o cu intensitate, se făcu roşie la faţă.

– Scuză-mă, am uitat unde mă aflu.Totdeauna glumesc pe seama alăptatului şi nu ar trebui. Nu este o glumă bună. Dumnezeu să o ajute, dar nu se putea abţine. Ei, bine, poate că nu este bună pentru Max. Mai ales după ce mănînc ceva fierbinte şi condimentat. Îi dărui lui David un zîmbet. Scuză-mă.

– Tu şi Jason glumiţi? o întrebă David încet.

– Da. Este un bun ascultător şi rîde de glumele mele, chiar dacă sînt proaste.

– Vorbeşti de Jason?

– Poftim?

– Tocmai ai spus că glumele tale nu sînt bune pentru Max, iar eu ţi-am spus că nici pentru Jason.

Amy îl privi lipsită de orice expresie, dar tot nu reuşea să înţeleagă despre ce vorbea David.

– Ah, da, desigur. Mîncarea asta este bună. Ce este?

– Carne de vită.

– Ah, da. Ţi-am vorbit despre Charles?

– Un alt bărbat?

– Nu, prostuţule, este cel care prepară mîncarea pentru copii, cea pe care mi-ai adus-o. Şi ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

– Da, ar fi trebuit. De ce nu-mi spui tu adevărul?

– Te-ai plictisi.

– Nu, sincer, spuse el. Am început să cred că întreaga poveste este fascinantă. Fac cunoştinţă cu oameni noi, pe care nu i-am întîlnit niciodată pînă acum. Jason, cel plin de umor şi lipsit de egoism, Max cel dornic de îmbrăţişări, iar acum mai aflu şi despre Charles cel Frumos. Cine altcineva mai este în viaţa ta?

Amy îşi îndesă în gură o bucată de carne de mărimea unei mingi de golf, apoi îi făcu semn lui David că nu putea vorbi pînă ce nu o mesteca.

– Amy, se auzi o voce bărbătească din spatele lor. Dumnezeule, ce bine arăţi! Ne mai vedem în ajunul Anului Nou?

Cînd se întoarse şi se uită la Ian Newsome, Amy îşi flutură mîinile dîndu-i de înţeles că are gura plină şi că nu poate să-i răspundă.

– Cred că Amy va fi ocupată de Anul Nou, spuse David cu glas rece, uitîndu-se atent la Ian.

– Chiar aşa? Ai primit cadoul meu de Crăciun, Amy? întrebă Ian coborîndu-şi privirea spre ea.

Amy dădu din cap că nu, în timp ce continua să mestece.

– Nu? Lasă că ţi-l voi aduce personal în dimineaţa de Crăciun. Sau ar trebui să spun că-l voi aduce cu maşina.

Ian se întoarse apoi spre David.

– Cum se mai descurcă mica ta clinică, doctore? Încă mai locuieşti în căsuţa aia de pe River Road?

Înainte ca David să poată răspunde, Ian se întoarse spre Amy, îi făcu cu ochiul, apoi cu mîna şi plecă.

– Nu-l pot suferi pe bastardul ăla. Tu ce părere ai?

Amy descoperi că încă nu terminase de mestecat bucata de friptură.

– Ce anume vrei ca desert?

– Lapte, murmură Amy. Max.

– Da, sigur, spuse David, apoi făcu semn chelneriței să le aducă nota. Putem pleca. Ce seară!

Amy nu i-a permis lui David să o conducă pînă în fața ușii. Se simțea vinovată pentru acest lucru, gîndindu-se la faptul că el plătise o cină atît de plăcută pentru ea și că avea să o ducă la balul de mîine, dar ceea ce își dorea era să intre în casă.

– Am venit, spuse ea cu glas cald, dar cum nu primi nici un răspuns intră în panică. Oare domnul Wilding dispăruse? Îl luase și pe Max cu el?

Dar în clipa următoare Jason apăru purtîndu-l în brațe pe Max, cu chipul plin de lacrimi.

– Dă-mi-l, dă-mi-l, spuse Amy desfăcîndu-și brațele. Mai am puțin și-mi explodează sînii.

În cîteva secunde se afla pe canapea cu Max sugînd fericit.

– Te-ai distrat bine? o întrebă Jason așezîndu-se lîngă ea.

– Oh, desigur. Nemaipomenit. A mai rămas ceva din cutiile de la prînz?

– Cred că da, spuse el zîmbind.

Apoi se duse în bucătărie și umplu o tavă cu salată și carne rece.

– Ai nevoie de așa ceva, spuse el în timp ce-i întinse platoul.

Amy îl luă cu o mînă, dar nu mai avea cum să și-l așeze pe genunchi. Văzînd că nu are cum să se descurce, Jason îi luă platoul, tăie totul în bucăți mici și începu să o hrănească folosind furculița.

– Un cuptor cu microunde, spuse ea cînd termină ce avea în gură. Dar mîncarea pe care o pregătește Charles este bună și rece și fierbinte. Ai luat cina?

– Da, şi cred că şi tu ai făcut la fel, aşa că nu înţeleg de ce-ţi este foame?

Îi întinse o bucată de cartof cu sos din boabe de mărar.

– Doar ştii, spuse ea fluturînd o mînă, apoi se întoarse repede. Ce-i asta?

– O masă pentru cafea, spuse el în timp ce îi întinse o bucată de friptură rece de vacă cu sos de vin roşu. Sau aşa pare să fie. Poate c-ar fi fost mai bine dacă mai găseam un magazin care îşi lichida stocul.

Se referea la maşina electrică pe care o avea aşezată în mijlocul bucătăriei.

– Nu, mă refeream la asta, spuse Amy cu gura plină.

– Paharul? Este un pahar. N-ai mai văzut un pahar pînă acum?

Amy nu luă în seamă încercarea lui de a glumi.

– Ce este pe pahar?

Jason îşi mută privirea spre singurul pahar de pe masă şi se uită la el cu atenţie, zîmbind, cu spatele la Amy, apoi se întoarse spre ea cu o expresie foarte serioasă.

– Ruj, spuse el. Ruj roşu.

– Nu este al meu.

Amy se uită la Jason cît de încruntată putea fi în timp ce el îi băga în gură încă o bucată de friptură.

– Nu te uita aşa la mine. Nici al meu nu este.

– Ştiu că nu toţi homosexualii umblă travestiţi, spuse ea. Deci, al cui este rujul ăsta?

– Mmm.

– Jason!

– Ce s-a întîmplat cu „domnule Wilding"?

Continuă să-l privească cu atenţie chiar şi în timp ce schimba poziţia copilului.

– Ai avut un musafir?

– De fapt, da. Frumos din partea ta că te interesează.

– Nu cred că ar trebui să ai musafiri, spuse ea cu voce tăioasă. Niciodată nu ai cum să ştii ce anume are de gînd o persoană atunci cînd este vorba de Max. Sînt foarte îngrijorată cu privire la siguranţa lui Max.

– Şi eu la fel, dar persoana care a venit în vizită este o femeie pe care o cunosc de foarte multă vreme.

Jason îi întinse ultima bucată de pe platou.

– Cred că trebuia să-mi ceri permisiunea înainte de a invita o femeie în casa mea. În casa mea, asta este.

– Data viitoare aşa voi face. Vrei ceva de băut? Am nişte bere. Poate că lui Max i-ar plăcea.

– Deci, cine a fost?

– Cine a fost cine?

– Femeia care a lăsat urma de ruj pe pahar, doar despre asta vorbeam.

– Doar o prietenă. Ce spui despre o Coke? Sau despre un Seven-up?

Amy se holbă la el.

– Nu-mi răspunzi la întrebare.

– Şi nici tu nu o faci. Ce vrei să bei?

– Nimic, spuse ea, simţindu-se, în mod inexplicabil, extrem de furioasă.

Max adormise, înainte ca ea să termine cu alăptatul şi Amy ştia că ar trebui să-l trezească, dar nu o lăsă inima să facă acest lucru. În schimb, nu-şi dorea nimic alteva decît să se ducă la culcare. Şi ce dacă Jason avusese un musafir, indiferent că acesta era femeie sau bărbat?

– Sînt obosită, spuse ea, luîndu-l pe Max şi îndreptîndu-se spre dormitor. Ne vedem mîine dimineaţă.

– Noapte bună, spuse el cu voioşie în glas, apoi se îndreptă spre dormitorul lui.

Cîteva ore mai tîrziu, Jason se trezi. Auzise sunetul unui pahar care se sparge şi imediat îşi scoase din pat picioarele lungi. Adormise îmbrăcat, cu lumina aprinsă, în timp ce analiza un raport de piaţă cu privire la o societate pe care încerca să o cumpere.

În bucătărie o găsi pe Amy care strîngea cu mîinile goale cioburile unui pahar, umblînd în jur desculţă.

– Dă-te la o parte, spuse el enervat. În felul ăsta sigur o să te tai.

Cînd ea îşi ridică spre el privirea plină de suferinţă, Jason îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Avînd papucii în picioare, călcă peste cioburi, o luă pe Amy în braţe şi o aşeză pe un scaun de lîngă masa din bucătărie.

– Acum, spune-mi ce s-a întîmplat.

– Mă doare capul, nimic alteva. Nu s-a întîmplat nimic, reuşi ea să murmure, dar chiar şi acel oftat uşor păru să-i provoace un nou val de suferinţă, apoi se aşeză într-o poziţie nu tocmai confortabilă.

– Nimic? întrebă el. Ce-ai zice să te duc la urgenţă cu maşina şi să-l laşi pe doctor să te consulte.

– Am nişte medicamente, spuse ea, apoi îşi flutură mîna, indicînd vag spre dormitorul ei. Sînt în...

Se întrerupse, deoarece Jason ieşise deja din cameră, dar se întoarse imediat ţinînd telefonul la ureche.

– Nu-mi pasă ce oră este şi nici cît vrei să dormi, spuse el în receptor. Nu sînt doctor, dar pot vedea cînd cineva are dureri mari. Ce pot face eu ca s-o ajut?

După cîteva secunde spuse:

– Bine. De cît timp are problemele astea? Ah, uh. Hm.

Înțeleg. Dacă voi mai avea nevoie de tine, te voi suna din nou.

Jason puse telefonul pe masă și se uită la Amy.

– David spune că ai nevoie de comprese fierbinți și de masaj. Și a mai spus că ți-a dat pastilele acelea ca să le iei la primul semn de durere. De ce nu le-ai luat atunci?

– Eram ocupată, spuse ea privindu-l cu ochi triști. Îmi pare rău că te țin treaz, dar mă doare capul foarte rău.

Jason se apropie de foc, puse deasupra o cană cu apă la fiert, apoi adăugă un plic cu ceai în apa clocotită.

– Ia ceaiul ăsta, spuse el întinzîndu-i cana. Ia un prosop, îmbibă-l în ceai, leagă-ți-l în jurul frunții și spune-mi unde ții pastilele.

Dar cînd încercă să vorbească, Amy își strînse ochii de durere, așa că Jason veni repede lîngă ea, o luă în brațe și o duse în dormitorul ei. În dulăpiorul din baie găsi o sticluță cu medicamente, pe care scria „Pentru migrene", așa că luă două și un pahar cu apă și i le duse lui Amy.

După aceea, se gîndi să o lase singură, dar ea se strînsese covrig și el știa că tensiunea și lipsa de somn fuseseră cauzele durerii de cap. David îi spusese la telefon că noile mame aveau deseori dureri de cap și că ceea ce le-ar face bine, mai mult decît medicamentele, erau liniștea și un masaj.

Cînd Jason se așeză pe marginea patului, Amy începu să protesteze, dar n-o luă în seamă. În schimb, se propti cu spatele de tăblia patului și o trase în sus pînă ce o sprijini de pieptul lui. Prosopul se răcise, iar părul din jurul frunții îi era jilav. Jason nu-și putu da seama dacă din cauza compresei sau a faptului că transpirase.

Cu grijă, își puse degetele mari și puternice pe ceafa ei și începu să o maseze. Primul sunet pe care îl scoase Amy nu făcu decît să-l încurajeze. Cu mișcări lente îi masă ceafa,

urcînd încet spre cap şi, în timp ce minutele se scurgeau, Jason îi simţi ceafa şi capul relaxîndu-i-se.

– Ai încredere în mine, îi spuse el în clipa în care ea se încordă din nou, nedorind ca el să înţeleagă că era complet relaxată.

Dar felul în care o masa o făcu să uite orice nelinişte, iar faptul că erau împreună în pat o făcea să se simtă ca şi cum ar fi uitat de tot ceea ce o înconjura. Mîinile lui se mişcau în josul spatelui, trecînd pe şira spinării, apoi spre părţile laterale şi în sus, pe braţe. Jason îşi dădu seama că o mare parte din tensiune se localizase în braţe şi începu să le maseze mai mult pentru a i le relaxa.

După aproape o jumătate de oră, Amy era moale în braţele lui, avînd tot atîta încredere în Jason, ca şi Max.

După alte zece minute, Jason îşi dădu seama că adormise şi o aşeză încet pe pernă, apoi îşi trase uşor picioarele de sub trupul ei. Stînd în picioare lîngă pat, se aplecă şi o înveli cu pătura, apoi, fără să se gîndească, o sărută pe obraz şi o acoperi cu pătura, ca şi cum ea ar fi avut trei ani.

Zîmbind, se întoarse spre uşă pentru a ieşi din cameră.

– Mulţumesc, auzi el şoapta lui Amy, în timp ce ieşea pentru a se duce în dormitorul lui şi, drept răspuns, îi zîmbi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

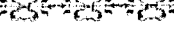

Cînd Jason auzi gălăgie în bucătărie, se încruntă, dîndu-şi seama că nu erau Amy şi Max. Îi deveniseră deja familiare scîncetele şi ţipetele lui Max şi rîsul lui Amy, cînd se amuza de ghiduşiile fiului ei. Poate că totuşi Amy este în bucătărie, se gîndi el.

Strîmbîndu-se uşor, coborî din pat numai în pantalonii de pijama şi se îndreptă spre bucătărie. Aici, spre marea lui nemulţumire, îl găsi pe Charles pierzîndu-şi vremea cu cărbunii pentru plită.

– Aştepti pe altcineva? întrebă el înălţîndu-şi o sprînceană, în timp ce-l măsură pe Jason din cap pînă în picioare, observîndu-i pieptul gol.

Înainte de a-i vorbi bucătarului, Jason se întoarse în dormitorul său să-şi tragă pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

– Ce cauţi aici la ora asta? mormăi Jason, pe cînd se aşeza pe un scaun de lîngă masă, trecîndu-şi palmele peste obrajii neraşi. Cum ai intrat?

– Încerc să fac puţină ordine pe aici. Cît despre intrarea mea în casă, i-ai spus lui Cherry că sub covoraşul de la intrare se află o cheie, nu-i aşa? Şi, în plus, nu este chiar atît de

devreme cum crezi, este trecut de ora nouă. Ce s-a întîmplat azi-noapte de te-ai culcat atît de tîrziu? îl întrebă Charles cu un zîmbet lasciv şi insinuant.

– Mi-amintesc că i-am spus lui Parker unde se află cheia, nu ţie, îi atrase Jason atenţia, neluînd în seamă insinuările lui Charles.

Charles rămase nepăsător.

– Nu prea este genul tău, nu-i aşa?

– Parker? întrebă Jason oripilat.

– Nu. Ea, spuse Charles, dînd din cap spre dormitorul lui Amy.

– Poţi să te frigi, ştii asta, zise Jason privind lung la micul bărbat.

În linişte, Charles reveni la vasul de porţelan din faţa sa, ridică capacul şi plimbă bolul pe sub nasul lui Jason. Era cremă cu sirop de căpşuni fierbinte, gustarea favorită a lui Jason.

Jason scoase un mormăit de satisfacţie şi privi peste dulapul pe care erau aşezate vasele. Peste cîteva minute începu să mănînce cu poftă. Cum de reuşea Charles? Orice mîncare pregătea, îi ieşea foarte gustoasă. Jason putea pune pariu că tot ceea ce gătise nu fusese cumpărat din magazinul din localitate. Pe de altă parte, gîndindu-se la cît de mult cheltuise în cele cîteva zile de cînd se afla aici, hotărî că este mai bine să nu întrebe de unde anume fuseseră cumpărate căpşunile.

– Mă gîndesc serios să pun pe picioare o afacere cu mîncare pentru copii, spuse Charles. Poate mă poţi învăţa ce anume trebuie să fac, pentru a-mi începe propria afacere.

Lui Jason îi stătea pe limbă să-i spună să renunţe la o astfel de idee, nu de alta, dar dacă l-ar fi ajutat pe Charles, ar

fi însemnat ca el să rămînă fără bucătarul lui personal. În schimb, tăcu ca şi cum nu i-ar fi putut răspunde deoarece avea gura plină pentru a vorbi. „Laşule!", îşi spuse el, dar gustul cremei de căpşuni avu cîştig de cauză asupra simţului său moral.

– Desigur, bănuiesc că totul depinde de Max, spunea Charles. Oare toţi copilaşii au o asemenea educaţie în privinţa gustului alimentar?

De astă dată Jason se afla pe teren sigur.

– Max este unic pe lumea asta, unul singur de acest fel. Aşa că...

Se întrerupse şi rămase tăcut pentru o clipă, apoi se ridică şi se îndreptă spre uşa dormitorului lui Amy, o deschise şi se strecură înăuntru în vîrful picioarelor. După cîteva minute se întoarse, ducînd în braţe un Max somnoros şi un şervet curat.

– Eu nu am auzit nimic, spuse Charles. Bănuiesc că ai auzul foarte bun.

– Cînd vei fi..., Jason fusese tentat să spună „tată", dar reuşise să se oprească la timp. Cînd vei fi un bărbat cu experienţă, continuă el, vei şti să fii atent la ceea ce se întîmplă în jur.

Dar Charles nu asculta nimic din ceea ce îi spusese patronul lui. Îl privea cu ochi mari pe Jason, care întinsese un ştergar pe masa din bucătărie şi începuse să schimbe scutecele copilului cu o naturaleţe şi îndemînare de parcă ar fi făcut acest lucru de nenumărate ori în viaţa sa. Singurul lucru la care Charles se putu gîndi, fu că acesta era bărbatul care avea totul la dispoziţie. Hainele îi erau alese şi aduse de către valet, şoferul îi conducea maşina, bucătarul îi pregătea mîncarea, şi tot ce altceva mai era nevoie era rezolvat de către secretară.

Charles îşi reveni destul de repede şi zîmbi copilului.

– Ţie cum îţi plac căpşunile, tinere domn?

Răspunsul lui Max fu un zîmbet ştirb, dar Charles îşi primi răsplata cînd Max înhăţă bucăţile de căpşuni, pe care le supse şi le mestecă pînă ce nu mai rămăse din ele nimic altceva decît siropul, scurs pe mînuţe. Şi pe braţe, şi pe faţă, pe păr şi chiar şi pe nas.

– Iată un mod perfect de a-şi exprima mulţumirea faţă de ceea ce i-am oferit, spuse Charles, stînd mai în spate şi privind cum Jason îl ştergea pe Max cu un şervet cald. El nu are prejudecăţi. Nu are idei preconcepute. Gustul său culinar este cea mai preţioasă apreciere.

– Sau critică, spuse Jason, iritat de faptul că Charles continua cu aluziile referitoare la dorinţa de a începe propria afacere.

– Ţi-e teamă că mă vei pierde? îl întrebă Charles, arcuindu-şi o sprînceană, ştiind exact ce anume era în mintea patronului său.

Ciocănitul ce se auzi în uşa de la intrare îl scuti pe Jason de un răspuns. În timp ce se ducea să deschidă uşa, cu Max aşezat pe un braţ, Amy ieşi din dormitor, purtînd un capot peste cămaşa de noapte şi clipind somnoroasă.

– Ce se întîmplă? întrebă ea.

Cînd deschise uşa, Jason fu dat la o parte de un bărbat slab, blond, care era urmat de alţi doi bărbaţi slabi şi de o femeie care cărau cutii mari, iar pe braţe purtau folii de plastic, din cele folosite pentru a acoperi hainele. Cei patru erau îmbrăcaţi în haine negre. Şi toţi aveau părul blond, de o nuanţă aproape albă, ireală, ca cea a îngerilor.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi, spuse bărbatul care nu căra nimic, în timp ce întinse mîna spre Amy.

Bărbatul avea trei cercei de aur în urechea stîngă şi o brăţară masivă din aur la încheietura mîinii cu care o indicase pe Amy.

– Oh, drăguţo, acum înţeleg de ce mi s-a cerut să vin atît de devreme. Culoarea părului tău trebuie să fie naturală. La ce oare s-o fi gîndit Dumnezeu atunci cînd ţi l-a dăruit? Şi, draga mea, de unde ai lucrurile astea de pe tine? Sînt de prost gust sau le ai de pe vremea administraţiei lui Nixon? În regulă, băieţi, vă puteţi da seama ce aveţi de făcut. Trebuie să aranjaţi aici şi aici, şi aici.

Bărbatul se întoarse spre Jason, îl măsură din cap pînă în picioare, apoi îl întrebă:

– Şi tu cine eşti, dragule?

– Nimeni, spuse Jason fără nici o expresie, apoi îi aruncă o privire lui Amy. Eu şi Max ieşim să ne plimbăm.

Amy se uită lung la el, de parcă l-ar fi rugat să o ia şi pe ea, dar Jason nu dădu dovadă de nici un strop de milă. Neînduplecat, apucă haina lui şi pe cea a lui Max, apoi ieşi repede pe uşă şi o închise în urma lui într-o clipă. Cînd îi spusese lui Parker să trimită pe cineva care să o coafeze şi să o fardeze, el se gîndise că poate erau nevoie de cîteva bigudiuri cu care să-i aranjeze părul cam într-o jumătate de oră şi la o umbră de fard pentru pleoape. Amy avea o frumuseţe naturală, nu avea nevoie de ajutorul unei armate de cosmeticieni care să o aranjeze pentru o petrecere.

Cu toate că Jason pretindea că pleacă de acasă datorită prezenţei cosmeticienilor, adevărul era că se bucura să fie numai cu Max, singuri pentru un timp. Era uimitor cît de important îl făcea să se simtă adoraţia unui copil, se gîndi el. Şi era chiar şi mai uimitoare dorinţa lui de a-l distra pe copil.

Jason ştia că are la dispoziţie o dimineaţă întreagă, pînă

cînd Max va trebui alăptat, aşa că îi aparţinea pentru cîteva ore. Căruciorul se afla în spatele maşinii, aşa că plecă cu automobilul, conducînd atent pe străzile mici ale oraşului Abernathy, apoi parcă maşina. Max era încă îmbrăcat în pijama şi primul lucru pe care avea să-l facă va fi să-i cumpere nişte hăinuţe ca să aibă cu ce se îmbrăca.

– Dumnezeule, nu cumva ne-am mai întîlnit? îl întrebă bărbatul care deţinea Abernathy Emporium, uitîndu-se cu atenţie la Jason.

Trebuia să-şi amintească de el, deoarece îi servise de sute de ori pe Jason, pe David şi pe tatăl lor, pe vremea cînd băieţii erau la şcoală.

– Mmm, fu tot ce spuse Jason, în timp ce punea pe tejghea o salopetă şi un tricou sport fără guler, alături de o salopetă de iarnă pentru un copil de doi ani. Poate că acum este puţin mai mare decît îi trebuie lui Max, dar era cel mai frumos din tot ce găsise şi Max avea şi el mîndria lui.

– Sînt sigur că te cunosc, spuse omul. Niciodată nu uit un chip pe care l-am întîlnit. Eşti cumva cu cei care au venit azi-dimineaţă ca să „îi aranjeze faţa lui Amy"?

– Am nevoie de scutece pentru un copil care cîntăreşte aproape nouă kilograme, spuse Jason scoţîndu-şi cardul din buzunar, dar în cele din urmă plăti cu bani gheaţă. Nu voia ca omul să îi vadă numele pe card. Poate că nu fusese o idee tocmai bună aceea de a veni în Abernathy, ar fi trebuit să se duce mai degrabă la mall.

– Îmi voi aduce aminte, spuse bărbatul. Ştiu asta.

Jason nu spuse nimic, ci apucă de mînerele sacoşelor şi ieşi din magazin cu Max în braţe. Fusese cît pe ce, se gîndi Jason în timp ce îl aşeza pe Max în căruciorul din spate. Dar această întîlnire îl dusese cu gîndul la vremea cînd locuise

în Abernathy, loc pe care acum îl privea cu ochii unui adult, un adult care călătorise în lumea întreagă.

Oraşul murea, se gîndi el, privind pereţii acoperiţi cu vopsea scorojită şi alte semne de ruină. Iată mica băcănie, unde tatăl său făcea cumpărăturile de două ori pe săptămînă, şi de unde Jason furase zahăr candel după ce spărsese un geam din faţă. Furase o singură dată în viaţă. Tatăl lui aflase şi îl dusese înapoi la magazin. Pentru a-l învăţa minte şi a-l face să nu mai fure vreodată, tatăl său aranjase cu patronul magazinului ca, timp de două săptămîni, Jason să frece podelele de lemn şi să se ocupe de clienţi.

Acele două săptămîni îi deschiseră lui Jason gustul pentru afaceri şi îi plăcuse acest lucru. Îşi dăduse seama că cu cît mai entuziasmat era atunci cînd vorbea despre un produs, cu atît mai mult vindea. La sfîrşitul celor două săptămîni, atît el cît şi proprietarul magazinului regretaseră că Jason trebuia să plece.

Vitrinele jalnice ale magazinelor din Abernathy arătau de parcă nu mai fuseseră spălate de ani de zile. Spălătoria automată arăta deplorabil.

Trage să moară, se gîndi Jason. Mallurile şi marile oraşe uciseseră micul orăşel Abernathy.

Cînd ajunse la maşină, Jason se simţea deja rău din cauza acelui loc. Avea cîteva amintiri frumoase de aici, în ciuda celor spuse lui David. Gîndindu-se la acesta, se întrebă de ce fratele lui dorise să meargă la Facultatea de Medicină şi apoi se întorsese în acest oraş care părea gata să moară.

Se urcă în maşină, dădu drumul la căldură, aşteptă să se încălzească motorul, apoi se întoarse spre Max şi începu să-l îmbrace cu hăinuţele cele noi.

– Ei bine, tu nu vei trăi aici, îi spuse el lui Max, apoi se întrerupse, dîndu-şi seama de cuvintele sale.

Desigur, David va fi cel care va decide acest lucru, dar Jason se gîndi că poate îl va face pe fratele său să-şi schimbe părerea. Era sigur că David nu ar putea să o iubească pe Amy mai mult decît o iubeşte el, Jason. Şi nici un bărbat pe lumea asta nu îl iubea pe Max mai mult decît el. De aceea era normal ca ei să îşi petreacă viaţa împreună.

– Vrei să mergi şi să trăieşti la New York cu mine? îl întrebă Jason pe copilul care stătea tăcut în timp ce mesteca un şiret de la noile ghetuţe. Am să îţi cumpăr o casă mare la ţară şi vei putea avea propriul ponei. Ţi-ar plăcea?

Jason termină de îmbrăcat copilul, îl puse în scăunelul special, apoi se îndreptă spre mall. Deoarece era Ajunul Crăciunului, nu erau decît cîţiva clienţi, aşa că el şi Max puteau să hoinărească în linişte şi să caşte ochii la toate vitrinele. Dar Jason nu vedea nimic în timp ce se gîndea la ceea ce dorea să facă.

Nu era greu de înţeles ce anume îl frămînta de cîteva zile. Max şi Amy făceau acum parte din viaţa lui, avea nevoie de ei aşa cum avea nevoie să respire şi dorea să-i aibă mereu în apropiere. Ar cumpăra o casă mare la ţară, la o distanţă acceptabilă de New York, astfel ca Amy şi Max să poată locui acolo. Amy nu va avea nevoie să-şi mai facă griji cu privire la gătit şi curăţenie, deoarece Jason va avea grijă de asta.

Şi ei ar fi acolo atunci cînd el va sosi acasă, ar fi acolo aşteptîndu-l. Şi prezenţa lor i-ar face viaţa mai uşoară, se gîndi el. Atunci cînd ar veni acasă, după o zi de muncă lungă şi grea, ar găsi-o pe Amy cu bărbia mînjită cu zeamă de fulgi de ovăz şi ţinîndu-l pe Max în braţe.

Din impuls, opri maşina în faţa unui magazin de artă şi cumpără pentru Amy o cutie cu accesorii pentru desen:

acuarele, cărbune de desen, creioane şi şase caiete de desen cu foi de cea mai bună calitate.

– Ori cuiva îi place să deseneze, ori încerci să seduci pe cineva să vină în patul tău, spuse vînzătorul care părea să aibă în jur de şaptesprezece ani, în timp ce înregistra vînzarea.

– Dă-mi foaia să-ţi semnez, îl repezi Jason.

– Nu vă bucuraţi de Crăciun? îl întrebă tînărul, derutat de privirea lui Jason.

După ce ieşi din magazinul de artă, se opri în faţa unui magazin de bijuterii şi, ca şi cum o mînă l-ar fi tras înăuntru, intră.

– Aveţi vreun inel de logodnă? întrebă el şi imediat se sperie auzind cum i se frînge vocea. Tuşi pentru a-şi drege glasul. Adică...

– Este în regulă, spuse omul zîmbind. Aşa se întîmplă de cele mai multe ori. Şi acum, veniţi pe aici.

Jason îşi coborî privirea şi se uită la cutia din faţa sa, în care se afla un diamant, apoi îşi ridică privirea dispreţuitoare spre acel om.

– Nu aveţi o cameră cu seif special în magazin?

– Oh, înţeleg, vă interesează sistemul nostru de securitate, spuse omul cu glas nervos şi după felul în care îşi ascunsese mîna sub tejghea, arăta ca şi cum avea de gînd să apese pe un buton şi să anunţe poliţia.

– Mă interesează inelele pe care le aveţi în seiful din camera de valori.

– Înţeleg.

Jason putea să-i spună idiotului că nu înţelesese nimic.

– Vreau să cumpăr ceva mai frumos decît ceea ce aveţi aici, la vedere. Vreau să cumpăr ceva mai scump. Înţelegi?

Omul avu nevoie de o clipă pentru a-şi reveni, apoi rînji

cu un aer de atotştiutor care reuşi să-l enerveze pe Jason, dar vînzătorul dispăru imediat în spate şi, douăzeci de minute mai tîrziu, Jason părăsi magazinul avînd în buzunarul pantalonului o cutiuţă.

Pe la prînz, Jason îl duse pe Max acasă, pentru a fi alăptat. Nici unul dintre ei nu o recunoscură pe Amy, deoarece tot părul era prins cu bucăţi de folie din aluminiu. Max arăta de parcă ar fi fost gata să plîngă, aşa cum făcea de ori cîte ori întîlnea persoane străine, dar Amy îşi întinse mîinile într-un gest atît de familiar, încît copilul îşi reveni imediat.

– Ce încîntător, spuse ironic unul dintre bărbaţii slabi, ţuguindu-şi gura cu dispreţ, în timp ce Amy îl alăpta pe Max, avînd grijă ca fiecare părticică de piele să fie acoperită.

– Nu-l lovi, domnule Wilding, spuse Amy fără să-şi ridice privirea.

Imediat tînărul se uită la Jason cu atît de mult interes, încît acesta o şterse în bucătărie. Aici dădu peste Charles care încă nu plecase şi care acum pregătea masa de prînz pentru toţi cei prezenţi. În cele din urmă, Jason se duse în camera lui şi o sună pe Parker.

Femeii îi trebui ceva timp pînă să răspundă la telefon. Cînd în cele din urmă îi auzi vocea, Jason îi spuse să sune şi să caute un agent imobiliar din zona New York-ului care să îi transmită detalii cu privire la imobilele pe care le are de vînzare.

– Ceva care să fie adecvat pentru un copil, spuse el. Şi, Parker, sper că nu trebuie să-ţi atrag atenţia că nu trebuie să spui nimănui despre asta, mai ales fratelui meu mai mic.

– Nu, nu era nevoie să-mi atrageţi atenţia, spuse ea şi Jason avu impresia că simte o undă de nemulţumire în vocea ei.

Şi, lucru ciudat, ea închise telefonul înaintea lui.

Jason îl luă pe Max cu el să ia amîndoi masa de prînz. Împărţiră un cotlet mare, dovlecel înăbuşit şi puţină fasole verde cu migdale – Jason trebui să piseze migdalele, astfel încît să le poată împărţi cu Max. Ca desert, serviră şi *crème brûlée*, cu zahăr ars deasupra şi zmeură dedesubt.

După ce terminară de mîncat, Max adormi în cărucior, în timp ce Jason cumpăra mai multe cadouri pentru fiecare. Cumpără ceva pentru David, pentru tatăl său, pentru Amy (un nou halat de baie şi patru cămăşi de noapte din bumbac cu nasturi de sus pînă jos) şi, din impuls, ceva pentru Parker. Îi cumpără un penar cu stilou şi creion. Cînd văzu un magazin cu veselă, intră şi îi cumpără lui Charles ceva ce vînzătorul îl asigurase că este unic: cupe mici pentru îngheţată, avînd forma unor fructe. Pentru Max cumpără nişte marionete şi o puşcă cu baterii care făcea baloane mari de săpun.

Simţindu-se destul de mîndru de sine, Jason se îndreptă spre casă cu o maşină plină de pachete frumos ambalate.

Cînd intră în casă, ducînd în braţe un Max obosit şi agitat, Amy îi aştepta glorioasă, produs al multor ore de muncă şi lui Jason nu îi plăcu deloc ceea ce văzu. Arăta minunată în rochia de satin de culoarea fildeşului. Era dreaptă, fără cordon, şi strînsă în jurul sînilor frumoşi, apoi se deschidea într-o cută dublă până în faţă şi ajungea pînă la pămînt. Arăta nemaipomenit, într-adevăr, dar semăna prea mult cu femeile cu care el se întîlnise de-a lungul anilor. Aceasta era o femeie care nu avea nevoie de nici un bărbat, căci i-ar fi putut avea pe toţi dacă ar fi vrut aşa ceva. În plus, era o femeie care ştia că este frumoasă. Trebuia să ştie din moment ce arăta astfel.

Privind expresia de pe faţa lui Jason, Amy rîse.

– Nu-ţi place, nu-i aşa?

– Ba da. Eşti frumoasă. O femeie care-ţi taie respiraţia, spuse el cu vocea lipsită de orice expresie.

– Miau, spuse unul dintre bărbaţi. Este gelos, nu-i aşa?

Jason îi aruncă o privire stăpînită, dar stilistul cel slab se îndepărtă rîzînd.

– N-are importanţă, spuse Amy, dar vocea ei suna de parcă ar fi avut, deoarece se simţea rănită de lipsa de entuziasm a lui Jason. Contează părerea lui David, avînd în vedere că voi merge cu el.

– Oh, pisicuţa are gheare, comentă iar bărbatul cel slab.

– Lance, se răsti şeful lui. Taci din gură. Lasă-i singuri pe cei doi porumbei.

Auzind aceste cuvinte, Amy rîse, dar Jason îl puse pe Max pe podea, apoi se trînti pe canapeaua cea veche din camera de zi. Toţi ceilalţi erau în bucătărie, mîncînd sau spălînd vasele şi punînd resturile deoparte. Amy se duse în camera de zi, după fiul ei şi după Jason.

– De ce nu-ţi place? îl întrebă stînd în picioare în faţa lui.

Jason se ascunsese în spatele unui ziar deschis, pe care nu voia să-l lase jos.

– Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta. Ţi-am spus că arăţi minunat. Ce altceva mai vrei?

– Vreau să te uiţi la mine şi să spui asta. De ce eşti furios pe mine?

Vocea lui Amy suna de parcă ar fi fost gata să plîngă.

Jason puse ziarul deoparte (oricum era de trei săptămîni) şi îşi ridică privirea spre ea.

– Arăţi minunat, fără îndoială. Atîta doar că eu consider că arăţi mai bine cînd eşti naturală.

Credea că aşa avea să o liniştească, dar nu reuşi şi văzu

cum se încruntă. Amy se întoarse şi se uită la Max care stătea pe podea şi sugea o bucăţică de carton de la o cutie.

– Va muşca din bucăţica de carton şi va mesteca, spuse Amy ca şi cum i-ar fi atras atenţia lui Jason asupra faptului că nu este o dădacă foarte bună. Ridicîndu-şi uşor fusta de satin pentru a nu se împiedica de ea, părăsi camera, lăsîndu-l pe Jason să se întrebe cu ce anume greşise.

– Femeile, îi spuse Jason lui Max, care îşi ridicase privirea spre el şi îi zîmbi, arătîndu-i toţi cei patru dinţişori pe care îi avea.

Treizeci de minute mai tîrziu, sosi David aducînd cu el o cutie plată, învelită în catifea, doisprezece trandafiri şi limuzina lui Jason.

– Ştiam cum arată rochia, spuse David, dar de fapt toată lumea ştia cum arată rochia şi, ei bine, tata şi cu mine ne-am gîndit că perlele s-ar asorta de minune cu ea. Nu sînt perle naturale, dar arată minunat.

Spunînd acestea, David deschise cutia şi dădu la iveală şase şiraguri strălucitoare închise cu o cataramă în care era montată o piatră de jad înconjurată de diamante. Şi Jason ştiu că perlele şi diamantele erau adevărate. Şi ştia cît anume plătise David pentru ele.

– N-am văzut niciodată ceva mai frumos, spuse Amy cu respiraţia tăiată.

– Nimic nu se compară cu tine, îi răspunse David şi Jason trebui să-şi reprime un oftat.

Dar nu reuşi, căci o auzi pe Amy spunînd:

– Nu-l lua în seamă. Este nemulţumit încă de cînd s-a întors. Probabil crede că ar trebui să port pălărie de pai şi stambă.

– Asta este părerea lui despre Abernathy, răspunse David,

vorbind despre Jason ca şi cum el nu ar fi fost de faţă, uitîndu-se la ei cu ochi strălucind de furie.

– Şi ar trebui să participăm la o cursă cu baloţi de paie, nicidecum la un bal, spuse Amy rîzînd.

David îşi ridică braţul ca şi cum ar fi invitat-o la dans şi Amy îşi puse mîna pe braţul lui.

– Acum invitaţi-vă partenera şi pregătiţi-vă de dans, spuse el cu vocea unui crainic ce invită lumea în ring.

– Iuhu! chiui Amy şi îşi ridică trena rochiei să nu calce pe ea şi îl urmă pe David în jurul camerei.

– În regulă, cred că este destul, spuse Jason strîmbîndu-se la ei. V-aţi amuzat, acum plecaţi de-aici!

– David, ar trebui să plecăm, spuse Amy. S-ar putea ca pe la nouă să mi se facă somn.

– Atîta timp cît eşti cu mine, nu ţi se va face somn, spuse David machiavelic, în timp ce privea cu lăcomie spre decolteul rochiei.

– Singurul lucru de care te vei bucura va fi cina.

– Sînt un bărbat înfometat, spuse David, făcînd-o pe Amy să chicotească.

– Cred că cuvîntul cheie aici este „bărbat", spuse Jason pe un ton ameninţător. Trebuie să nu uiţi că Amy este mamă şi că are nevoie să...

– Nu eşti tatăl meu, izbucni Amy, şi nu trebuie să mi se spună ce...

– Eu sînt gata, tu? întrebă David cu voce tare. Limuzina ne aşteaptă. Putem pleca?

În clipa în care se aşezară în maşină, Amy începu să privească pe geam, iar David o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Cum adică ce s-a întâmplat?

David îi aruncă o privire care spunea că ea ştie foarte bine despre ce anume o întrebase.

– Nu ştiu. M-am înţeles foarte bine cu domnul Wilding, dar de cînd a sosit coaforul, azi-dimineaţă, a devenit teribil de nesuferit. Mormăie ca un urs şi i-a făcut pe toţi cei prezenţi, care s-au purtat atît de frumos cu mine, să se refugieze şi să se ascundă în bucătărie. Charles spune o grămadă de lucruri devastatoare despre el şi...

– Ca de pildă? Ce anume spune Charles despre el?

– Spune că domnul Wilding a trecut pe lîngă o vacă şi pe loc aceasta s-a transformat în friptură îngheţată. A mai spus că domnul Wilding poate să facă să fiarbă apa dintr-un ibric, doar uitîndu-se la ea. Şi... oh, şi multe alte lucruri. Nu înţeleg de ce domnul Wilding a fost atît de drăguţ cît timp a stat la mine, iar astăzi s-a purtat atît de urât. Dacă oamenii care au venit astăzi sînt homosexuali, oare domnul Wilding nu ar trebui să se poarte frumos cu ei tocmai pentru că şi el este homosexual?

– Lucrurile nu stau întotdeauna aşa, spuse David, dar nu putu să spună mai mult deoarece abia se abţinea să nu izbucnească în rîs.

– Aşa, ce altceva a mai spus Charles?

Amy se uită la David clipind din ochi, apoi înţelese.

– Oh, omule, află că cei ca domnul Wilding nu transpiră, nu excretă nimic, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi Amy îşi întoarse chipul pentru a-şi ascunde roşeaţa ce îi cuprinsese chipul. Charles are, într-adevăr, o limbă foarte ascuţită.

David fu iar pe punctul de a izbucni în rîs.

– Şi ce anume spunea în legătură cu femeile? În mod sigur Charles trebuie să fi spus ceva despre femeile lui Jason.

– Vrei să spui bărbaţii lui, nu-i aşa?

– Da, desigur. Oricum. Ce a spus Charles?

– Sfîntă Fecioară. Charles a spus, uh, că dacă o femeie ar sughița lîngă el, domnul Wilding ar muri de apoplexie. Dar, David, nu are dreptate. Noaptea trecută, domnul Wilding m-a ajutat să scap de o migrenă. A stat cu mine mult timp, frecîndu-mi tîmplele pînă cînd am adormit.

– Ce-a făcut? Cred că ar trebui să-mi povestești tot.

Cînd Amy termină de relatat cele întîmplate, David continua să se uite la ea surprins.

– N-am auzit nicodată ca Jason să fi făcut așa ceva. El este...

– Este un om foarte neobișnuit, spuse Amy, și nu-l pot înțelege deloc. Am încredere în instinctele lui Max și el îl adoră. Și cred că și domnul Wilding îl adoră pe Max.

CAPITOLUL TREISPREZECE

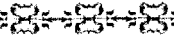

Ești cel mai viclean bărbat, fără îndoială, spuse Amy rîzînd.

Erau amîndoi în mașina lui Jason, conducînd înapoi spre acea dărăpănătură căreia îi spuneau casă.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut în așa fel încît să obții o întîlnire și bilete la un eveniment ca ăsta printr-un astfel de anunț scurt. Și ce mai întîlnire! Totuși, nu pot spune că ea pare să te placă foarte mult.

– Parker? Adică, domnișoara Parker? Mă consideră drăguț. Și am obținut o întîlnire deoarece sînt un tip al naibii de atrăgător, îți spun asta în caz că nu ai remarcat acest adevăr.

– Hm. Ei bine, ești acceptabil, atunci cînd nu te încrunți, asta este. Deci, povestește-mi totul.

– Părul meu este natural, dinții sînt toți ai mei...

– Nu, deșteptule, spuse ea rîzînd și mai tare. Ce anume i-ai spus de-ai făcut-o să rîdă așa?

– A rîs? Nu-mi amintesc să o fi auzit rîzînd, spuse Jason cu seriozitate.

– Este puțin cam sobră, nu-i așa? Dar ai dansat cu ea și a rîs. Am auzit-o. Am văzut-o și pot să spun că rîdea din toată inima.

Jason îi zîmbi cu îngîmfare.

– Eşti geloasă, nu-i aşa?

– Hai, nu fi urîcios, dacă nu-mi vei spune, voi...

– Ce vei face?

– Îi voi spune lui Charles să nu mai trimită mîncare şi îţi voi găti eu.

– Eşti crudă. În regulă, îţi voi spune, dar să ştii că n-am făcut decît să o întreb dacă era una dintre acele femei care se îndrăgostesc de şeful lor.

Cînd Amy se uită la el nedumerită, Jason continuă:

– Ştii că unele femei încep să tînjească după şeful lor cel arătos, bogat şi puternic, şi de aceea nu se mărită niciodată şi niciodată nu ajung să aibă propria familie?

– Am văzut aşa ceva în filme, dar niciodată în viaţa de zi cu zi, spuse Amy. Dar nu înţeleg. Cine este proprietarul magazinului Paradisul copiilor?

– Din cîte am înţeles, este un tip.

– Ah, înţeleg.

– Ce anume înţelegi?

– Că nu ai de gînd să-mi spui. Patronul ei este frumos?

– Pe lîngă el, Mel Gibson pare să fie un nimic.

– Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de asta. Oricum, domnişoara Parker a considerat cumva ca fiind amuzantă ideea de a fi îndrăgostită de patronul ei?

Jason se încruntă.

– De fapt, chiar aşa a spus şi ea.

– Şi de ce te necăjeşte acest lucru?

– Cine a afirmat aşa ceva?

Amy îşi ridică braţele neajutorată.

– Nu-mi pot imagina de ce am crezut că te necăjeşte. Poate pentru că atunci cînd a rîs şi a părăsit ringul de dans, ai rămas

timp de două minute uitîndu-te fix la spatele ei. Mi-era teamă ca nu cumva părul ei să ia foc.

– Merita aşa ceva, spuse Jason printre dinţi. Şeful ei a fost bun cu ea şi a plătit-o foarte bine ani de-a rîndul.

– Oh!

– Ce anume vrea să însemne acest sunet?

– Nimic. Doar că banii nu ţin locul sentimentelor.

– Poate că el nu avea nevoie de sentimente personale, poate că nu avea nevoie decît de o asistentă competentă.

– De ce te înfurii cînd discutăm despre aşa ceva? Cît timp a lucrat pentru el?

– Cîţiva ani. Şi ce anume vrei să spui cu „a lucrat" pentru el? Din cîte ştiu încă mai lucrează pentru el.

– Ei bine, în scurt timp nu o va mai face.

– Cum adică? o întrebă în timp ce intră pe drumul spre casă şi parcă maşina în spatele vechiului Oldsmobile al lui Mildred.

Ştia că începuse să se comporte iraţional şi temperamental, dar nu reuşi să se stăpînească. După-amiaza nu se desfăşurase aşa cum sperase el. Acum, cînd balul se terminase, nu ştia ce anume sperase, dar poate că dorise, chiar sperase ca Amy să... Să ce? se întrebă el. Să-i declare dragoste pînă la moarte?

În timpul serii încercase să-şi concentreze atenţia asupra lui Parker şi a celorlalte persoane prezente la petrecere, dar nu avea ochi decît pentru Amy. Dar ea părea să fi uitat de el. Nu şi David.

– Despre ce anume discutai cu David? îl întrebă Amy, în timp ce el o ajuta să coboare din maşină, avînd grijă ca rochia ei să nu se atingă de pietrişul din jurul maşinii.

Arătase minunat în această seară. Perlele şi satinul alb i

se potriveau. Zîmbi în timp ce inelul de logodnă părea să ardă în buzunar. Poate că i-l va da în noaptea asta.

Înăuntru, Mildred ţinea în braţe un Max iritat. În clipa în care copilul o văzu pe Amy, se întinse spre ea şi stătură strîns îmbrăţişaţi pentru cîteva minute, ca şi cum fuseseră despărţiţi ani de zile.

– Deci, cum a fost? îl întrebă Mildred în şoaptă în timp ce stătea lîngă uşă, alături de Jason.

– Foarte bine, răspunse Jason. Nimic deosebit.

Nu avea de gînd să-i spună nimic din bîrfele oraşului.

– Dacă nu s-a întîmplat nimic deosebit, atunci cum de-ai adus-o tu pe Amy acasă, cînd ea a plecat de aici cu fratele tău?

– Ssst, o avertiză Jason. Amy crede că eu şi David sîntem veri.

Mildred îşi întoarse capul şi îşi ridică privirea spre el. Greutatea părului ei făcu ca acesta să alunece într-o parte şi, pentru o clipă, Jason se gîndi că femeia trebuia să aibă muşchii gîtului extrem de puternici pentru a putea susţine aşa ceva.

– Te-ai gîndit la ceea ce va spune Amy cînd va afla că ai mînţit-o?

– Nu este chiar aşa, spuse Jason cu rigiditate.

– Oh? Nu crezi că dacă ai cumpărat un magazin pentru copii şi apoi i-ai spus că tot mobilierul costă numai două sute cincizeci de dolari, este ca şi cum ai considera că este o idioată?

– Ea a crezut şi asta este tot ce contează.

Amy îl luase pe Max în dormitor, aşa că el şi Mildred erau singuri în cameră.

– Uite, am de gînd să-i spun mîine.

Mildred scoase un fluierat uşor.

– Crăciun fericit, Amy.

– Nu crezi că ar trebui să te duci acasă?

– Cred că tu ar trebui să te duci acasă, ripostă Mildred. Cred că lui Amy ar trebui să-i ofere o şansă un bărbat care să nu fie amestecat în jocul ăsta bolnav pe care îl jucaţi tu şi David.

– Bolnav? întrebă el, ridicîndu-şi o sprînceană. Acest cuvînt nu este puţin cam tare?

– Deci, Jason, ce mai fac bărbaţii din viaţa ta?

Spunînd acestea, deschise uşa din faţă.

– Mulţumesc că ai avut grijă de Max.

Mildred oftă atît de adînc, încît Jason aproape că văzu perdeaua de lîngă uşă mişcîndu-se, dar părul femeii în vîrstă rămase nemişcat.

– Să nu zici că nu te-am avertizat.

– Nici nu-mi închipuiam altceva.

Imediat ce el închise uşa, Amy îşi scoase capul pe uşa de la dormitor.

– Drumul e liber? şopti ea.

– Da, îi răspunse Jason zîmbind forţat. Acum poţi veni.

Purta vechiul ei halat de baie şi Jason se gîndi la cel nou, care era împachetat şi aşezat sub pom.

– Ce face Max?

– Sforăie. Era epuizat, bietul copil.

– Ştiu cum se simte, spuse Jason.

– Oh, spuse Amy fără nici o expresie. Vrei să te duci să te culci?

Nu se putu abţine să nu o tachineze.

– Da. Sînt terminat.

Jason trase de cravată, îşi deschise smochingul şi căscă de-i trosniră fălcile.

– Şi eu, spuse ea, dar nu părea obosită.

– Pe de altă parte, spuse Jason încet, am putea face focul – dacă mă laşi să fac mai întîi un duş, în cazul în care acesta funcţionează –, să facem apoi floricele de porumb, iar tu îmi vei povesti ce anume ţi-a plăcut cel mai mult în seara asta.

– Tu faci focul. Eu floricelele, spuse ea înainte de a fugi spre bucătărie.

În timp record flăcările fură înteţite – chiar dacă făceau şi fum –, iar Amy şi Jason stăteau în faţa lui ţinînd între ei un vas mare de floricele şi pahare cu apă rece.

– Deci, de ce te certai cu David? întrebă Amy.

Jason gemu.

– Nu începe iar cu asta. Ce zici de rochia pe care o purta blonda?

– Cred că va fi o mamă bună.

Jason o privi consternat.

– Avînd în vedere cum este dotată, cred că va avea foarte mult lapte, spuse Amy, cu o voce lipsită de orice expresie, făcîndu-l pe Jason să rîdă.

– Totul nu este decît plastic.

– Şi cum ţi-ai dat seama? întrebă Amy.

– Nu-ţi aminteşti că am dansat cu ea?

Rîzînd, Amy spuse:

– Ce anume l-a făcut pe David să plece mai devreme, astfel încît să mă aduci tu acasă? Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că a fost vorba de o urgenţă la spital.

– Diferenţa de opinii.

Pentru o clipă, Amy tăcu, privind fix flăcările.

– Ei bine, m-am simţit ca şi cum tu ai fi ştiut ceva ce eu nu ştiam, spuse ea încet.

– Este Crăciunul şi toţi avem secrete.

– Corect. Nu i se poate spune nimic prostuței Amy.

– La ce te referi?

– Oh, la nimic. Despre ce șușoteați, tu și soacra mea?

– Devii paranoică în ceea ce mă privește? o întrebă Jason, încercînd să îi distragă atenția. Te-ai distrat?

– Da, răspunse ea șovăind.

– Dar? întrebă el, în timp ce mînca un pumn de floricele.

– Ceva a lipsit.

– Și cam ce anume crezi că a lipsit? Ai fost cea mai frumoasă femeie de la bal.

– Ești drăguț. Nu, altceva a lipsit. Era... Ei bine, mai era o femeie la toaletă.

– Ce femeie? Ți-a spus ceva care să te îngrijoreze?

– Nu, de fapt a vorbit despre tine.

Jason avu nevoie de ceva timp înainte de a vorbi.

– Mă cunoaște?

– Ar fi o crimă dacă ar fi așa?

– Depinde de ce anume știe despre mine. Ce-a spus?

– Că mi-ai putea frînge inima.

– Ah, spuse Jason cu voce fermă.

Cum Jason nu mai spuse nimic, Amy își ridică privirea spre el în lumina focului.

– Deseori frîngi inimile femeilor? întrebă ea în șoaptă.

– În fiecare zi a săptămînii și de două ori duminica.

Amy nu rîse.

– Ce se întîmplă?

– Cum adică „ce se întîmplă"?

Dintr-o dată Amy își acoperi fața cu mîinile și începu să plîngă.

– Oprește-te! Oprește-te imediat! Știu ce se întîmplă, dar nimeni nu-mi va permite să fac gluma asta. Uneori mă gîndesc că nu sînt nimic altceva decît o glumă.

– Femeia aceea era supărată pe tine, nu-i aşa?

Amy se ridică de pe podea şi se îndreptă spre dormitor.

– Mă duc la culcare, spuse ea cu voce lipsită de orice emoţie.

Jason o prinse înainte ca ea să ajungă la uşă şi o luă de braţ.

– De ce eşti furioasă pe mine?

– Pentru că fac parte din asta. În noaptea asta... Oh, niciodată nu ai putea înţelege.

– Încearcă.

– Totul a fost atît de frumos! Ştiu că sună ca un clişeu, dar m-am simţit precum Cenuşăreasa. Biata şi micuţa Amy Thompkins, cu casa ei prin care se scurge ploaia, la un bal adevărat. Toţi erau aşa de frumoşi! Şi bijuteriile! Dacă în mijlocul camerei ar fi fost aşezat un sfeşnic aprins, strălucirea diamantelor ar fi luminat întreaga încăpere. Totul părea ca un vis, o fantezie.

Cu grijă, Jason o aduse înapoi în camera de zi şi o ajută să se aşeze pe canapea.

– Atunci ce anume nu a fost în regulă?

– Am avut sentimentul că...

Cînd ridică privirea spre el, Jason îi văzu ochii plini de lacrimi.

– Am avut sentimentul că soarta mi-a fost deja hotărîtă. Asta este. Am sentimentul că urmează să se întîmple ceva îngrozitor şi că nu am posibilitatea de a opri acel ceva. Totul a fost atît de minunat şi mama mea întotdeauna mi-a atras atenţia asupra faptului că trebuie să fiu bănuitoare cînd se întîmplă multe lucruri bune. Ea spunea că noi am fost aduşi pe pămînt pentru a suferi şi că dacă se întîmplă ceva bun, atunci nu poate fi decît mîna diavolului.

– Nu întotdeauna este adevărat, spuse Jason cu căldură, apoi îi luă palma şi începu să-i sărute degetele, unul cîte unul.

– Ce faci? îl întrebă privindu-l suspicios.

– Fac dragoste cu tine.

Furioasă, îşi smulse mîna din mîna lui şi încercă să se ridice de pe canapea, dar el îi blocă drumul.

– Îmi dai voie? spuse ea cu voce ca de oţel.

– Nu. Nu-ţi dau voie.

Jason îşi trecu iarăşi mîna de-a lungul braţului ei, apoi îi sărută podul palmei.

– Cu mîna asta am schimbat scutecul lui Max şi nu m-am spălat, spuse ea.

– Ştii cît de mult îl iubesc pe Max, spuse el continuînd să-i sărute palma.

Fără să vrea, Amy zîmbi, apoi îşi puse braţele pe umerii lui şi îl împinse. Cînd el se îndreptă, Amy privi fix în ochii lui.

– Eşti homosexual, îţi aminteşti?

– De fapt, nu sînt. David a minţit, spuse Jason apoi începu din nou să-i sărute mîna.

Amy îl împinse, iar expresia de pe chipul ei spunea totul.

– În regulă, spuse el aşezîndu-se pe canapeaua veche. David voia ca eu să stau cu tine şi să am grijă de Max, astfel încît să poată ieşi cu tine. Este îndrăgostit de tine.

Cum Amy nu spuse nimic, Jason se uită la ea. Chipul ei avea o expresie ciudată.

– Continuă, spuse ea.

– David nu voia să te îndrăgosteşti de mine aşa că ţi-a spus că sînt homosexual.

– Înţeleg. Asta-i tot?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse el, apoi se aplecă pentru a-și lua paharul cu apă rece și sorbi cu sete.

– Deci, v-ați certat pentru mine? îl întrebă Amy încet.

Jason înghiți.

– Ei bine, de fapt... Ei bine, da, ne-am certat. Eu trebuia doar să-l țin pe Ian Newsome deoparte, dar am...

– Tu ce?

– M-am îndrăgostit de tine și de Max, spuse el, dar nu se uită spre ea, ci rămase cu privirea ațintită asupra focului.

Niciodată nu mai spusese unei femei că o iubește. Avu sentimentul că majoritatea femeilor pe care le cunoștea în New York i-ar fi răspuns cumpărînd un calculator să calculeze partea ce le-ar fi revenit din averea lui. În cele din urmă, deoarece Amy tăcea, se uită la ea. Chipul oval îi era palid, iar ochii priveau drept înainte.

– Ce alte minciuni mi-a mai spus? întrebă ea încet.

– Nimic care să aibă consecințe grave, spuse el repede, ținîndu-și respirația.

Dacă ea îi spunea că-l iubește, acum cînd nu știa cît de bogat este, avea să știe că l-ar fi iubit toată viața pentru ceea ce este el, nu pentru averea lui. Deodată își dădu seama că în acea clipă i s-ar putea schimba întreaga viață și că dacă vreodată fusese obligat să vîndă ceva, ar face mai bine ca acum să se vîndă pe el.

– Te iubesc, Amy. Te iubesc pe tine și îl iubesc pe Max și vreau să te căsătorești cu mine. De aceea era David furios. Te voia pentru el, de aceea mi-a cerut să stau cu tine, dar Max... Max a fost o adevărată binecuvîntare încă de la început. M-a plăcut și tu știi cît îl ador, și vreau...

– Oh, taci din gură și sărută-mă, spuse Amy și cînd Jason

se întoarse spre ea şi îi văzu zîmbetul înflorindu-i pe buze, se simţi ca şi cum fusese eliberat de sclavie.

Imediat o luă în braţe şi o duse în dormitorul ei. Nu era nevoie să i se spună că ea ar fi dorit să se afle într-un loc de unde să îl poată auzi pe fiul ei. Fiul nostru, gîndi Jason. Soţia lui, fiul lui, familia lui.

– Te iubesc, Amy, spuse el muşcîndu-i uşor urechea. Iubesc felul în care mă faci să mă simt. Iubesc felul în care ai nevoie de mine.

Ceva din spusele lui o deranjă pe Amy, dar nu reuşi să-şi dea seama ce anume, deoarece în acel moment nu se putea gîndi la nimic altceva, decît la sărutul fierbinte al lui Jason. Îi săruta gîtul, alunecînd uşor pe umeri.

Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai fusese atinsă de un bărbat. Şi ar fi murit înainte de a spune ceva care să întinteze memoria fostului ei soţ, dar soţul ei fusese beat în majoritatea nopţilor. Dar Jason era un tip cumpătat, sobru şi curat şi, oh, atît de frumos. Degetele lui lungi îi atingeau trupul într-un fel la care ea doar ar fi putut să viseze. Încetul cu încetul îi scoase halatul şi rochia cea veche, sărutîndu-i pielea şi îndepărtîndu-i hainele. Mîinile lui calde îi mîngîiau sînii. Cît de mult timp trecuse de cînd sînii ei nu mai cunoscuseră o astfel de mîngîiere!

– Este minunat, spuse ea închizînd ochii şi lăsîndu-se pradă acelei senzaţii.

Mîinile lui se mişcau uşor pe pielea ei, parcă sărutînd şi alintînd.

– Îmi place, spuse cu glas parcă pierdut în visare. Are vreun nume?

– Plăcere, spuse el privind-o în ochi şi zîmbindu-i. Îţi place?

– Oh, da. Îmi mai poți dărui o astfel de plăcere?

– Îți voi da tot ce am, spuse el și se aplecă să-i sărute sînii.

Cînd alunecă înăuntrul ei, Amy gîfîi, căci pentru prima oară în viața ei era pregătită pentru a face dragoste.

– Oh, Doamne, este minunat, spuse ea într-un fel care îl făcu pe Jason să rîdă ușor în timp ce se răsuci și o așeză deasupra lui.

– Acum este rîndul tău.

Era clar că pentru Amy era o nouă experiență și Jason fu încîntat de expresia de pe chipul ei.

– O mamă virgină, murmură el punîndu-și mîinile pe șoldurile ei, învățînd-o ce anume are de făcut.

– Să nu te oprești, murmură ea în timp ce își plimba buzele pe trupul lui.

Simți că explodează, apoi se înmuie și se lipi de el, obosită și mulțumită cum nu mai fusese niciodată.

– Da, fu tot ce putu spune și simțindu-se în siguranță în brațele lui, așa cum în mod sigur se simțea și Max, se întinse peste pieptul lui, iar el o îmbrățișă. Jason trase cearșaful peste ei, apoi adormiră îmbrățișați.

Amy fu trezită de o bufnitură puternică și se ridică imediat, temîndu-se ca nu cumva Max să fi căzut, dar cînd se opri în ușă și își aruncă privirea spre copil văzu că acesta dormea adînc în noul său pătuț. Avea genunchii strînși sub el, fundulețul în sus și capul întors spre ea, iar Amy zîmbi fericită.

Intrînd în cameră, se apropie de copil, îi șterse încet gurița, îl înveli, apoi se întoarse în camera ei pentru a visa din nou. Se mișcă ușor pentru a nu-l trezi pe Jason în timp ce se îmbrăca. Dar nu trebuia să-și facă astfel de griji, căci amîndoi bărbații ei dormeau adînc – puteai tăia lemne pe ei și tot nu ar fi știut.

Zîmbind, Amy se aplecă şi sărută fruntea lui Jason, apoi îşi puse vechiul halat şi se duse în camera de zi. Pentru o clipă rămase nedumerită, căci beculeţele de Crăciun erau aprinse şi grămada de cadouri era la fel de înaltă precum canapeaua.

– Moş Crăciun, citi ea pe fiecare etichetă de pe pachetele albe.

– David, şopti ea, apoi se simţi puţin vinovată pentru felul în care îl tratase la bal.

Se duse în bucătărie pentru a-şi pregăti o ceaşcă cu ceai. Se trezise de-a binelea şi, acum, în miez de noapte, cînd Max dormea, era singurul moment în care se putea gîndi. În timp ce apa fierbea şi ea desfăcea o cutie pentru a scoate o ceaşcă, începu să se gîndească la bal. Era sigură că toate femeile din lume adorau o seară de bal, dar pe Amy o plictisise. Desigur, fusese încîntător şi toată lumea arătase minunat, dar tot ceea ce îşi dorise ea fusese să fie acasă cu Jason şi Max. Purtase o rochie Dior şi perle – false, dar cine ştie? – şi tot ce îşi dorise cu adevărat fusese să fie acasă, îmbrăcată cu vechiul ei halat de baie şi să stea cu fiul ei şi cu chiriaşul ei homosexual.

Toţi cei de la bal se cunoşteau între ei şi, bineînţeles, toată lumea îl cunoştea pe doctorul David, aşa că Amy avusese destul timp să stea la o masă cu un pahar de băutură fără alcool şi să se gîndească – şi să-şi amintească. În toată viaţa ei nu avusese parte de un asemenea sentiment de fericire şi de siguranţă, cum avusese în ultimele zile. De cînd David intrase în casa ei cu frumosul lui văr homosexual, viaţa ei se întorsese cu fundul în sus. Domnul Wilding – sau Jason, aşa cum îi spunea ea în gînd – părea să aibă o baghetă magică pe care o putea flutura pentru a rezolva totul. Nu ar fi fost deloc

surprinsă dacă într-o bună dimineață s-ar fi trezit și ar fi descoperit că tavanul camerei de zi fusese reparat.

Și în noaptea asta, se gîndi ea oftînd. În noaptea asta îi spusese că o iubește, îi spusese că nu este homosexual, îi spusese că... Oh, nu își putea aminti tot ce anume îi spusese sau simțise în această noapte. Tot ce știa era că balul îi schimbase viața.

Cînd apa din ibric începu să fiarbă, o turnă peste un plic cu ceai, adăugă puțin lapte, apoi se duse în camera de zi, se așeză pe canapea și privi spre pomul de Crăciun. Acum putu să zîmbească amintindu-și cum se simțise cînd își ridicase privirea și îl văzuse pe Jason mergînd la braț alături de femeia aceea frumoasă cu păr roșu. Dacă în clipa aceea cineva i-ar fi dat o armă ar fi descărcat-o toată în talia subțire a domnișoarei Cherry Parker, care nu avusese niciodată un copil. Amy se gîndi că i-ar fi plăcut și mai mult să fi avut un tun cu care să tragă și să-i lovească pe amîndoi.

Cînd Jason și femeia aceea s-au așezat la masă cu Amy și David, nu fusese deloc surprinsă. Ceea ce o surprinsese pe Amy fusese animozitatea pe care o manifestase dintr-o dată manieratul David. În șoaptă, cei doi bărbați își spuseseră lucruri pe care Amy nu le putuse auzi.

Respirînd adînc, Amy se aplecase spre superba domnișoară Parker și o întrebă:

– Ce se va întîmpla acum cu magazinul Paradisul copiilor?

Femeia stătea lîngă Jason, astfel că ea putea auzi ce anume discutau cei doi bărbați. Și poate că tocmai pentru că putea asculta, decisese să o antreneze într-o conversație.

– Paradisul copiilor? întrebă femeia, îndepărtîndu-se imediat de Jason și David, care se certau.

– Magazinul la care lucrezi, spuse Amy tare. Acolo te-am întîlnit, nu-i aşa?

– Ah, da, desigur.

Cei doi bărbaţi se întrerupseră pentru o clipă şi domnişoara Parker se întoarse spre Amy.

– Ce anume m-ai întrebat?

Amy tuşi pentru a-şi drege glasul.

– Ce se va întîmpla cu Paradisul copiilor, acum că s-a vîndut toată marfa? Vei avea o altă slujbă?

– Oh, da.

Femeia se uită la cei doi bărbaţi să vadă dacă au de gînd să reînceapă cearta.

– Deci, vei avea o slujbă, spuse Amy cu glas tare, pentru a-i distrage atenţia femeii de la discuţia bărbaţilor.

– Slujbă? Oh, da. Patronul meu are mai multe afaceri. Paradisul copiilor este numai una dintre ele.

Femeia îşi întorse privirea spre cei doi care începuseră să se certe din nou.

– Înţeleg, spuse Amy şi mai tare. Şi unde vei munci? În Abernathy sau în altă parte?

– În New York, îi răspunse femeia peste umăr, atentă la cei doi bărbaţi.

– Ah, deci eşti dintr-o mahala a oraşului. Mă gîndeam eu. Ai aspectul unei persoane obişnuite să trăiască într-un oraş mare. Ai văzut vreodată un avion cu elice, domnişoară Parker?

Femeia se întoarse spre Amy şi îi acordă toată atenţia ei.

– Doamnă Thompkins, am crescut la o fermă din Iowa. La doisprezece ani conduceam o maşină de treierat, deoarece încă de pe atunci aveam aproape un metru optzeci şi puteam atinge pedalele cu picioarele. Cînd aveam şaisprezece ani

găteam în fiecare zi pentru douăzeci şi trei de lucrători care aveau o foame de lup. Aşa că, doamnă Thompkins, poate îmi spui şi mie cîte vaci ai ajutat dumneata să fete viţeii?

Un zîmbet slab apăru pe buzele lui Amy, apoi se scuză şi se duse la toaletă. Se comportase ca o ticăloasă, ceea nu îi stătea în fire. Mai bine îmi vedeam de traba mea, îşi spuse Amy.

La toaletă avusese loc acea întîlnire ciudată. O femeie cu părul lung, de culoare închisă, tras spre spate într-un coc complicat, purta o rochie lucioasă din satin roşu şi îşi dădea cu un ruj care să se potrivească cu rochia. În clipa în care o văzu pe Amy, femeia tresări şi, pentru o clipă, Amy se gîndi că poate o cunoaşte pe acea femeie. Din cauza rochiei, îşi spuse Amy. În Kentucky nu poţi întîlni prea multe rochii Dior, dar cînd Amy părăsi camera, femeia era încă acolo şi nici nu încercă să se prefacă, era clar că o aştepta pe ea. Şi, fără un motiv anume, Amy simţi că ar fi vrut să o ia la fugă. Îşi pusese mîna pe uşă înainte ca femeia să înceapă să vorbească.

– Deci, tu eşti cu Jason Wilding.

Amy respiră adînc şi îşi îndreptă spatele, înainte de a se întoarce spre ea.

– Nu chiar. Sînt cu doctorul David, vărul lui. Domnişoara Parker este cu Jason.

Amy era convinsă că domnişoara Parker ar fi putut face faţă lucrurilor pe care acea femeie avea să le spună.

– Oh? Eu am văzut şi am auzit cu totul altceva, spuse femeia. Din cîte am putut auzi, David şi Jason se certau din cauza ta.

– Şi ce anume spuneau? o întrebă Amy fără să se controleze.

– Amîndoi sînt îndrăgostiți de tine? întrebă femeia în timp ce o măsura pe Amy din cap pînă în picioare.

Imediat Amy se relaxă, zîmbi și hotărî să se spele pe mîini.

– Oh, da, spuse ea. Poate că se vor duela cu spadele.

Femeia se uită în oglindă.

– Mai degrabă cu scalpelurile și telefoanele celulare.

Amy rîse și hotărî că femeia nu era periculoasă, așa cum crezuse la început.

– Ce zici de un duel între aparatele de fax și copiatoarele color?

– Sau între pagina ta de web și a mea? spuse femeia zîmbindu-i lui Amy în oglindă, apoi se opri pentru o clipă. Rochia pe care o porți ai cumpărat-o din apropiere?

– Este greu să găsești aici așa ceva. Este o rochie Dior de la un magazin din New York.

– Ah, înțeleg. Concurența.

Amy simți din nou acea dorință de a pleca, dar, fără să-și poată explica de ce, nu fu în stare să iasă.

– Îl cunoști pe domnul Wilding? întrebă ea cu o notă de curiozitate în glas, încercînd să o facă pe femeie să vorbească.

– Te referi la doctorul David?

Amy avu senzația că femeia o tachinează.

– La Jason.

– Ah, acel domn Wilding. L-am cunoscut. Tu cum l-ai cunoscut?

– Trăiește cu mine, spuse Amy strălucitoare, apoi zîmbi cu îngîmfare cînd văzu privirea șocată a femeii. Dar aceasta își reveni imediat.

– Trăiești cu el? Nu ești măritată cu el?

Amy rîse.

– Nu-l cunoști prea bine, nu-i așa?

Tare i-ar fi plăcut să-i spună femeii că Jason era homosexual, dar pe de altă parte se gîndi să o lase să creadă că era cuplată cu un holtei ca Jason. Femeia nu răspunse la întrebarea pe care i-o pusese Amy.

– Cred că ar trebui să te întreb cît de bine îl cunoşti. Şi ce anume face el în locul ăsta de nimic?

Întrebarea femeii, care-i dezvăluia snobismul, o făcu pe Amy să-şi strîngă buzele.

– Jason Wilding se află aici pentru că îi place aici, pentru că acest loc îl face fericit.

Auzind-o, femeia îşi îndepărtă rujul şi se uită la Amy cu o privire amuzată.

– Nu ştiu ce anume se întîmplă, dar un bărbat ca Jason Wilding nu se ocupă de nişte afaceri mărunte într-un loc necunoscut din Kentucky, pentru că acest lucru îl face fericit. Jason Wilding face ceva numai dacă are ocazia să cîştige şi mai mulţi bani. Este singurul bărbat de pe planeta asta despre care poţi să spui fără să şovăi că are o inimă... din aur.

– Nu ştiu despre ce anume vorbeşti, spuse Amy confuză. Jason, domnul Wilding, locuieşte cu noi, cu mine şi cu fiul meu, deoarece nu are unde să stea în altă parte şi nici cu cine să-şi petreacă Crăciunul.

Auzind-o, femeia rîse.

– Sora mea a fost în aceeaşi situaţie ca şi tine. Şi ei i-a părut rău pentru Jason Wilding şi l-a luat în casa ei, iar el a răsplătit-o prin... Oh. Înţeleg că nu ai de gînd să crezi nimic din ce-ţi spun, aşa că ar fi mai bine să-ţi trimit ceva.

– Nu, mulţumesc, spuse Amy şi îşi ridică bărbia.

Dar femeia nu îi luă în seamă refuzul şi scoase imediat din poşeta de seară un telefon celular şi începu să formeze un număr.

Amy nu aşteptă să asculte nici jumătate din discuţie, ci se grăbi să revină la masă şi să-i spună lui Jason, sau lui David, despre acea femeie, dar cînd ajunse acolo nu mai era nimeni.

– La ce altceva mă puteam aştepta? se întrebă ea încet. Mă aşteptam oare ca toţi să fie îngrijoraţi de faptul că am lipsit atît de mult?

– Eu am fost îngrijorat şi nici măcar nu te cunosc, spuse un bărbat chipeş, de aproape un metru optzeci, care se afla în apropierea ei. Cît de frumos este... şiragul, spuse el, dar nu privea spre şiragul de perle de la gîtul lui Amy, ci spre decolteul rochiei. Sînt adevărate?

– La fel de adevărate precum laptele mamei, spuse ea zîmbindu-i şi bărbatul rîse cu poftă.

– Îmi acordaţi acest dans? Sau însoţitorul dumneavoastră nu se poate lipsi de o astfel de companie?

– Da, s-ar putea ca însoţitorul ei să nu se poată lipsi de o astfel de companie, se auzi vocea lui Jason peste capul ei şi, spre marea ei încîntare, Amy îşi plimbă privirea de la bărbatul cel frumos, la chipul încruntat al celuilalt.

– Avînd în vedere că sîntem trei, ar trebui să-ţi scoţi celularul din buzunar şi să dai un telefon! spuse ea.

Bărbatul se uită la ea de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce anume voise Amy să spună, dar Jason o strînse de braţ şi o trase pe ringul de dans.

– Pe unde naiba ai umblat? Max este în regulă?

– Nu crezi că eu ar trebui să te întreb, din moment ce l-am lăsat cu tine?

– L-a luat Mildred, spuse el printre dinţi. Cine era bărbatul acela şi ce anume îţi spunea?

– Îmi spunea că am un şirag de perle foarte frumos, spuse ea privind spre decolteul rochiei.

– Ai băut cumva?

– Nu, în schimb am avut două întîlniri cu o femeie piranha, aşa că poate aş fi fost îndreptăţită să beau. Dar se pare că am supravieţuit ambelor atacuri şi că încă mai am pielea intactă.

– Amy..., spuse Jason cu o oarecare nuanţă de avertizare în glas. Ce se întîmplă?

– Altceva decît faptul că cel care mi-a dat întîlnire, pur şi simplu, a uitat de mine? Şi că dădaca mea homosexuală mi-a lăsat copilul în grija altcuiva, ca să poată veni la bal cu o femeie atît de atrăgătoare, încît ar face să pălească pînă şi lalelele? Şi că o femeie la toaletă...

– Lalele? De ce lalele?

– Pentru că îmi plac, spuse Amy oftînd.

Oare de ce bătea cîmpii în loc să rămînă la obiect?

– De ce eşti aici?

– Doar ca să mai văd şi eu cîte ceva.

Jason continua să o ţină de braţ şi Amy trebui să recunoască în sinea ei că acest lucru o făcea să se simtă minunat.

– Cum ai făcut rost de bilete pentru seara asta? murmură ea în timp ce-şi puse capul pe umărul lui.

– Este o poveste lungă, şopti şi el, obrazul lui atingîndu-i părul, dar nu îi spuse nimic mai mult.

După aceea dansară melodie după melodie. N-a fost rock'n roll, deoarece ar fi însemnat să-i separe pe parteneri. Cînd, în cele din urmă, se întoarseră la masă, găsiră un bilet de la David prin care acesta îi informa că o dusese pe domnişoara Parker acasă şi îl ruga pe Jason să fie atît de amabil şi să o conducă el pe Amy. Era un bilet sec şi Amy se simţi vinovată pentru că ignorase întîlnirea, dar cînd Jason îşi puse mîna puternică peste a ei şi îi spusese „Hai să mergem acasă", felul în care pronunţase cuvîntul „acasă" aproape că o făcu să plîngă.

Iar acum stătea pe canapea, uitîndu-se la beculeţele ce atîrnau în pomul de Crăciun şi se întreba dacă Jason sau David fusese cel care jucase rolul lui Moş Crăciun şi pusese sub pom toate acele cadouri învelite în alb.

Era plăcut în cameră, aşa că îşi trase picioarele sub ea şi îşi puse ambele palme în jurul ceştii care încă era caldă. Chiriaşul ei nu era homosexual, făcuseră dragoste, iar acesta era primul Crăciun al fiului ei. Respiră adînc, apoi se gîndi că ar trebui să se bage în pat, să-l trezească pe Jason şi să... Ei bine...

Zîmbind, se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre dormitor, dar se opri deoarece văzu un plic gros, de culoare maro, în uşa de la intrare. Vechea uşă de stejar avea o deschizătură, care nu mai era la modă, prin care cineva împinsese pe jumătate acel plic gros. Acesta trebuie să fi fost zgomotul înăbuşit care o făcuse să se trezească, se gîndi Amy, apoi se întrebă cine ar fi făcut aşa ceva la ora două dimineaţa, în noaptea de Crăciun.

Alene, trase plicul, căscă şi dădu să-l pună pe măsuţa cu un picior rupt care stătea lîngă uşă, dar curiozitatea o birui.

– Poate fi chiar o ameninţare, murmură ea în timp ce desfăcea plicul.

Cînd scoase primele foi din plic, pentru o clipă păru să nu înţeleagă despre ce era vorba. Apoi îşi dădu seama că erau fotocopii ale unor articole din ziare. „Un antreprenor îşi lichidează afacerea", „Wilding cumpără totul!" astea erau numai cîteva dintre titlurile articolelor.

– Wilding, spuse ea încet, apoi se gîndi la David. Dar ce anume făcuse David ca să ducă la apariţia unor articole despre el? Oare salvase chiar atît de multe vieţi? După ce ajunse la a patra pagină îi sări în ochi numele Jason.

Luînd pachetul cu ea în bucătărie, puse din nou ibricul la foc pentru a-şi mai face o ceaşcă cu ceai, să-l bea în timp ce avea să citească. Dar apa se evaporă şi Amy stinse plita, continuînd să citească.

Era ora patru dimineaţa cînd termină de citit şi nu rămase deloc surprinsă în clipa în care îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jason în cadrul uşii, avînd pe el numai pantalonii de la smoching.

– Hai înapoi în pat, spuse el cu glas seducător, dar Amy nu se mişcă. Ce s-a întîmplat? o întrebă el, dar nu păru prea îngrijorat.

– Eşti foarte bogat, nu-i aşa? îl întrebă ea încet.

Jason se aplecase spre ibricul de ceai, dar se opri şi îşi întoarse privirea spre articolele întinse pe masă. Toate erau transmise prin fax, deci cineva ceruse şi primise aceste informaţii, transmise prin fax în Abernathy.

– Da, spuse el şi ridică ibricul, apoi îl umplu şi îl puse pe plită.

Cînd îi întorsese spatele, Amy avea pe chip o expresie pe care el nu i-o mai văzuse niciodată.

– Amy, despre azi-noapte...

Ea îl întrerupse:

– Noaptea asta nu a fost importantă. Sexul nu are importanţă, dar minciunile de care cineva se foloseşte pentru a ajunge la sex sînt foarte importante.

– Niciodată nu am intenţionat să te mint, spuse el încet. Totul a plecat de la un fapt nevinovat, dar...

– Continuă, spuse ea. Aş vrea să ascult ce ai de spus. Mi s-a spus că eşti homosexual şi am aflat că era doar o minciună, dar am iertat-o. Desigur, recunosc că am făcut-o datorită interesului meu egoist. Mi s-a mai spus că ai nevoie disperată

de o casă de Crăciun, dar se pare că şi de astă dată era o minciună. Avînd în vedere ceea ce tocmai am citit, realizez că ultima minciună a fost una foarte mare. Şi am aflat că, într-adevăr, ai întîlniri cu cele mai încîntătoare femei.

– Amy...

Jason întinse mîna să o atingă, dar ea îşi trase mîinile, dîndu-i de înţeles că nu trebuie să se apropie de ea.

Jason luă ibricul de pe foc, apoi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

– În regulă. Am mințit. Dar cînd ţi-am spus că te iubesc nu am mințit, spuse el, apoi respiră adînc.

– Bănuiesc că acum ar trebui să mă arunc în braţele tale şi să trăim fericiţi pentru totdeauna.

– La aşa ceva mă gîndeam, spuse el cu un zîmbet în colţul gurii.

Numai că Amy nu zîmbi.

– Domnişoara Parker cine este?

– Secretara mea.

– Oh, înţeleg. Bănuiesc că ea a pregătit totul pentru setul de două sute cincizeci de dolari.

– Da, spuse Jason cu privirea arzătoare.

Dar Amy nu se uită la el, continua să privească spre articolele înşirate pe masă.

– Şi loteria pentru rochie? Tot ea a aranjat-o, la indicaţiile tale?

– Da.

– Măi, măi, dar ai fost foarte ocupat. Moş Crăciun ar trebui să muncească şi el din greu, ca tine.

– Uite, Amy, totul a început ca să-l pot ajuta pe fratele meu şi...

Amy îşi ridică fruntea.

– Frate? David? Ah, da, desigur. Ce prostie din partea mea. V-ați distrat nemaipomenit, amîndoi, pe seama sărăcuței văduve și a copilului ei fără tată?

– Nu. Amy, crede-mă, nu așa au stat lucrurile. Cred că ar trebui să-mi asculți explicațiile.

Amy se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, cu mîinile încrucișate peste piept.

– În regulă. Explică-mi.

În toată viața lui, Jason cîștigase o mulțime de bani tocmai datorită faptului că nu-l interesau banii. Dacă reușea, era bine, dacă pierdea, totul era în regulă. Ceea ce îi dădea satisfacție era jocul în sine. Numai că de astă dată îl interesa foarte mult rezultatul „întîlnirii".

– Fratele meu David credea că este îndrăgostit de tine. Spun credea pentru că aseară l-am lămurit cu privire la ceea ce se întîmplă de fapt. Oricum, el mi-a spus că Max era așa un tiran, încît...

– Max? Un tiran?

– Ei bine, sincer nu știu cum s-a comportat bătrînul Max înainte ca eu să accept pariul cu David, așa că...

– Pariul? Ați pus rămășag pe mine? Vorbea din ce în ce mai tare. Vrei să spui că ați pariat așa cum un bărbat pariază propria plantație pe baza unui card?

– Nu. În nici un caz, spuse el, dar își feri privirea de a ei. Te rog, Amy, lasă-mă să-ți explic.

Își flutură mîinile, apoi se sprijini din nou de spătar.

– David voia ca eu să fiu dădaca lui Max, ca să zicem așa, astfel încît el să poată petrece ceva timp numai cu tine. A pariat cu mine că nu sînt în stare să mă descurc cu o astfel de slujbă. Asta a fost tot. Și ți-a spus că sînt homosexual ca să-mi permiți să locuiesc aici. Era simplu.

– Înțeleg. Și în toată farsa asta care era rolul mobilei pentru camera copilului și a hainelor?

– Aveai nevoie de ele, așa că, uf, am aranjat ca...

Își feri privirea de cea a lui Amy.

– Înțeleg, spuse ea din nou, dar mușchii feței îi rămaseră nemișcați, iar privirea îi era ca de gheață.

– Nu, Amy, nu cred că înțelegi. M-am îndrăgostit de tine.

– Bineînțeles că te-ai îndrăgostit de mine. Se spune pe aici că te ocupi de diferite acte de caritate. Ce satisfăcut trebuie să fii cînd faci chiar tu, în persoană, donația către cel sărac.

– Nu așa au stat lucrurile. Ei bine, poate că așa am gîndit la început, dar apoi lucrurile s-au schimbat. Am început să vă iubesc pe amîndoi, pe tine și pe Max.

– Și ce aveai de gînd să faci cu noi?

Jason o privi uimit.

– Voiam să mă căsătoresc cu tine.

– Bineînțeles. Dar eu ce gîndeam? Nu cumva, din întîmplare, mi-ai cumpărat și un inel cu un diamant mare?

Auzind tonul din vocea ei, Jason se gîndi să mintă, dar, în cele din urmă, se hotărî să spună adevărul.

– Da, spuse el cu simplitate. Un diamant mare.

– Mă gîndeam eu. Se potrivește. Bănuiesc că ne-ai planificat și viitorul, nu-i așa?

Jason nu-i răspunse, ci doar o privi peste masa acoperită cu copiile tuturor articolelor ce se scriseseră vreodată despre el. Mintea îi lucra cu febrilitate în timp ce încerca să-și închipuie cine anume îi trimisese lui Amy toate acele articole, dar avea o bănuială. La bal o văzuse pe sora unei femei cu care obișnuia să se întîlnească. După o legătură, ce durase timp de cîteva săptămîni, se despărțiseră în relații amicale. Numai că după cîteva luni ea dorise să reia legătura cu el.

Cînd el o refuzase, foarte politicos, ea izbucnise într-un acces de furie şi jurase că îl iubise numai pe el. Aşa că, acum, Jason se întreba dacă nu cumva sora ei, cu care se întîlnise la bal în timp ce traversa camera şi care se uitase rece la el, era persoana care îi trimisese lui Amy toate acele foi, avînd grijă ca acestea să ajungă în mîna ei.

Cînd văzu că Jason nu-i răspunde la întrebare, Amy continuă:

– Lasă-mă să ghicesc. Plănuieşti să cumperi o casă pentru Max şi pentru mine la o distanţă acceptabilă de New York şi să ne vizitezi la fiecare sfîrşit de săptămînă. Poate că vei veni cu elicopterul, nu-i aşa? Şi ai deschide şi conturi pentru fiecare dintre noi, astfel încît să pot cumpăra de la Dior ori de cîte ori îmi doresc. Şi Max ar putea să aibă cele mai frumoase jucării şi hăinuţe. Nimic altceva decît tot ce este mai bun pentru familia ta, nu-î aşa?

Pentru nimic în lume Jason nu putea înţelege ce erau rău în asta. Tabloul pe care ea tocmai îl descrisese i se părea fără cusur.

Încetul cu încetul, Amy începu să zîmbească.

– Mi se pare minunat, spuse ea în cele din urmă. Ce zici de nişte ceai ca să sărbătorim?

– Da. Te rog. Mi-ar plăcea.

Amy se ridică încet de la masă, cu spatele spre el, umplu ibricul şi începu să caute pliculeţele cu ceai.

Dar Jason se simţea atît de uşurat, încît nu era atent la ceea ce făcea Amy.

– Ce părere ai despre o casă de vară în Vermont? o întrebă el. Vom alege ceva cu pereţi din piatră şi cîţiva acri de... de livadă cu pomi fructiferi.

– Sună minunat, răspunse Amy plictisită.

Dar ştia că el nu o ascultă. Era pierdut într-un vis despre o

viață fericită și idilică în care avea o soție iubitoare și un copil la care să vină. Bineînțeles, atunci cînd va avea timp.

– Gata, spuse ea zîmbind.

Jason încercă să-i ia mîna și să i-o sărute, dar ea se trase repede de lîngă el și se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Ai văzut filmul *Pretty Woman?*

– Nu cred că l-am văzut, spuse Jason zîmbindu-i.

– Este vorba despre un om de afaceri, un miliardar, care se îndrăgostește de o prostituată.

– Amy, doar nu vrei să spui că eu te privesc ca pe o...

– Nu, lasă-mă să termin. Filmul a avut mare succes și știu că le-a plăcut tuturor, dar...

– Ție nu.

– Așa este, mie nu mi-a plăcut, eram îngrijorată de ceea ce avea să se petreacă mai tîrziu. Oare ce avea să se întîmple peste cinci ani, în cazul în care s-ar fi certat și el i-ar fi aruncat în față că l-a înșelat o dată sau de două ori? Și cum s-ar fi împăcat educația lui cu a ei? Banii lui cu sărăcia ei?

– Continuă, spuse Jason atent. Care este ideea?

– Bea-ți ceaiul înainte să se răcească. Noi doi sîntem ca cei doi din film. Tu ai făcut totul, ți-ai dovedit de ce anume ești în stare.

– Îmi vine greu să...

– Nu, așa este.

– Amy, ești o femeie minunată și...

– Și o femeie nu trebuie să dovedească nimic, nu-i așa?

– Nu asta am vrut să spun.

– Uite, spuse ea aplecîndu-se ușor. Dacă aș rămîne cu tine, m-ai înghiți așa cum ar fi făcut personajul interpretat de Richard Gere cu tînăra femeie interpretată de Julia Roberts.

– Poftim? întrebă Jason trecîndu-și mîinile peste ochi.

Acum, după trecerea crizei, simțea că-i este somn. Oare de ce femeile simt nevoia să discute în miez de noapte?

– Putem vorbi despre asta dimineață?

Părea că Amy nu-l auzise.

– Care crezi că este motivul pentru care refuz mila? îl întrebă. Toată lumea mă știe drept văduva beţivanului, dar trebuie să dovedesc că sînt mai mult de atît. Nu vreau ca Max să fie cunoscut drept copilul beţivanului. Amy se aplecă spre el. Şi, sigur, nu vreau să fie cunoscut drept copilul miliardarului.

– Nu sînt miliardar, spuse Jason incapabil să țină ochii deschişi.

Ceasul de lîngă maşina de gătit arăta cinci dimineața.

– Amy, iubito, spuse el. Hai să discutăm dimineață despre toate astea.

Ridicîndu-se, o luă de mînă şi o conduse înapoi în dormitor, unde îi scoase halatul şi ridică pătura de pe pat. După ce se înveliră, se trase lîngă ea şi o luă în brațe.

– Mîine vom lămuri această problemă. Îți promit. Îți voi explica totul şi vom putea discuta despre toate filmele despre care vrei să vorbim. Dar acum... Se întrerupse şi căscă. Acum, eu... te iubesc... şi imediat adorm.

Lîngă el, Amy oftă adînc.

– Şi eu te iubesc, îi şopti ea. Cel puțin aşa cred, dar în clipa de față am o obligație care este mult mai importantă decît dragostea mea pentru un bărbat. Sînt mama lui Max şi trebuie să mă gîndesc la el, înainte de a mă gîndi la dorințele mele.

Dar Jason nu răspunse.

Cînd Amy îşi dădu seama că adormise, îndepărtă cu furie pătura care o acoperea, se ridică şi rămase uitîndu-se fix la Jason.

– Pentru a fi tată, este nevoie de mai mult decît un elicopter particular, spuse liniştită, apoi se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre camera mică, ce ţinea loc de debara, şi scoase un geamantan vechi. Fără să-şi dea seama ce face, începu să-l umple cu haine. Pentru a fi tată, Jason Wilding, trebuie să fii un profesor la fel de bun ca atunci cînd produci bani, spuse ea abia respirînd. Şi ce anume l-ai putea învăţa? Să cumpere tot ce-şi doreşte? Să mintă pentru a cuceri inima unei femei? L-ai învăţa cum să recurgă la orice mijloace întortocheate, ascunse, viclene pentru a cuceri o femeie pe care o doreşte, pentru ca apoi să spună „te iubesc", şi aceste două cuvinte să poată şterge toate minciunile de pînă atunci? Se aplecă foarte aproape de chipul lui. Jason Wilding, nu-mi placi. Nu-mi place felul în care îţi foloseşti banii pentru a-i înşela pe oameni şi pentru a încheia înţelegeri fără ştirea lor. Ne-ai tratat cu dispreţ, pe mine, pe Max şi întregul oraş.

Singurul răspuns fu doar o mişcare a lui Jason, care se întoarse pe o parte continuînd să doarmă.

Întorcîndu-se spre el, îl privi şi dintr-o dată se simţi liniştită. Îşi dăduse seama ce anume are de făcut.

– Max şi cu mine nu sîntem de vînzare. Chiar dacă intenţiile tale au fost bune, spuse ea şi aproape că zîmbi. Voi pleca, dar te rog să nu mă cauţi, căci, chiar dacă mă vei găsi, tot nu mă ei putea cumpăra.

Ieşi din dormitor şi intră în camera fiului ei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Un an mai tîrziu

A venit domnul Evans, domnule, îi spuse doamna Hucknall lui Jason, care era cu spatele.

Jason nu se deranjă să se întoarcă, dar dădu din cap în timp ce continua să privească fix dincolo de ferestrele înalte de la podea pînă în tavan. Manhattan-ul i se întindea la picioare, treizeci de etaje mai jos, oamenii şi maşinile arătînd ca nişte jucării. Nu ştia de ce mai continua să angajeze detectivi particulari. Cu douăsprezece luni în urmă se ocupa de rapoartele întocmite de primul detectiv pe care îl angajase. I le cerea zilnic şi îi răspundea la telefon oriunde ar fi fost în acel moment. Dar cînd văzu că acesta nu găseşte absolut nici un indiciu care să ducă la doamna Amy Thompkins şi la fiul ei, îl concedie şi angajă un altul.

În ultimul an angajase şi concediase atît de mulţi detectivi, încît nici nu le mai ştia numărul. Angajase tot felul de indivizi, inclusiv pe cineva de la Scotland Yard. Dar nici unul nu fusese în stare să dea de Amy şi de fiul ei.

– Nu avem nici un indiciu pentru a mai continua, i se spusese de fiecare dată... Şi era adevărat.

Nu aveau nici măcar o fotografie cu Amy, după vîrsta de doisprezece ani. Mildred, soacra lui Amy, îi dăduse o poză cu nepotul ei, dar Amy nu era în acea fotografie. Locuitorii oraşului în care se născuse Amy spuseseră că locuinţa ei luase foc imediat după moartea mamei ei, aşa că, dacă existaseră nişte poze, acestea arseseră în mod sigur. Înfuriindu-se, Jason îşi spuse că se părea că Amy lipsise în toate momentele cînd ceilalţi elevi de la şcoală fuseseră fotografiaţi.

Detectivii îi spuseseră că probabil s-a dus la un avocat de doi bani dintr-un orăşel lipsit de importanţă şi şi-a schimbat numele. Chiar dacă avocatul ar fi văzut anunţul într-un ziar local, „nici măcar Dumnezeu nu l-ar fi citit", îi spusese unul dintre detectivi. Cu un nou nume, Amy ar putea fi oriunde. America era plină de femei singure cu copii fără tată.

Unul cîte unul, Jason concedia fiecare detectiv. Adevărul spus de aceştia era prea dureros. Timp de un an plătise oameni să caute o femeie singură cu un copil şi aceştia nu aflaseră nimic.

Jason îl auzi pe noul detectiv intrînd în cameră, dar nu se sinchisi să se întoarcă. O făcu abia cînd acesta tuşi pentru a-i atrage atenţia.

– Ce cauţi aici? izbucni scrîşnind din dinţi în clipa în care dădu cu ochii de David.

– Aşteaptă! spuse David, în timp ce Jason era pe punctul de a apăsa pe butonul ce-i făcea legătura directă cu secretara. Te rog, doar cinci minute, asta-i tot ce-ţi cer.

Jason îşi îndepărtă degetele de sonerie, dar în clipa în care vorbi, tonul vocii lui era de gheaţă.

– Cinci minute, nu mai mult. Spune ce ai de spus şi pleacă.

În loc să înceapă să vorbească, David îşi băgă mîinile în buzunare şi începu să se plimbe prin birou.

– Întotdeauna am urît biroul tău, spuse el pe un ton de conversație. Totul aici este rece, toate geamurile astea și picturile! Cine ți le alege?

Cînd se uită la fratele său, îl văzu că se încruntă.

– Patru minute, spuse Jason.

– Vrei să-ți arăt pozele de la nunta mea?

Jason nu răspunse, ci rămase cu privirea ațintită asupra fratelui său. Cu un an în urmă, în acea oribilă dimineață în care Jason se trezise și descoperise că Amy și Max dispăruseră, el și David se certaseră în așa hal, încît fuseseră aproape să se omoare. David îl acuzase pe Jason de tot ceea ce se întîmplase, spunîndu-i că făcuse în așa fel încît Amy și Max să fie în stradă, în zăpadă, fără a se putea întreține, fără prieteni și familie, fără nici un fel de ajutor.

La rîndul său, Jason îl acuzase pentru ideea pe care o avusese și care a condus la tot ceea ce se întîmplase. Dar, în ciuda scandalului, Jason începuse să o caute la nici o oră după ce se trezise. Însă deja orice urmă se răcise. Nu era ceva neobișnuit să vezi o femeie călătorind singură cu un copil, de aceea nimeni nu-i remarcase.

Ruptura între cei doi frați, după cearta cauzată de dispariția lui Amy și a fiului ei, s-a produs în clipa în care domnișoara Parker i-a luat apărarea lui David. Loiala secretară a lui Jason, o femeie care timp de mulți ani fusese mîna lui dreaptă, deveni, dintr-o dată, dușmanul lui. Pentru prima oară de cînd o cunoștea, femeia era împotriva patronului ei și îi spusese în față ceea ce gîndea despre el.

– Nu-i de mirare că te-a părăsit, îi spusese Parker, mai întîi pe un ton liniștit, dar care, treptat-treptat, devenise mai puternic decît sunetul unei sirene. Tu nu ai inimă, Jason Wilding. Tu nu știi decît să dai sfaturi oamenilor cu privire

la ceea ce merită cumpărat şi vîndut. Crezi că dacă plăteşti salarii mari, poţi să mă tratezi ca şi cum nu aş fi o fiinţă umană. Te-ai gîndit că dacă îi cumperi tot acel mobilier pentru camera copilului, Amy îţi va cădea la picioare plină de recunoştinţă veşnică. M-ai făcut să-mi doresc să cîştig tot mai mulţi bani de la tine, pînă am ajuns să mă dispreţuiesc singură. Dar am nevoie să-mi recapăt respectul de sine, aşa că-mi dau demisia.

Nimic nu l-ar fi putut năuci pe Jason mai tare decît dezertarea, trădarea lui Parker. Cînd plecase, se gîndise că niciodată nu avea să mai audă de ea, dar era departe de a fi adevărat căci, trei luni mai tîrziu, primise o invitaţie la căsătoria doctorului David Wilding cu domnişoara Cherry Parker.

Pentru Jason, care încă încerca să facă tot posibilul pentru a-i găsi pe Amy şi pe Max, această căsătorie păruse a fi ultima trădare. Acum, cu greu putea suporta să-şi vadă fratele. Dacă David nu l-ar fi sunat şi nu s-ar fi folosit de acea minciună, cum că tatăl lor era pe moarte... Dacă David nu s-ar fi gîndit că era îndrăgostit de o văduvă cu un copil... Dacă Jason nu s-ar fi lăsat atras în povestea lui David...

– Ce doreşti? întrebă Jason cu privirea aţintită asupra fratelui său.

– Îmi vreau familia, asta-i tot. Căsătoria aranjează lucrurile, schimbă un bărbat. Vreau să vii acasă de Crăciun. Cherry este o bună bucătăreasă.

– Are şi o bucătărie frumoasă în care să facă acest lucru, spuse Jason, amintindu-şi de nota de plată pe care o primise pentru anexarea fabuloasei bucătării la casa tatălui lui. Şi mai era ceva: bucătarul îl părăsise pentru a încerca să-şi deschidă propria afacere cu mîncare pentru copii. Jason

încercase să se bucure cînd aflase că Charles nu o ducea tocmai bine, dar adevărul era că-i părea rău de fostul lui bucătar. Aroganța, care îl caracteriza pe Charles atunci cînd era vorba despre meniurile preparate de el, nu îi impresionase pe bancheri, așa că nu obținuse fondurile necesare pentru a face afacerea să meargă.

– Încă te mai deranjează? izbucni David. Drace, dar îți voi returna întreaga sumă pentru blestemata aia de bucătărie. Nu știu cum, dar o voi face.

Dintr-o dată, David se așeză pe un scaun, în fața lui Jason care stătea țeapăn în spatele biroului.

– Ce vrei de la noi? Ce vrei de la viață? Crezi că dacă o găsești pe Amy, ea se va întoarce la tine pentru a trăi închisă în colivia ta de aur? Ea nu vrea să fie prizonieră, indiferent cît de frumoase ar fi lucrurile care ar înconjura-o. Nu poți înțelege acest lucru? Nu o poți ierta? Nu mă poți ierta?

Jason nu se mișcă, dar continuă să privească fix la fratele său. Cum ar fi putut să-i explice cît de fericit fusese, pentru cîteva zile? Fericit, într-un mod demodat și firesc. Cît timp stătuse cu Amy și cu Max, se trezise în el plăcerea de a cumpăra lucruri pentru alții, voia să facă ceva, să asculte, să rîdă. Amy avea felul ei de a...

Nu se mai gîndi la ea, căci simțea că înnebunește. Nu trecea nici măcar o zi în care să nu se gîndească cam cum ar arăta acum bătrînul Max. În mod sigur acum mergea, poate că și vorbea.

Sau poate că nu. Sau poate că Amy și Max erau morți. Pe lumea asta erau o grămadă de nemernici și...

– Înțeleg că nu vei renunța, spuse David în timp ce se ridică de pe scaun. În definitiv, cred că această trăsătură te face să fii atît de puternic. Și slab, în același timp. Uite, este

Ajunul Crăciunului şi trebuie să zbor spre casă. Vreau să vii cu mine şi să...

– Am alte planuri deja, spuse Jason.

În noaptea aceasta apartamentul lui avea să fie plin de oameni, căci în noaptea aceasta sărbătorea ultima zi în care îi văzuse pe Amy şi pe Max. În noaptea asta avea să bea şampanie pînă avea să se îmbete şi mîine nu se va trezi singur.

– În regulă. Eu am încercat, spuse David în timp ce se îndreptă spre uşă. Dacă ai nevoie de noi, ştii unde să ne găseşti.

Dădu să mai spună ceva, dar, cînd văzu expresia ca de piatră de pe chipul fratelui său, ridică din umeri şi porni spre uşă. Se mai opri o dată în clipa în care puse mîna pe clanţă.

– Ştiu că încă mai suferi din cauza lui Amy şi a lui Max, dar pe lumea asta mai sînt şi alţi oameni. Mai sînt chiar şi alţi copii.

Deoarece Jason nu-i răspunse, David oftă şi ieşi.

Jason îşi sună secretara.

– Sună-l pe Harry Winston şi spune-i să-mi trimită o selecţie de inele de logodnă.

– De logodnă? întrebă doamna Hucknall.

– Da! o repezi el, apoi luă degetul de pe buton şi întrerupse convorbirea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

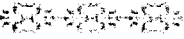

Oh, Jason, scumpule, şopti Dawne care aproape torcea în timp ce îşi freca trupul bine făcut de al lui. Petrecerea este perfectă. Pronunţase cuvîntul astfel că sunase „Perrrrfectă". Niciodată pînă acum nu am văzut atîţia oameni importanţi într-o singură cameră.

Jason stătea tăcut pe scaun, în timp ce sorbea din cel de-al cincilea pahar cu şampanie şi se uita la cei din jur. Într-adevăr, erau oameni renumiţi, bogaţi, se gîndi el, şi la fel de frumoşi. Femeile aveau o strălucire deosebită, rezultatul multor ore petrecute în marile saloane de frumuseţe. Pielea şi părul lor străluceau de sănătate şi cosmetice care costau mai mult decît veniturile însumate ale unor state.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Dawne, uşoara încruntare stricînd perfecţiunea frunţii, deşi Jason ştia că aceasta nu fusese perfectă atunci cînd se născuse. Îşi făcuse operaţie, nu numai pentru pielea de pe frunte, ci şi pentru alte părţi ale corpului care trebuiseră aranjate, sau mărite. Arăta în jur de douăzeci şi şapte de ani, dar Jason rîse pe înfundate cînd se gîndi că nu ar fi deloc surprins să afle că Dawne avea şaptezeci şi cinci de ani.

– De ce te uiţi aşa la mine? îl întrebă.

Se aşezase pe braţul scaunului lui, lipindu-şi de el trupul lung, subţire şi plin de muşchi, alcătuiţi frumos.

– Mă întrebam cîţi ani ai.

Dawne aproape că se înecă cu băutura şi Jason putu să vadă cum îi apar, pe chipul perfect machiat, pete de furie.

– Eşti într-o pasă proastă în seara asta, nu-i aşa? îl întrebă ea cu buzele strînse. De ce nu te ridici de pe scaun şi nu stai de vorbă cu musafirii tăi?

Dintr-o dată, chipul ei se lumină, ca şi cum nu şi-ar fi permis să se supere pe el.

– Ştiu ce anume te poate înveseli. Ce zici dacă ţi-aş da acum cadoul de Crăciun?

– Am destule bentiţe, spuse el.

– Nu, prostuţule, nu este o bentiţă, este...

Aplecîndu-se spre el, îşi lipi sînii de umerii lui şi îi şopti la ureche despre planurile ei de seducţie.

Trăgîndu-se înapoi, Jason îi zîmbi puţin.

– Nu crezi că ar trebui să stau aici, cu musafirii mei?

Jason putu vedea în ochii femeii că o rănise. Dawne se ridică şi se îndepărtă, lăsîndu-l singur.

După plecarea ei, Jason nu ştiu dacă să se bucure sau să se simtă şi mai singur decît de obicei. Blestemat fie fratele său, gîndi el din nou. Se simţise bine pînă cînd venise David şi îi vorbise despre căsătorie şi despre familie. Vizita aceea, combinată cu faptul că era Ajunul Crăciunului şi aniversarea dispariţiei lui Amy, îl tulburase profund.

Jason bănuise că acea noapte avea să fie dificilă, aşa că angajase un bine cunoscut designer de interior pentru a organiza o petrecere în apartamentul său, petrecere care l-ar fi făcut să uite de toate probemele sale. Jason fu nevoit să admită că designerul făcuse o treabă nemaipomenită, iar

petrecerea era minunată. Decorațiunile erau magnifice, cu cristale ce reflectau lumina candelabrelor în aranjamentele în argintiu și alb.

Mîncarea era delicioasă. Sau cel puțin așa i se spusese lui Jason. Personal, nu se atinsese de nimic altceva decît de șampanie.

Atunci, dacă totul era atît de minunat în viața lui, de ce se simțea atît de mizerabil? Într-adevăr pierduse o femeie pe care credea că o iubește, dar oare nu erau atîția oameni care păteau același lucru în fiecare zi? Oare și aceștia sufereau la fel? După un an încă mai erau măcinați de o astfel de pierdere?

Jason știa că dacă ar fi judecat cît de puțin, ar fi făcut ceea ce îi spuseseră toți detectivii și propriul său frate și ar fi încetat să mai caute o femeie cu un copil. Unul dintre detectivi îi spusese „Dacă aș avea banii dumneavoastră, nu mi-aș mai face griji din cauza nici unei femei. Mi le-aș putea cumpăra pe toate", și de aceea îl concediase pe loc, apoi încercase mult timp să-și alunge din minte cuvintele lui.

Dar iată că acum, privind spre oamenii strălucitori ce se aflau în apartamentul său, acele cuvinte îi reveniră în minte „le-aș putea cumpăra pe toate", așa spusese acel bărbat. Și nu la fel spusese și Amy, sau ceva asemănător? Cum că Jason încerca să-și cumpere o familie?

Făcu semn ospătarului să-i umple din nou paharul, apoi continuă să privească spre musafiri. În ultimul an, Jason făcuse orice ca să poată uita acea ultimă noapte cu Amy. Douăsprezece luni întregi în care refuzase să se gîndească, să-și amintească de acea noapte. Douăsprezece luni lungi în care trăise cu acea furie în el. Dacă măcar l-ar fi ascultat... Dacă ar fi încercat să privească lucrurile din punctul lui de

vedere... Dacă ar fi vrut să aştepte măcar pînă dimineaţă ca să discute...

Jason goli paharul, apoi îl întinse iarăşi pentru a fi umplut. Dar în noaptea asta, în ciuda faptului că era înconjurat de alţi oameni şi că în colţ se afla un brad mare ce nu semăna deloc cu cel pe care el şi Amy îl decoraseră, se simţi ca şi cum s-ar fi întors în timp alături de ea.

Prin faţa ochilor începură să i se perinde tot felul de imagini, încît cu greu ar mai fi putut observa camera plină de oameni. Şi-o aminti pe Amy rîzînd, Amy glumind. Starea de agitaţie a lui Amy cînd a cumpărat mobilier pentru copilul ei.

Chelnerul începu să-i umple din nou paharul lui Jason, dar el îi făcu semn să plece, apoi îşi acoperi ochii cu palmele, pentru o clipă. Pentru prima oară de la plecarea lui Amy se gîndi „De ce nu am ascultat-o? ".

Îşi ridică fruntea şi privi în jur. Nimeni nu se uita la el. Nu, toţi erau prea ocupaţi să se uite unii la alţii şi să se bucure de mîncarea şi băutura pusă la dispoziţia lor de Jason, pentru a onora invitaţia gazdei, care stătea în colţ, pe un scaun.

Înnebunesc, se gîndi el. Timp de un an de zile nu avusese nici un moment de linişte sufletească. Încercase să-şi continue viaţa astfel, dar nu reuşise. Se întîlnise cu femei, femei frumoase, iar astăzi se gîndise chiar să o ceară în căsătorie pe Dawne, ultima lui invitată. Poate căsătoria era ceea ce îi trebuia pentru a putea uita. Poate că dacă ar avea propriul lui copil...

Trezindu-se din visarea cu ochii deschişi, tuşi pentru a-şi drege glasul. Oare ce anume spusese David? Că mai există „şi alţi copii"? În mintea lui Jason nu exista decît un singur copil: Max.

Dar îl pierduse pe acel copil pentru că el...

Jason își trecu din nou mîna peste ochi. Poate că era din cauza alcoolului pe care-l băuse, poate că era din cauza aniversării, dar în această noapte nu reușea să se înfurie pe el, pe David, pe întreg Abernathy, pe tatăl lui, pe nimeni.

A plecat din cauza mea, își spuse Jason.

– Hei, Jason, vino să te distrezi cu noi, spuse un bărbat din dreapta lui.

Jason îl recunoscu. Era o persoană importantă la una dintre cele mai mari corporații din lume. Venise la petrecere deoarece se temuse că avea să fie concediat și încerca să obțină o slujbă de la Jason. De fapt, fiecare persoană din încăpere se afla acolo pentru că dorea ceva de la el.

Scuturîndu-și capul, Jason se îndepărtă de el. Amy plecase deoarece Jason dorise să o așeze într-o casă și să o lase acolo. Dorise să-i ia libertatea, propria ei voință, tot ceea ce nu i-ar fi făcut lui nici un fel de probleme.

Era un adevăr dur, se gîndi Jason, foarte dur. Dacă ar fi reușit să o convingă pe Amy să se căsătorească cu el, oare unde ar fi fost el în noaptea asta?

Ar fi fost aici, își spuse, exact ca acum, deoarece ar fi considerat că toți erau persoane importante.

Și unde ar fi fost Amy? se întrebă și în aceeași clipă știu și răspunsul. Bineînțeles că s-ar fi certat cu ea. Ar fi trebuit *să-i spună* că, în calitate de soție, avea obligația de a se ocupa de partenerii lui de afaceri și de a-l ajuta să cîștige bani.

Bani, își spuse el în timp ce aruncă o privire în jur. Strălucirea bijuteriilor purtate de toți cei prezenți putea orbi pe cineva. „Mă vei înghiți", îi spusese Amy. În noaptea aceea nu înțelesese ce anume voia să spună, dar acum știa. O putea vedea în această cameră de sticlă și crom, cu pomul împodobit

de un designer, cu oameni bine îmbrăcați, și își putea da seama cît de mizerabil s-ar fi simțit.

Alți copii, își spuse Jason. Alți copii.

Poate că nu-i putea avea pe Max și pe Amy, dar poate că ar putea face ceva în viață, ceva mai mult decît a face bani.

– Alți copii, spuse el cu glas tare.

Dintr-o dată, Dawne apăru lîngă el și Jason o privi ca și cum nu o mai văzuse niciodată pînă atunci. Ducîndu-și mîna la buzunar, scoase imensul safir și i-l înmînă.

– Oh, Jason, scumpule, accept. Cu bucurie.

În mod ostentativ, pentru a se asigura că toți cei din jur aveau să vadă, se ridică pentru a-l lua de gît, dar, politicos, Jason îi luă încheietura mîinii și i-o îndepărtă.

– Îmi pare rău că am fost un ticălos. Bănuiesc că știi deja că nu sînt bun pentru tine, spuse el. Dar vreau să primești acest inel. Poartă-l sănătoasă.

Își mută privirea în altă parte, apoi se uită din nou la ea.

– Din păcate, trebuie să scurtez această seară. Tocmai mi-am amintit că trebuia să fiu undeva.

Spunînd acestea, se îndepărtă de ea și se îndreptă spre coridor. Robert, majordomul lui, se afla chiar în spatele lui.

– Ieșiți, domnule?

– Da, răspunse Jason, în timp ce majordomul îl ajuta să se îmbrace.

– Și cînd anume să le spun că vă veți întoarce?

Jason își întoarse privirea spre cei prezenți la petrecere.

– Nu cred că mă mai întorc. Ai grijă ca fiecare să aibă tot ce-și dorește.

– Foarte bine, domnule.

Robert îi dădu apoi celularul pe care Jason îl ținea

întotdeauna la îndemînă. Jason îl luă şi-l privi de parcă nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci.

În clipa următoare îl aruncă în coşul de gunoi, apoi se îndreptă spre uşă.

– Domnule! strigă Robert, renunţînd, pentru prima oară, la calmul ce-l caracteriza. Dacă apare vreo urgenţă? Dacă este necesară prezenţa dumneavoastră? Cum se va putea lua legătura cu dumneavoastră?

Jason se opri pentru o clipă.

– Trebuie să stau de vorbă cu cineva care ştie cum este cînd pierzi un copil. Ştii bisericuţa de pe Sixty-eighth Street? Caută-mă acolo.

În timp ce majordomul rămase mut de uimire, Jason părăsi apartamentul.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

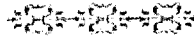

Un an mai tîrziu

Domnului preşedinte al Statelor Unite îi va face o deosebită plăcere să participe la inaugurarea bibliotecii oraşului Abernathy, din Kentucky. Mi-a cerut să transmit interesul deosebit pe care îl are pentru pictura murală intitulată Nopţi arabe *din biblioteca publică, deoarece aceste poveşti sînt favoritele sale.*

Jason citi încă o dată scrisoarea şi fu cît pe ce să strige de bucurie, pînă în clipa în care îşi aruncă privirea peste cel de-al doilea paragraf, în care secretara preşedintelui solicita ca datele inaugurării să fie confirmate.

– Dar asta este...

Se întrerupse în clipa în care se uită la ceas pentru a verifica în ce zi se afla, apoi se holbă la calendarul de pe biroul lui pentru a-şi reconfirma teama.

– Doreen! strigă Jason cu toată puterea şi după trei minute secretara intră în biroul lui, de parcă ar fi fost la plimbare.

– Da? spuse ea privindu-l cu ochi mari şi plictisiţi.

Jason aflase cu mult timp în urmă că nimic, dar absolut nimic pe lumea asta, nu ar fi scos-o pe Doreen din calmul ei. Calmează-te, îşi spuse el. Dar în clipa în care îşi aruncă încă o privire, de astă dată asupra ştampilei prezidenţiale de pe plic, se alese praful de tot calmul lui.

Fără să scoată o vorbă, îi întinse scrisoarea.

– E bine, nu-i aşa? Ţi-am spus că am adus-o. Eu şi Cherry ţinem legătura.

Jason îşi prinse capul în mîini şi încercă să numere pînă la zece. Ajunse la opt, ceea ce era o adevărată performanţă pentru el.

– Doreen, spuse el controlîndu-se, exagerat de calm. Uită-te la dată. Cît timp mai este pînă la sosirea preşedintelui?

– Ai nevoie de un nou calendar? îl întrebă Doreen nedumerită. Dacă ai nevoie îţi iau unul de la magazin.

De cînd Doreen cheltuise şase mii de dolari într-o lună pentru aprovizionarea biroului, Jason îi tăiase conturile de cheltuieli şi nu avea de gînd să le redeschidă.

– Nu. Pot citi unul dintre cele zece calendare pe care le am pe birou. Doreen. De ce vine preşedintele peste şase săptămîni, cînd deschiderea este planificată abia peste şase luni? Şi de ce crede că picturile murale au ca temă *Nopţi arabe* cînd pictorului i s-a cerut să ilustreze versuri pentru copii de grădiniţă?

– Versuri de grădiniţă? se miră Doreen, clipind nedumerită.

Jason respiră adînc, încercînd să se calmeze, dar în schimb începu să se gîndească la cum l-ar ucide pe fratele lui. David îl băgase, încă o dată, pe fratele lui cel „cumsecade" într-o dandana care avea să-l înnebunească. Doreen era sora lui Cherry Parker şi David îl rugase stăruitor pe Jason să o angajeze pentru a-l ajuta în acţiunea lui de a reclădi oraşul

Abernathy. La vremea aceea fusese de acord, deoarece îi lipsea Parker şi nu reuşise să găsească o altă secretară care să fie măcar pe jumătate la fel de eficientă cum fusese ea.

Dar Doreen era atît de ineficientă, pe cît era sora ei de eficientă, şi tot atît de zăpăcită, pe cît era Parker de ordonată. După numai trei ore de la angajare, Jason voise să o concedieze, dar Parker era însărcinată şi începuse să plîngă, ceea îl uimise, deoarece nu-şi imaginase că Parker ar putea plînge vreodată.

– Nu poţi să o mai ţii doar cîteva zile? insistase David. Sarcina asta nu este deloc uşoară pentru Cherry, iar Doreen este singura ei soră şi acest lucru ar însemna foarte mult pentru noi. La urma urmei, eşti atît de bun în ceea ce faci, încît ai putea să te descurci şi fără secretară.

Jason fusese flatat şi, în cele din urmă, se lăsă convins.

Asta se întîmplase cu opt luni în urmă. Parker era încă însărcinată, încă mai plîngea din orice, iar Jason încă mai încerca să lucreze cu Doreen, în calitate de secretară. Dacă nu greşea atunci cînd el îi cerea ceva, în schimb făcea alte boacăne: cumpăra o grămadă de lucruri, precum cele şase cutii cu perforatoare de hîrtie şi douăsprezece duzini de cutii cu pixuri.

– Ca să avem în cazul în care le terminăm, fusese explicaţia pe care Doreen i-o dăduse. Şi mai mult chiar, îşi asumase misiunea de a-l ajuta să o găsească pe Amy.

– Versuri pentru copii, spuse Jason cu glas obosit. Ştii de care. Cele gen „Hopa Mitică", „Mica domnişoară Muffet", ceva de genul ăsta. Am angajat un bărbat să le picteze şi de luni va începe treaba. Îi vor trebui trei luni ca să picteze toţi pereţii bibliotecii, iar preşedintele vine să le vadă peste şase săptămîni. Nu mai spun că se va aştepta să vadă *Nopţi arabe*, în nici un caz ilustraţii la versuri pentru copii.

Doreen se uita la el impasibilă. Poate că ar trebui să-l sune pe David şi să vadă dacă nu cumva soţia lui născuse, căci la numai cîteva minute de la acest eveniment avea s-o concedieze pe Doreen

– Ce zici despre cavaleri? întrebă ea în cele din urmă.

– Nopţi*? Ca în *Nopţi arabe?* Sau întrebi dacă pictorul va putea lucra şi nopţile.

Cu Doreen nu ştiai niciodată despre ce anume vorbea.

– Nu, prostuţule, cavaleri, ca în *Robin Hood.*

Lui Jason îi venea să urle.

– Nu există nici un cavaler în *Robin Hood.*

Dumnezeu să-l ajute, dar începea să înţeleagă!

– Oh, spuse Doreen clipind din ochi.

Era frumoasă în felul ei, cu ochii mari pe care şi-i contura cu dermatograf negru făcîndu-i să pară şi mai mari şi cu claia bogată de păr blond. Bărbaţii din Abernathy aproape că leşinau cînd o vedeau.

– Doreen, spuse Jason, de astă dată mai grăbit. De unde i-a venit preşedintelui ideea că pereţii vor fi pictaţi cu ilustraţii la *Nopţi arabe?*

– De la omul care a descoperit lumea şi care a călărit alături de cavalerii lui Robin Hood, spuse ea.

Din păcate pentru el, uneori Jason aproape că se distra încercînd să pună totul cap la cap pentru a înţelege logica lui Doreen. Ceea ce tocmai îi spusese ea începu să i se învîrtă prin minte: omul care a descoperit lumea, Robin Hood, cavaleri. Îi veni în minte numele lui Columb şi o idee începu să prindă contur.

---

* Joc de cuvinte: **knight** = cavaler; **night** = noapte; cuvinte care se pronunţă identic (omonime) (n.t.).

– „Cavalerii lui Columb" (The Knights of Columbus), şopti el şi cînd Doreen îşi ridică ochii spre tavan ca şi cum ar fi fost nemulţumită de încetineala lui, ştiu că are dreptate. Cavalerii lui Columb erau cei care vor remodela vechea bibliotecă din Abernathy şi, dintr-un motiv oarecare, Doreen fusese cea care îi alesese. Îl intriga felul în care ea ajunsese de la Cavalerii lui Columb la *Nopţi arabe* – aşa funcţiona, de multe ori, creierul lui Doreen.

– Ce anume te-a făcut să te gîndeşti că picturile murale din bibliotecă s-ar referi la *Nopţi arabe?* o întrebă el încet.

Doreen oftă.

– Domnul Gables o place cu adevărat pe Prinţesa Caroline şi deoarece ea se află acolo, este normal că aşa ceva i-ar plăcea.

Lui Jason îi luă cîteva secunde pentru a-i urmări raţionamentul – dacă îi putea spune astfel. Domnul Gables era proprietarul magazinului de animale, care se afla în apropiere de clădirea unde se întîlniseră Cavalerii lui Columb, iar prinţesa trăia în Monaco, ceea ce suna aproape ca Morocco, care se afla în lumea arabă.

– Înţeleg, spuse Jason cu glas blînd. Şi interesul domnului Gables faţă de prinţesă te-a făcut să te gîndeşti că biblioteca avea să fie pictată cu poveşti din *Nopţi arabe* în loc de poveşti cu zîne.

– Ar arăta ma bine decît Hopa-Mitică şi, în plus, preşedintele nu va veni ca s-o vadă pe Micuţa Bo-peep.

Aruncînd o privire spre scrisoare, Jason trebui să admită că avea dreptate.

– Vezi tu, Doreen, spuse el cu răbdare, problema este că un om vine cu avionul din Seattle pentru a picta pereţii şi mîine va ajunge aici. Acest om şi-a petrecut ultimul an pictînd pereţi şi...

– Ah, de asta ți-e teamă? Pot aranja treaba asta, spuse ea și ieși imediat din birou.

– Uite, spuse ea cînd se întoarse. Asta a sosit acum două săptămîni.

Întîi fu tentat să o certe pentru că a lăsat o scrisoare să zacă timp de două săptămîni pînă să i-o arate, dar se hotărî să nu-și risipească energia și începu să citească scrisoarea. Se părea că pictorul își fracturase mîna dreaptă și nu se putea apuca de lucru decît abia peste cel puțin patru luni.

– Sper că nu ai de gînd să începi să țipi din nou, nu-i așa? îl întrebă Doreen. Vreau să spun că nu a pățit nimic altceva, doar și-a rupt brațul. Se va vindeca.

– Doreen, spuse el stînd pe scaun, fericit că între ei se află o masă, altminteri ar fi fost tentat să-i pună mîinile în jurul gîtului și s-o strîngă de gît. În șase săptămîni, președintele Statelor Unite va veni să vadă un oraș, care mai are cîteva săptămîni pînă ce va fi pregătit, și vrea să vadă picturile murale dintr-o bibliotecă ce încă nu poate fi pictată, deoarece nu avem un pictor.

Ridicase tonul treptat-treptat, astfel că la final aproape că țipa.

– Nu țipa la mine, spuse ea cu calm. Nu este treaba mea să angajez un pictor.

Spunînd acestea, Doreen îi întoarse spatele și ieși din birou.

Jason se așeză încet pe scaun, de parcă ar fi fost în pragul colapsului.

– De ce oi fi renunțat eu la afaceri? bombăni el încet și, încă o dată, gîndindu-se la viața pe care o dusese înainte, își aminti cît de eficientă și de organizată era. Cînd se mutase cu totul în Abernathy, încercase să-și aducă cu el și angajații-cheie, dar aceștia rîseseră cînd auziseră o astfel de propunere.

– Să las New York-ul pentru Kentucky? spusese un bărbat, vizibil amuzat. Nu, mulțumesc.

La fel reacționaseră și toți ceilalți care lucrau pentru el. Așa că practic se întorsese singur în orașul său natal. Sau cel puțin așa simțise el atunci.

Jason se uită la fotografia înrămată a lui Max, așezată pe un suport mai înalt, în partea dreaptă a biroului lui. Doi ani, se gîndi, în care nu auzise nimic despre nici unul dintre cei doi. Era ca și cum pămîntul își desfăcuse fălcile și îi înghițise. Tot ce avea erau aceste fotografii pe care le primise de la Mildred, soacra lui Amy, la rugămințile lui și pe care le pusese în rame de argint strălucitor. Pentru Max nimic altceva decît tot ce era mai bun.

Încă se gîndea la copil ca și cum ar fi fost al lui. Dar și de astă dată era singur în suferința lui, căci nimeni nu avusese pic de înțelegere pentru el cînd începuse să-i caute, pe Amy și pe copilaș.

– Încetează! îi spusese tatăl lui. Mie mi-a murit soția. M-a părăsit fără a avea șansa de a alege, dar fata pe care o voiai te-a părăsit și n-a mai dat nici un semn de viață de atunci. Ar trebui să înțelegi cum stau lucrurile și bagă-ți în capul ăla tare gîndul că nu te-a vrut nici pe tine și nici banii tăi, așa că a șters-o de aici.

– Banii mei nu au nici o legătură cu asta, spuse Jason liniștit.

– Chiar așa? Atunci de ce cheltuiești o grămadă plătind o bandă de șarlatani care să încerce să o găsească? Dacă nu era de vînzare pe vremea cînd se afla aici, ce te face să crezi că o poți cumpăra cînd nu se află aici?

Jason nu găsi nici un răspuns, dar tatăl lui era singurul

om de pe lumea asta în stare să-l facă pe Jason să se simtă ca un băieţaş de numai nouă ani.

David se dovedi şi mai lipsit de înţelegere decît tatăl lor şi singura lui grijă fusese să îi facă cunoştinţă cu o altă femeie.

– Curtează femeile din Kentucky, îi spusese David, dar Jason nu avea nici cea mai mică idee despre ce anume vorbea fratele său, pînă cînd nu începuseră să-i aducă de mîncare. Femei văduve, femei divorţate, femei care erau în divorţ, apărură la uşa lui Jason, aducîndu-i borcane cu conserve şi vase cu mîncare.

– Mă gîndeam că poate ţi-ar face plăcere să guşti din plinea mea cu unt şi castraveciori murați, îi şopteau acestea de parcă torceau. Am cîştigat o panglică albastră la concursul de anul trecut.

Timp de trei săptămîni de la sosirea lui în Abernathy, Jason avusese bucătăria plină cu tot felul de murături, gemuri şi prăjiturele. Frigiderul lui era întotdeauna plin cu prăjituri şi salată de varză.

– Femeile astea cred că sînt un bărbat sau un porc ce trebuie îngrăşat pentru a fi tăiat de Crăciun? îl întrebă el pe fratele lui uitîndu-se la el pe deasupra paharului cu bere într-o noapte, cînd se aflau într-un bar.

– Puţin din fiecare. Aici eşti în Kentucky. Uite care este părerea mea, frate mai mare. Cred că ar trebui să o scoţi în oraş pe una dintre ele. Ar trebui să îţi reiei viaţa şi să încetezi să mai plîngi după ceva ce nu poţi avea.

– Da, cred că ai dreptate, dar... Sper să nu crezi că vor reuşi încercînd să mă înşele şi să intre în sufletul meu, nu-i aşa?

David rîse.

– Poate. Dar cred că ar trebui să încerci mai întîi cu Doris Miller. Specialitatea ei este ginul din dude.

Jason încercă să-i zîmbească.

– În regulă. Voi încerca. Dar...

– Ştiu, îi spuse David blînd. Ţi-e dor de Amy şi de Max. Dar trebuie să încetezi cu acest fel de a trăi. Sînt destule femei pe lume. Uită-te la mine. Eram nebun după Amy, dar apoi am cunoscut-o pe Cherry şi...

Se întrerupse, numele ei fiind un punct sensibil deoarece Jason îşi amintea că îşi pierduse perfecta secretară şi din cauza aceasta se trezise cu Doreen pe cap.

Aşa că Jason se duse la tot felul de întîlniri cu femei care, fără nici o excepţie, se îndrăgosteau de banii lui.

– La ce te aştepţi? izbucnise cumnata lui. Eşti bogat, frumos, heterosexual şi bun de însurătoare. Normal că vor să se căsătorească cu tine.

Jason o plăcuse mai mult pe Cherry ca secretară decît ca pe o rudă însărcinată. Nu avea nevoie să i se amintească despre contul cel gras pe care îl avea în bancă.

– Nu faci nimic altceva decît să o sanctifici, îi spusese Cherry disperată.

Nu ducea prea uşor sarcina, corpul i se umflase atît de mult, încît chiar şi nasul părea gras. Doctorul îi ceruse să stea în pat, să se odihnească.

– Amy Thompkins este o persoană foarte drăguţă, dar nu are nimic deosebit. Pe lumea asta sînt o mulţime ca Amy. Nu trebuie decît să le găseşti.

– Dar ea nu vrea să se căsătorească cu mine, spuse Jason oftînd.

Cherry îşi ridică braţele cu disperare.

– Te interesează cumva numai femeile care nu vor să se căsătorească cu tine? Dacă asta este logica ta, atunci ar trebui să fii îndrăgostit nebuneşte de mine.

– Ah, spuse Jason zîmbind. Îţi pot garanta că nu este cazul.

Cherry aruncă spre el cu o pernă.

– Du-te şi adu-mi ceva de băut. Şi pune şi gheaţă. Multă gheaţă. Apoi vino înapoi şi caută-mi telecomanda. Of, Doamne, copilul ăsta nu se mai naşte o dată?

Jason aproape că alergă ca să-i îndeplinească dorinţa.

Acum revenise în Abernathy de aproape un an de zile şi i se părea că luase cina în oraş cu toate femeile din Kentucky, cu cîteva din Tennessee şi cu vreo două din Mississippi. Dar nici una nu-l interesa. Încă se mai gîndea la Amy. Încă se mai gîndea la Max, cel puţin de două ori pe oră. Unde erau ei? Cum arăta Max acum?

– Poate că Amy are şase bărbaţi care se luptă pentru ea, îi spusese Mildred Thompkins, chiar luna trecută. Are această calitate aparte de a-i face pe bărbaţi să facă lucruri neaşteptate pentru ea. Vreau să spun că... uită-te la tine. Ai renunţat la tot ca s-o ajuţi.

– Nu am renunţat la nimic. Eu...

În ochii multora, eforturile sale de a ajuta oraşul natal erau măreţe şi nobile, dar pentru rudele sale şi pentru cei care îl cunoşteau în Abernathy, Kentucky, nu era nimic altceva decît un bărbat care plîngea după o fată.

Oricare ar fi fost adevărul, nu era o imagine atrăgătoare şi, de multe ori, întinsese mîna pentru a muta de pe birou fotografia cu Max şi făcuse tot ce putuse pentru a se implica în mod serios într-o relaţie cu una dintre femeile cărora le dăduse întîlnire. După cum subliniase fratele lui, nu întinerea şi, dacă avea de gînd să-şi întemeieze o familie, ar trebui să se străduiască mai mult.

Dar acum avea alte probleme pe cap. În foarte scurt timp, preşedintele Statelor Unite avea să vină în Abernathy pentru

a vedea picturi murale ilustrînd cîteva poveşti din *Nopţi arabe*, iar Jason nu avea nici măcar un pictor. Contrar obiceiului, ridică telefonul şi voi să-i ceară lui Doreen să-i facă legătura cu Mildred, dar ştiu cum avea să fie interpretat acest lucru. Ca de obicei, Doreen ar dori să ştie cu care Mildred vrea să vorbească, de parcă nu ar fi ştiut că o suna în fiecare săptămînă pe bunica lui Max.

Formă chiar el numărul, deoarece îl ştia pe de rost şi în clipa în care Mildred îi răspunse nu fu nevoie să se prezinte.

– Ştii pe cineva care locuieşte în apropiere, care să poată realiza picturile murale pentru bibliotecă, cu imagini din poveştile *Nopţi arabe* şi care să facă acest lucru foarte repede?

– Cum? Mă întrebi pe mine? Întrebi pe cineva din micul şi bătrînul Abernathy? Ce s-a întîmplat cu pictorul tău faimos din marele oraş?

Jason oftă. Toţi oamenii se purtau de parcă el ar fi fost un sfînt, iar locuitorii din oraşul său natal considerau că el face ceea ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă şi considerau că ar trebui să facă chiar mai mult de atît.

– Ştii că omul este considerat cel mai bun din ţara asta şi unul dintre cei mai buni pictori din lume şi...

Jason se opri pentru cîteva clipe pentru a se calma.

– Uite, ştii ce? Nu am chef să mă cert cu tine în dimineaţa asta.

– Ce-a mai făcut Doreen de data asta?

– L-a invitat pe preşedinte cu şase luni mai devreme şi, în loc de versuri pentru copii de grădiniţă, a comunicat că pereţii vor fi pictaţi cu ilustraţii la *Nopţi arabe*.

Mildred scoase un fluierat lung.

– Asta-i cea mai mare boacănă pe care a făcut-o pînă acum?

– Nu. Niciodată nu va reuşi să facă o prostie mai mare decît cea pe care a făcut-o cu mîncarea în ziua de după sosirea celor trei sute de invitaţi. Sau decît atunci cînd a trimis noul mobilier în America de Sud. Sau decît...

– Cherry a născut?

– Nu, spuse Jason scrîşnind din dinţi. Copilul a întîrziat deja cu unsprezece zile, dar David spune că poate calculele au fost greşite şi...

– Şi ce spuneau despre picturile murale? îl întrebă ea, întrerupîndu-l.

Imediat îi povesti toată problema. În anul pe care-l petrecuse în Abernathy, Mildred îi fusese de mare ajutor. Cunoştea pe toată lumea şi era la curent cu orice. Nimeni din oraş nu ar fi putut nici măcar să clipească o dată, fără ca Mildred să ştie.

– Nu-i pune pe bărbaţii ăia doi în aceeaşi comisie, îi spusese ea. Soţiile lor dorm împreună şi bărbaţii se urăsc unul pe celălalt.

– Soţiile lor...? întrebase Jason. Aici, în Kentucky?

– Nu mă trata de sus, şmecher de oraş.

– Dar ... *soţiile?* Jason simţi că-şi pierde inocenţa.

– Crezi că dacă vorbim cu încetineală, înseamnă că sîntem precum personajele din filmele gen Pat Boone? Dar de atunci pînă şi Pat şi-a schimbat imaginea, nu-i aşa? Acum, cînd avea o problemă, Jason ştia că trebuie s-o sune pe Mildred.

– Spune-mi, ştii pe cineva sau nu?

– Poate că da, spuse Mildred în cele din urmă. Poate că da, dar nu ştiu dacă persoana va fi... disponibilă.

– Plătesc dublu, spuse Jason repede.

– Jason, scumpule, cînd vei învăţa că banii nu rezolvă chiar toate problemele de pe lumea asta?

– Atunci spune-mi ce doreşte pictorul ăsta? Renume?

Preşedintele va veni aici şi va vedea creaţia acestui pictor. Şi avînd în vedere ritmul în care se schimbă lucrurile în Abernathy, fii convinsă că picturile murale vor fi aici şi peste două sute de ani. Spune-i că-i dau orice îşi doreşte.

– Voi încerca, spuse Mildred încet. Voi face tot posibilul şi te voi suna imediat ce aflu ceva.

După ce închise telefonul, Mildred mai rămase lîngă aparat cîteva minute, gîndindu-se. În ciuda replicii pe care i-o dăduse cu privire la bani, în adîncul sufletului ştia că Jason, care venise în Abernathy cu un an în urmă, nu semăna deloc cu cel care era acum. Se întorsese în oraşul său natal cu intenţia de a juca rolul lui Moş Crăciun, iar toţi locuitorii oraşului aveau să fie impresionaţi şi aveau să-i sărute picioarele, în semn de recunoştinţă. În schimb, problemele au început să iasă la iveală una cîte una şi, drept rezultat, a trebuit să se implice. Iniţial intenţionase să rămînă deoparte, distant, rupt de oamenii din oraş, dar nu a reuşit şi, se gîndi ea, dacă ar fi să recunoască, nici nu avea altă cale de a face ceva.

Acum, încă privind fix spre telefon, zîmbi amintindu-şi de femeile care făcuseră tot ce erau în stare pentru a-l cuceri şi a se căsători cu el. Sau numai pentru a-l atrage în pat. Dar din cîte ştia Mildred, Jason nu se atinsese de nici una dintre fetele din oraşul natal. Nu avea nici cea mai vagă idee care era motivul pentru care se ducea deseori la New York, dar în privinţa femeilor din Abernathy se comportase ca un adevărat domn. Spre disperarea acestora, îşi spuse Mildred amuzată.

Nu era nici o întîlnire, la cercul de cusut, la clubul de carte sau la biserică, în trei comitate, în care să nu se discute care avea să fie rezultatul întoarcerii domnului Jason Wilding în Abernathy, Kentucky.

Dar, îşi spuse Mildred în timp ce zîmbetul i se întindea pe

tot chipul, Jason încă mai avea pe birou fotografia lui Max şi încă mai vorbea despre Amy, de parcă n-ar fi văzut-o de o săptămînă.

Mildred puse mîna pe telefon. Oare nu era o coincidenţă faptul că Jason căuta cu disperare un pictor mural şi că din întîmplare ea cunoştea pe cineva care ar putea picta pereţii bibliotecii?

– Hm! spuse ea ridicînd telefonul.

Despre cît de mare era coincidenţa nu ştia decît Mildred care luase legătura cu Doreen care îi dădu imediat adresa pictorului din Seattle. Imediat după aceea îi trimise acestuia un bilet prin care îl informa că serviciile sale nu mai sînt necesare. După ce făcu acest lucru, îi trimise o scrisoare lui Jason prin care îl informa că pictorul îşi rupsese braţul. Faptul că lui Doreen îi trebuiseră cîteva săptămîni pînă să-i dea acea scrisoare lui Jason o ajutase şi mai mult pe Mildred în realizarea planului pe care îl pusese la cale.

Formă un număr de telefon care îi stăruia în memorie, apoi, cu inima plină de îndoială, îşi ţinu respiraţia înainte de a i se răspunde. Dacă nu avea nevoie de o slujbă? Dacă refuza? Dacă încă mai era furioasă pe Jason şi pe David şi pe oricine altcineva din Abernathy, pentru felul în care au păcălit-o? Dacă avea un iubit?

Cînd auzi vocea care de la celălalt capăt al firului, Mildred respiră adînc, apoi spuse:

– Amy?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Amy se lăsă pe spate sprijinindu-se de spătarul înalt al scaunului din avion, îşi strînse mai bine în jurul trupului haina de caşmir şi, pentru o clipă, închise ochii. În cele din urmă, Max adormi; era un moment rar de linişte pentru ea.

Dar nu putu să adoarmă. Era nervoasă şi agitată. Avea să-l reîntîlnească pe Jason.

Închizînd ochii, îi reveni în minte acea noaptea oribilă cînd a „evadat". Cît de nobil se comportase în acea noapte. Cît de mulţumită de sine se simţise pentru că spusese unui bărbat că nu are nevoie de banii lui! Cît de sentimentală fusese, clădindu-şi viaţa pe un vis – cum anume trebuie să se încheie scenariul unui film sau cum ar trebui să se sfîrşească, dacă acesta ar fi reflectat realitatea.

Amy trase pătura peste Max pentru a-l înveli mai bine, deoarece se foise şi se dezvelise. Ea şi Max aveau bilete la clasa I, aşa că, pe durata zborului, nu era nevoită să se chinuie ţinînd în braţe un copil de doi ani care era destul de greu şi care se foia tot timpul.

Relaxată, Amy îţi închise din nou ochii şi încercă să adoarmă, dar chipul lui Jason continua să i se contureze în minte. Aplecîndu-se, scoase o mapă din geanta de voiaj, o

deschise şi se uită din nou la articole. De-a lungul celor doi ani care trecuseră, strînsese şi păstrase absolut tot ce apăruse în presă cu privire la Jason Wilding.

Aşa aflase că Jason îşi vîndu-se majoritatea afacerilor şi devenise ceea ce revista *Forbes* numea Cel Mai Tînăr Filantrop American. Şi majoritatea actelor filantropice aveau de-a face cu oraşul Abernathy, din Kentucky.

Amy citi din nou articolul despre cum Jason Wilding tranformase micul şi săracul oraş Abernathy, aflat în declin şi ruină, într-un oraş sănătos şi prosper. Primul lucru pe care-l făcuse fusese acela de a investi o sumă substanţială în compania producătoare de mîncare pentru copii, Charles&Co.

Cu amuzament, un articol relata cum Wilding dăduse patru milioane de dolari unei mici companii de publicitate din Abernathy, cerîndu-i să promoveze noua mîncare pentru copii la nivel naţional. Pînă să apară Jason Wilding, compania nu se ocupase decît de afacerile ziarului local. Dar spre surprinderea şi, fără îndoială, spre încîntarea tuturor, articolul spunea că mica companie a făcut o treabă bună. „Cine oare va uita, vreodată, reclama de la televizor cu copilul care strîmbă din nas?" scria în articol. „Sau clipul publicitar în care vrăjitoarea-gazdă goleşte borcane de «Charles&Co. mîncare pentru copii» pe biscuiţi care să le servească drept pernuţe?"

Campania de publicitate a fost un mare succes în anul acela şi Charles&Co. a fost numită ca fiind una dintre companiile cu cea mai rapidă dezvoltare din ţară. „Şi acum compania îşi face cunoscută intenţia de a se extinde pe plan internaţional, atît în ceea ce priveşte vînzările cît şi ca reprezentare. Cine s-ar fi gîndit să vîndă, unui copil, muşchi Stroganoff?

Şi toată mîncarea era produsă şi ambalată în Abernathy, Kentucky, asigurînd astfel mii de locuri de muncă într-un oraş în care, cu cîtva timp în urmă, rata şomajului era de cincizeci şi doi la sută, „Iar cei care aveau slujbe, lucrau în afara oraşului", scria în articol. „Dar Jason Wilding a schimbat această situaţie."

Mai erau şi alte articole care se ocupau mai puţin de fapte, însă se întrebau de ce anume Wilding făcuse ceea ce făcuse.„Ce interes are Wilding?" era întrebarea la care toţi doreau să primească un răspuns. De ce ar renunţa cineva la atît de mult pentru a cîştiga atît de puţin? Apăruseră chiar şi zvonuri cum că Jason Wilding nu deţinea mai mult de o acţiune Charles&Co., dar nimeni nu a crezut.

Amy puse articolele la loc şi închise ochii. Oare cum va reacţiona cînd îl va revedea? Oare ultimii doi ani l-au schimbat? Nu se scrisese aproape nimic despre viaţa lui personală, astfel că tot ce ştia despre el era că se întîlnise cu mai multe femei, dar încă nu se căsătorise.

– Dormi, şopti ea foarte încet, de parcă ar fi putut să dicteze propriei minţi, dar cînd înţelese că nu poate face aşa ceva, îşi scoase caietul de schiţe şi începu să deseneze. Era frig în avion, şi citise undeva că firmele aeriene procedau astfel tocmai pentru a-i face pe pasageri să stea liniştiţi la locul lor. Încălzirea cabinelor şi a călătorilor i-ar trezi şi ar începe să vorbească şi să se plimbe. Parcă am fi şopîrle, se gîndise Amy la un moment dat.

Mildred îi spusese că Jason ar avea nevoie de picturi care să ilustreze cîteva poveşti din *Nopţi arabe*, aşa că Amy a petrecut destul timp uitîndu-se la vechi ilustraţii pentru a se inspira cu privire la ceea ce avea să facă. Cum toate poveştile

părea să fie despre sex sau violență extremă, se gîndea cum să le redea într-o bibliotecă publică.

– Poți s-o faci, îi spusese Mildred. Și-l vei putea revedea și pe Jason. Încă vă iubește, pe tine și pe Max.

– Sigur că da, îi replicase Amy. De asta s-a întîlnit cu aproape toate femeile din Abernathy sau cel puțin așa scria într-un articol. Nu a petrecut mult timp încercînd să mă găsească, nu-i așa?

– Amy el... începu Mildred, dar Amy o întrerupse:

– Ascultă, nu a fost nimic între noi, exceptînd faptul că el credea că am nevoie de mila lui. S-a distrat de minune jucînd rolul lui Moș Crăciun pentru mine încît s-a hotărît să facă același lucru pentru tot orașul. Nu cumva i-au ridicat și o statuie?

– Amy, lucrurile nu stau așa. Nu-i este ușor aici. Ar trebui s-o cunoști pe Doreen.

– Ah. Bine. Ține minte că nu am de gînd să stau în Abernathy mai mult de șase săptămîni. S-ar putea să nu am timp să le cunosc pe toate femeile cu care s-a întîlnit în tot acest timp.

– Bine, zise Mildred. Cum vrei tu. Tot ce-ți cer este să te întorci cu nepotul meu și să mă lași să-l văd. Te rog, ba chiar te implor. Nu poți fi atît de crudă încît să-i interzici unei bunici...

– Bine! zise Amy. Am s-o fac. Știe că eu sînt persoana care vine?

– Nu. Nici prin gînd nu-i trece că cineva ar ști unde te afli. Nici că eu am aflat de ceva timp. Spune-mi, nepotul meu a învățat să meargă de-a bușilea?

– Nu. A trecut direct la fugă. Mildred, poți încerca să nu te mai simți vinovată, te rog?

– Nu. Cred că sînt destul de bună la asta, nu crezi?

Amy zîmbi.

– Cea mai bună, şopti Amy. Tu eşti cea mai bună.

Acum Amy era în avion, cu Max dormind alături de ea. Se întorcea în Abernathy şi avea să-l vadă pe bărbatul care i-a bîntuit gîndurile timp de doi ani. Totuşi, după tot ceea ce citise şi aflase de la Mildred, ştia că a procedat bine în urmă cu doi ani, părăsindu-l pe Jason. Poate că el nu se schimbase, poate că încă mai încerca să-şi cumpere, în felul lui, orice îşi dorea, dar ea în mod sigur se schimbase. Nu mai era micuţa Amy, cea inocentă aşteptînd un bărbat care să aibă grijă de ea. Acum, privind la trecut, se gîndi că poate de aceea se comportase astfel atunci cînd l-a cunoscut pe Jason.

Dar, cumva, în dimineaţa aceea de Crăciun găsise curajul de a pleca. Acum, doi ani mai tîrziu, încă este uimită de curajul pe care îl avusese în acea noapte, un curaj născut din teamă, deoarece întrevăzuse un viitor fără libertate. Văzuse un viitor în care ea şi Max, ca şi orice alt copil pe care l-ar fi avut, ar fi fost înghiţiţi de robotul pe nume Jason Wilding.

Aşa că fugise din Abernathy, se suise într-un autobuz şi plecase spre New York, unde şi-a sunat o fostă colegă de liceu. Ţinuseră legătura de-a lungul anilor şi aceasta a fost încîntată cînd a apărut Amy. Această prietenă fusese cea care o ajutase pe Amy să obţină un interviu la o editură pentru a-şi prezenta desenele unui redactor. Amy a obţinut astfel o slujbă. Realiza ilustraţiile cărţilor pentru copii. Şi, tot ea o ajutase să-şi găsească un apartament şi o bonă pentru Max. Desigur, perlele pe care i le dăruise David îi fuseseră de mare ajutor. A fost uimită cînd şi-a dat seama că sînt reale şi cu banii primiţi din vînzarea lor îşi mobilase apartamentul şi plătise chiria pe patru luni.

Făcuse bine, își spuse privind în jos către caietul de schițe. Nu era bogată, nu era faimoasă, dar se întreținea singură. Max era fericit. Se întîlnea cu un grup de copii cu care se juca trei zile din săptămînă și cînd nu muncea, Amy își petrecea timpul cu el.

Cît despre bărbați, Amy nu prea avusese timp de ei. Între muncă și Max nu avusese prea mult timp liber. De cele mai multe ori, în weekenduri, ea și Max ieșeau împreună cu editoarea ei, cu soțul acesteia, Alec, și cu fiica lor. Alec se juca cu Max în acel fel specific bărbătesc, care părea să fie îndeajuns pentru băiețel. Cîndva, gîndea Amy, își va face din nou timp și pentru bărbați, dar nu încă.

În grabă, începu să facă niște schițe pentru picturile murale și nu fu deloc surprinsă de faptul că toate figurile bărbătești semănau cu Jason.

Cînd avionul aterizâ, Amy era emoționată. Ușor, îl trezi pe Max, care începu să plîngă, deoarece nu-și terminase somnul, dar cînd văzu că se află într-un loc nou, curiozitatea îi învinse supărarea. Odată ajunși în terminal, era foarte greu să-l țină pe Max, deoarece acesta era ferm hotărît să se plimbe pe banda rulantă care aducea bagajele.

Așa cum promisese, Mildred trimisese o mașină cu un șofer care să-i aștepte și care avea instrucțiuni să-i aducă pe Amy și pe Max direct la ea acasă.

Dar Amy avea propriile ei idei.

– Vom coborî aici, zise Amy șoferului în momentul în care intraseră pe strada principală din Abernathy. Te rog, spune-i soacrei mele că vom ajunge la ea cam într-o oră.

Ea voia să vadă schimbările făcute în Abernathy, cele despre care citise. Ținîndu-l pe Max de mînă, merse încet de-a lungul străzii privind spre fiecare magazin.

Se gîndi că-şi făcuse deja o idee despre ce anume făcuse Jason pentru oraş, dar se înşelase. Credea că poate îl transformase într-un mic New York, cu magazine Versace şi cu un număr infinit de galerii de artă. Dar nu era aşa. Pur şi simplu reparase şi vopsise toate clădirile. Nu modernizase nimic, astfel că magazinele erau cum le ştia. Într-un fel, o plimbare prin oraş era ca o călătorie în trecut.... Atîta doar că era neobişnuit. Nu era ca pe un platou de filmare sau ca într-un oraş dintre acelea recreate în parcurile de distracţii. Nu, Abernathy arăta ceea ce devenise de fapt: un oraş sănătos, cu multe ferme, cu oameni fără astîmpăr şi afaceri care mergeau foarte bine. Amy mergea încet, în timp ce Max se răsucea şi se uita peste tot, deoarece îi plăcea să vadă oameni noi şi lucruri noi.

Brusc, Max se opri în faţa unei vitrine şi Amy aproape că fu cît pe ce să cadă în clipa în care el o trase scurt într-o parte. În vitrină erau nişte rotiţe pe care un ventilator se răsucea în toate părţile. În prima clipă Amy îşi spuse că erau doar nişte rotiţe, nimic deosebit, dar după aceea îşi dădu seama că pentru un copil obişnuit cu jucării complicate şi zgomotoase, erau ceva minunat.

– Haide! zise ea şi faţa lui Max se umplu de fericire.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd părăsiră magazinul, Max ţinea într-o mînă o rotiţă albastră, iar în cealaltă o cutie cu bomboane. Gura îi era murdară de ciocolată cu fructe, şi Amy zîmbi. Acasă, îşi spuse ea, era locul unde patronul dădea o bucată de ciocolată unui copil cu ochi strălucitori.

În capătul străzii era Biblioteca Abernathy. Uşa de la intrare era deschisă, în faţă se aflau mai multe maşini şi muncitori care se foiau într-un du-te-vino continuu.

Amy trase aer adînc în piept. În curînd avea să-l întîlnească

pe Jason, simțea asta. Cu toate că petrecuse puțin timp alături de el, simțea ca și cum tot orașul respira prezența lui. Oriunde își întorcea privirea, își amintea de el... De aici i-am cumpărat lui Max, împreună, o pereche de pantofi, își spuse. Aici m-a făcut Jason să rîd. Și aici...

– Vrei să intrăm aici? îl întreabă ea pe Max, privindu-l cum mestecă o bomboană. Aici va lucra mămica.

Max încuviință, dădu din cap, apoi își întoarse privirea spre noua lui jucărie.

Respirînd adînc încă o dată, Amy urcă treptele cu Max alături de ea. La început era prea întuneric în încăpere pentru a putea vedea ceva, dar după ce ochii i se obișnuiră, văzu că muncitorii aproape că-și terminaseră treaba. Acum îndepărtau schelele, dînd la iveală niște pereți acoperiți cu tencuială albă, gata pentru picturile ei. Văzu astfel că avea să picteze de-a lungul porțiunii din fața recepției, apoi va continua de sus în jos. În zona de lectură era un perete mare, gol și bănui că acesta era locul pe care avea să fie realizată pictura murală principală.

În timp ce privea pereții, gîndindu-se cum să facă astfel încît picturile să fie adecvate, din spatele ei veni un bărbat urmat de o femeie blondă. Imediat ce își dădu seama că era Jason, Amy se trase înapoi, în umbră și stătu liniștită. El se uita la cîteva din planuri, în timp ce femeia părea hotărîtă să stea tăcută lîngă el.

Amy stătea într-un colț, unde el nu ar fi putut să o vadă și se uita la el. Arăta puțin mai bătrîn, ridurile care îi coborau pe lîngă gură păreau să fie mai adînci decît le știa ea. Sau poate că era doar o iluzie din cauza luminii. Părul îi era la fel: o coamă groasă, gri, ce-i ajungea la guler.

La naiba! Era mult mai arătos decît își aducea ea aminte. La naiba, la naiba, de două ori la naiba!

Cînd femeia blondă, cu trup plin de curbe atrăgătoare, se apleca spre el, Amy simți nevoia să-i smulgă fiecare fir de păr, pînă ar fi lăsat-o cheală.

– Dar nu am nici un drept, șopti ea, făcîndu-l pe Max să ridice spre ea o privire întrebătoare. Aranjîndu-i părul, îi zîmbi, după care continuă să se uite la bărbatul ce era doar la cîțiva metri în fața lor.

Amy încercă să se învioreze singură. Era acolo pentru o slujbă, nimic mai mult. O slujbă de care avea foarte mare nevoie. O slujbă care ...

Bine, își spuse singură. Treci peste asta. Uită de Jason. Adu-ți aminte că te-a mințit. Amintește-ți toate pozele în care l-ai văzut cu cîte o femeie în brațe.

Respiră adînc. Îl strînse bine de mînă pe Max și înaintă. Înainte ca el să se întoarcă și să o vadă, ea spuse:

– Jason, ce plăcere să te revăd.

În timp ce el se întorcea spre ea, s-o vadă, ea îi întinse mîna în semn de salut.

– Nu te-ai schimbat deloc, zise ea, arătînd către Doreen, care stătea foarte aproape de el. Văd că ai rămas în continuare bărbatul cu succes la femei.

Îi făcu cu ochiul lui Doreen, așa cum fac fetele cînd împart un secret știut numai de ele.

Lui Amy îi era teamă să tacă, teamă că ar putea să cedeze. Ochii lui Jason ațintiți asupra ei, era mai mult decît putea îndura. Dorea să-și arunce brațele în jurul gîtului lui și...

– Unde ai fost? o întrebă el, ca și cum ar fi fost pînă la băcănie și ar fi lipsit cinci ore.

– Oh, pe ici, pe colo. Dar tu pe unde-ai umblat? De parcă ar fi trebuit să te întreb.

Știa că se face de rîs, dar blonda era tot ce ea nu era și asta

o deranja. Bineînţeles că nu putea fi vorba de gelozie. Dar Amy îşi dorea să fi avut un prieten de al cărui nume să se folosească rostindu-l.

– Se pare că totuşi te-ai descurcat de minune, spuse el, arătînd către haina ei de caşmir şi către eşarfa de mătase de la gît. Sub haină purta un pulover din lînă de calitate, iar cizmele erau din cea mai fină piele. Aurul de pe ea strălucea cald, la urechi, în jurul gîtului, pe mîini şi la curea.

– Oh, foarte bine. Dar...

Înnebunită, se uită în jur şi văzu o pungă de chipsuri Arnold.

– Cum ar zice Arnie, arăt bine cu lucruri bune.

Jason se încruntă şi Amy zîmbi în sinea ei. Inima i-o luase razna în clipa în care spusese minciuna, dar privind-o pe Doreen nu reuşi să se abţină şi continuă:

– Max, vino să saluţi un vechi prieten de-al meu. De-al nostru.

Îl luă în braţe pe Max, care se uita lung la Jason, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Jason ar fi vrut să-l ia în braţe, însă mîndria lui învinse acea dorinţă. La ce se aşteptase? Ca Amy să fi venit într-o zi înapoi la el, plîngînd, spunîndu-i că are nevoie de el, că lumea e un loc rece şi crud, că are nevoie de protecţia braţelor lui? Asta aşteptase el? În schimb, era exact aşa cum îi spusese toată lumea: ea îşi continuase viaţa, în timp ce Jason încă mai stătea şi o aştepta.

Şi acum ce avea să facă? Să-i spună că ea a însemnat totul pentru el? Că în timp ce ea avea o aventură pătimaşă cu un tip pe nume Arnie, el se gîndise la ea în fiecare clipă a fiecărei zile ce trecuse? Ar trebui pe dracu'!

Brusc, exact cînd încerca să găsească o formă corespunzătoare de a răspunde acestei introduceri făcut de Amy,

Doreen îşi puse braţul în jurul taliei lui într-un mod foarte intim.

– Oh, scumpule, nu-i aşa că Max este foarte drăgălaş? Doreen nu luă în seamă privirea ucigătoare a lui Jason. Abia aştept să avem şi noi unul.

– Scumpule? zise Amy, şi Jason fu uimit să-i vadă privirea aproape şocată.

Din nou foarte amabila Doreen zise:

– Ah, asta este. Ei bine, lui Jason nu-i place cînd îi spun „scumpule" în public, dar tot încerc să îi explic că este în regulă... logodnicii folosesc adesea apelative caraghioase.

– Logodnicii?

Amy abia reuşi să şoptească acest cuvînt.

Jason încercă să îndepărteze mîna lui Doreen de pe talia lui, dar ea îi prinse degetele între ale ei, apoi se lipi de el de parcă ar fi fost doi fraţi siamezi.

– Oh, da, spuse Doreen cu voce alintată. Avem de gînd să ne căsătorim în cel mult şase săptămîni şi încă mai avem atît de multe lucruri de cumpărat pentru casă. De fapt, încă nu am cumpărat nici măcar casa.

Jason trebui să se abţină să nu caşte ochii la jocul uluitor al lui Doreen. Presupuse că ea încerca să-l ajute născocind această poveste, dar de astă dată mersese chiar prea departe. Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea el să explice acest lucru? Oare Amy l-ar crede?

– Sînt sigură că Jason îşi poate permite să cumpere orice casă vrei, zise Amy încet.

– Oh, da, ştiu şi ce casă vreau, dar el nu este de accord. Nu crezi că e un pic cam rău?

Îl ciupi pe Jason de braţ şi ignoră privirea furioasă a acestuia.

– Teribil, zise Amy cu vocea scăzută.

– Dar cred că Arnie al tău ți-ar cumpăra cea mai bună casă din oraș, zise Doreen.

Amy își îndreptă spatele.

– Bineînțeles că așa ar face. Amy își aranjă eșarfa în jurul gulerului de la haină. Cea mai mare și mai frumoasă. Nu trebuie decît să-i spun ce fel de casă îmi doresc și aceasta ar fi a mea. Sînt convinsă că și Jason va face același lucru pentru tine.

– Ei bine, cînd îl voi convinge, tu va trebui să mă ajuți să aleg mobilierul.

– Eu? întrebă Amy prosteşte.

– Da, nu ești tu artistul?

Pentru un moment Jason și Amy se holbară la ea.

– De fapt, da, sînt, dar de unde știi? întrebă Amy.

– Arăți ca un artist. Tot ceea ce porți se asortează de minune. În ceea ce mă privește, am probleme la asortat negrul și albul. Nu-i așa, iubitule? Dar Jasey mă iubește exact așa cum sînt, nu-i așa, scumpule?

Jason încercă din nou să se elibereze din strînsoarea lui Doreen, dar femeia se lipise de el precum o liană în jurul unui pom. Se gîndi să-i dea una în cap cu o cutie de pe masa din apropiere, dar hotărî că era mai bine să explice situația, cînd el și Amy vor fi singuri.

– Tu, tu ești pictorul? întrebă Jason, în timp ce încerca să o dezlipească pe Doreen de lîngă el.

– Da, zise Amy cu solemnitate, fără să mai fiarbă. Mildred mi-a spus că au apărut niște încurcături cu privire la datele cînd trebuiau să fie realizate picturile, și m-a întrebat dacă aș putea să dau o mînă de ajutor. Am adus cîteva schițe pe care poate ai vrea să...

Se opri deoarece Jason îi aruncă o privire furioasă, ca de taur, ca şi cum ceva îl rănise.

– Te simţi bine?

– Sigur, răspunse el, frecîndu-se cu mîna liberă ca şi cum l-ar fi durut ceva. Aş vrea să-ţi văd schiţele. Poate ne putem vedea diseară şi...

– Ah, scumpule, mi-ai promis că diseară vom merge să luăm porţelanuri chinezeşti şi argintărie. Ne luăm Noritake şi argint adevărat, îi spuse Doreen lui Amy. Scumpul de Jason este atît de generos, nu-i aşa, dragul meu? Cel puţin în ceea ce priveşte alte lucruri, cu excepţia casei.

– Poate că generozitatea unui om are şi nişte limite, zise el, aruncîndu-i o privire ucigătoare lui Doreen.

– Cred că Arnie e destul de generos, nu-i aşa? Adică, vreau să spun, uite ce haină ai pe tine. E generos, nu-i aşa?

– Da, desigur, răspunse Amy, privindu-l pe Jason în ochi pentru o clipă şi dorindu-şi să nu-l fi inventat pe acest Arnie, dorindu-şi să-i fi spus adevărul. Dorindu-şi să... Cînd ai vrea să vezi schiţele? întrebă Amy. Cred că ar trebui să le aprobi înainte să mă apuc de treabă. O să am nevoie de ajutor, oameni care să muncească.

– Sigur, orice ai nevoie, zise Jason tocmai cînd reuşise să îndepărteze mîinile lui Doreen de pe trupul lui.

Dar în clipa în care se eliberă, Doreen făcu un pas şi se aşeză între ei.

– Exact asta îmi spune şi mie tot timpul. Orice ai nevoie, Doreen. Orice, oricînd. Deci, nu se pare că e cam ciudat faptul că nu-mi cumpără o casă, ce crezi? Poate reuşeşti tu să-l convingi.

– Poate, spuse Amy, apoi se uită la ceas. Vai, dar trebuie să plec. Soacra mea va...

– A, asta înseamnă că eşti măritată, zise Doreen.

– Văduvă.

– Asta este foarte rău. Îmi pare rău. Cînd a murit Arnie?

– Nu el a... El ... Sincer, chiar trebuie să plec. Jason, mi-a făcut plăcere să te revăd. Voi sta la Mildred, aşa că dacă vrei să vorbeşti cu mine despre... despre ceea ce am de făcut, ştii numărul de telefon. Încheind discuţia, îl luă pe Max şi aproape că fugi din clădire. Afară erau şoferul şi maşina care o aşteptaseră la aeroport.

– Sper să nu vă supăraţi, doamnă, spuse şoferul în timp ce ea şi Max urcau în maşină, dar doamna Thompkins m-a trimis înapoi după dumneavoastră, să vă duc la ea.

– Nu, nu, zise Amy în grabă. Nu mă supăr. Dar să mergi repede.

Înainte să încep să plîng, ar fi vrut să adauge ea.

Dar reuşi să se abţină pînă ce ajunseră acasă la Mildred, unde află că soacra ei angajase o bonă pentru a o ajuta în privinţa lui Max. În cîteva minute Max decisese că o place pe femeie şi s-au dus în bucătărie să bea cacao.

– Totul, zise Mildred. Vreau să ştiu tot ce se întîmplă cu tine.

– Mi-am distrus viaţa, asta este tot, zise Amy, folosind grămada de şervetele pe care i le-a dat Mildred.

– N-ar fi prima dată.

– Ce? zise Amy privind-o cu ochi roşii.

– Amy, dragă, te-ai măritat cu un bărbat care era alcoolic, drogat, care, odihneaască-se-n pace, chiar dacă era unicul meu fiu, a fost un dezastru. Apoi un bărbat simpatic şi bogat s-a îndrăgostit de tine ca un nebun, dar ai fugit doar cu nişte haine. Şi cu un copil pe care trebuia să-l creşti. Deci, aş spune că deja ţi-ai distrus viaţa, şi nu o dată.

Amy începu să plîngă mai tare.

– Ce-ai mai făcut de data asta?

– I-am spus lui Jason că sînt îndrăgostită de un alt bărbat *din cauza* femeii cu care era, o femeie atît de drăguță, stăteau atît de aproape unul de celălalt, și totul părea ca și cum doar ieri aș fi fugit... și cred că încă mai sînt îndrăgostită de el, dar nu s-a schimbat nimic. A rămas același bărbat de care am fugit. Și acum cumpără și vinde orașe întregi și toate femeile alea cu care umblă sînt atît de frumoase și...

– Stai puțin. Liniștește-te. Te comporți de parcă aș ști de ce ai plecat și unde ai fost cu nepotul meu în acești doi ani care au trecut. Iar dacă te simți vinovată cu ceva, așa și trebuie. Acum, liniștește-te și spune-mi de ce ai fost de acord să te întorci aici dacă, într-adevăr, nu credeai că-l mai iubești pe Jason.

– Editorul meu voia să fac asta ca să putem folosi un citat al președintelui pentru următoarea mea carte.

– Cum ai intrat în afacerea asta cu cărți?

– Am primit o slujbă în New York. Realizez ilustrațiile la cărțile pentru copii. De fapt, m-am descurcat foarte bine și chiar am avut niște succese remarcabile care...

Mildred își flutură mîna.

– Poți să îmi povestești despre astea și mai tîrziu. Zi-mi ce s-a întîmplat cu Jason azi-dimineață?

– E logodit și urmează să se căsătorească.

– Poftim?

– El urmează să se căsătorească. Dar la ce trebuia să mă aștept? Să mă plîngă pe mine toți anii aștia? În acești doi ani am avut doar două întîlniri și la alea m-am dus doar pentru că erau la prînz, astfel îl puteam lua și pe Max cu mine. Dar lui Max nu i-a plăcut de nici unul dintre cei doi bărbați, Max...

ei bine, totul a fost foarte amuzant. De fapt cu unul din bărbați, Max a ... în fine, chiar a fost amuzant, dar bărbatul nu a fost de aceeași părere. L-am cunoscut în Central Park și ...

Se opri deoarece Mildred se uita ciudat la ea.

– Bine, bine, voi încerca să rămîn la subiect.

– Da, și în momentul de față subiectul este Jason. Mai exact, cu cine anume este logodit?

– O cheamă Doreen și ai încercat să mă previi cu privire la ea.

Mildred rămase cu gura căscată, iar bărbia aproape îi atingea pieptul.

Amy nu observă.

– E frumoasă, înaltă, blondă, cu forme frumoase. Îmi dau seama de ce a fost atras de ea. De ce rîzi? Găsești că suferința mea este amuzantă?

– Îmi pare rău. Dar Doreen! Trebuie să-mi spui totul. Fiecare cuvînt care a fost rostit, fiecare gest, totul.

– Nu cred că vreau să fac ce-mi ceri dacă ai de gînd să rîzi de mine. De fapt, cred că eu și Max ar trebui să stăm în altă parte.

– Jason nu este logodit cu Doreen. Este secretara lui și este foarte simpatică, dar din păcate este cea mai proastă secretară din lume.

– Nu trebuie să fii eficient pentru ca cineva să te iubească. Eu tot timpul am fost...

– Jason i-a spus lui Doreen o dată să comande *duck a l'orange** pentru o cină în cinstea deschiderii noii piscine. Doreen a înțeles că el vrea *orange ducks***, așa că a umplut piscina cu aproape optzeci și șapte de kilograme de jeleu,

* Rață cu portocale (n.t.).
** Jeleu (n.t.).

apoi a chemat un fermier să descarce patru sute de pui în clădire, pentru că nu a găsit o fermă cu rațe.

Amy se uită fix la Mildred.

– Ai inventat asta.

– Cînd Jason s-a enervat a crezut că este din cauză că adusese găini în loc de rațe.

Mildred se opri pentru o clipă pentru a se liniști.

– Doreen sortează totul după cum percepe ea culoarea hîrtiei, nu după culoarea adevărată a dosarului. Problema apare atunci cînd trebuie găsit un document, deoarece numai ea știe cum se simte atunci cînd atinge dosarul.

– Înțeleg, spuse Amy, ștergîndu-și lacrimile. Dar dacă nu poate să găsească dosarul, cum poate să-l simtă pentru a-l găsi?

– Exact. Doreen a comandat semne noi pentru fiecare afacere din oraș. Pe toate, în loc de Abernathy scrie Abernutty.

Amy izbucni în rîs.

– Doreen colecționează agrafe de dosar roșii. Întreab-o despre ele. Poate vorbi ore întregi despre colecția ei. Are agrafe roșii de la fiecare depozit și magazin pe o rază de o sută cincizeci de mile, și îți va spune ce uimitor este faptul că *toate vin de la aceeași companie*.

Amy începu să rîdă cu poftă.

– Și Jason vrea să se căsătorească cu ea?

– Jason vrea s-o omoare. Mă sună o dată la cîteva zile și îmi vorbește despre ultima metodă de-a o ucide pe care a născocit-o ca să scape de ea. Poate fi foarte ingenios. Mi-a plăcut una în care spunea că o va îngropa sub un munte de agrafe, dar i-am spus că s-ar putea ca acest lucru să-i facă o plăcere deosebită lui Doreen.

– Dacă e așa incapabilă, de ce a angajat-o? Sau de ce a mai ținut-o? De ce o îmbrățișa?

– Poate că Doreen e o secretară groaznică, dar nu a fost ideea ei, zise Mildred încruntîndu-şi o sprînceană. Vezi, ea este sora fostei secretare a lui Jason, formidabila Parker.

– Da, desigur. Parker făcea totul pentru el. Ea l-a ajutat să facă toate chestiile alea pentru mine.

– Da, sigur, Jason a fost josnic. A cumpărat haine pentru copilul tău, a aranjat ca tu să ai o noapte incredibilă, a făcut ca de Crăciun un vis să devină realitate şi... Bine, nu mai spun nimic. Oricum Parker s-a măritat cu David şi ...

– David? Doctorul David? Fratele lui Jason?

– Chiar el. Parker locuia în casa lui David în perioada în care Jason locuia la tine, cei doi au ajuns să se cunoască mai bine şi, în fine... Oricum, Jason nu a putut să o înlocuiască niciodată pe Parker, iar cînd aceasta l-a implorat s-o angajeze pe sora ei, Jason a profitat de ocazie. A vrut să o concedieze din prima zi pe Doreen, pentru că i-a vîndut maşina pentru un dolar – asta e altă poveste –, dar în ziua aceea a aflat că Parker este însărcinată, iar David i-a spus că asta ar putea face ca soţia lui să piardă sarcina.

– Soţul meu a murit cînd eram însărcinată, dar n-am pierdut sarcina, zise Amy.

– Şşşt. Hai să zicem că ăsta este micul nostru secret, bine? Sînt sigură că David a vrut doar linişte, aşa că l-a păcălit încă o dată pe fratele său mai mare. Mildred se opri pentru a chicoti. Jason zice mereu că vrea să se întoarcă la New York, unde oamenii nu sînt atît de îngăduitori, ascunşi şi necinstiţi ca în Abernathy.

Oricum, Jason a fost de acord să o mai ţină pe Doreen pînă cînd Parker va naşte, şi după ultimele calcule, naşterea e deja în întîrziere cu două săptămîni. De asemenea, cred că atunci cînd se va naşte copilul, David o să găsească un alt

motiv pentru ca fratele lui să o țină pe Doreen în continuare. Dar dacă nu o concediază cît mai repede, cred că Jason chiar o s-o omoare.

– Sau o să se însoare cu ea, spuse Amy cu greutate.

– Vreau să îmi spui mai multe despre asta, spuse Mildred cu seriozitate. Spune-mi exact ce a zis Doreen?

– Ceva despre case și argintărie... nu mai știu. Eram destul de supărată cînd mi-am dat seama că Max îl place.

– De unde știi?

– Pentru că așa a spus ea. Zicea că se duc să ia niște vase chinezești și ...

– Nu asta, am vrut să spun, de unde știi că Max îl place pe Jason?

– Pentru că era mult mai interesat de Jason, decît să tragă cărțile de pe rafturi sau să vadă ce e în cutiile de vopsea. Și pentru că a stat lîngă mine fără a se cățăra pe ceva. Dar Max l-a plăcut întotdeauna.

Mildred asculta toate astea fără să zică nimic, apoi își mîji ochii uitîndu-se la Amy.

– Nepotul meu are nevoie de un tată, iar tu ai nevoie de un soț. M-am săturat de prostiile tale și de viața asta pe care o duci în secret și, pe deasupra, nu-mi pot vedea nepotul oricînd vreau și ...

– Te rog, Mildred. Și așa mă simt destul de prost.

– Nu suficient încît să mă faci să trec cu vederea cei doi ani pe care i-am pierdut fără a-mi vedea nepotul, izbucni Mildred.

La asta Amy se ridică de pe scaun.

– Cred că ar trebui să plec.

– Da, zise Mildred încet. Ar trebui să pleci. Ar trebui să fugi, exact cum ai făcut cînd Jason te-a cerut în căsătorie.

Vocea ei revenea la normal. Ca şi atunci cînd te-ai căsătorit cu Billy.

– N-am făcut aşa ceva! protestă Amy, dar se aşează din nou pe scaun. Billy a fost întotdeauna bun cu mine. El...

– El ţi-a dat un motiv să te ascunzi. El ţi-a dat motiv să stai departe de tot ceea ce există în lume. Puteai să faci un copil, să stai în casa aia veche şi nimeni nu s-ar fi aşteptat la mai mult din partea soţiei celui mai mare beţiv din oraş, nu-i aşa? Crezi că nu ştiam ce se petrece? L-am iubit pe Billy din tot sufletul, dar ştiam cum este el şi ce anume se întîmplă. Şi, după moartea lui Billy, ţi-a fost teamă să faci măcar un pas în afara casei. Aşa că spune-mi, Amy, ce ai făcut cînd ai fugit de Jason? Te-ai ascuns şi mai mult? Ai stat într-un apartament undeva, desenînd micile tale tablouri, ieşind în oraş doar cu fiul tău?

– Da, zise Amy încet şi lacrimile începură să i se strîngă din nou în ochi, lacrimi mari care i se scurseră imediat de-a lungul obrajilor, dar nu şi le şterse.

– Foarte bine, Amy, îţi voi spune un adevăr dureros. Tu l-ai rănit pe Jason Wilding, l-ai rănit atît de tare încît nu cred că îşi va mai reveni vreodată. A avut o viaţă dificilă şi a învăţat să nu-şi dea dragostea cu uşurinţă. Dar ţi-a oferit ţie dragostea lui, ţie şi lui Max, iar tu i-ai aruncat-o în faţă şi l-ai părăsit. L-ai rănit, într-adevăr, foarte, foarte tare.

Amy respiră adînc.

– Şi cum să-l aduc înapoi? M-am purtat oribil azi-dimineaţă. Am mînţit şi am zis lucruri îngrozitoare. Ar trebui să mă duc la el şi să-i spun adevărul?

– Adică să-i spui că ţi-ai învăţat lecţia şi că-l doreşti atît de mult încît nu mai poţi trăi fără el?

– Da, da. N-am ştiut cît de mult îl doresc pînă nu l-am revăzut.

– Draga mea, dacă-i spui unui bărbat că ai greşit, îţi vei petrece toată viaţa cerîndu-ţi scuze.

– Poftim? Dar tu ai zis că l-am rănit. N-ar trebui să-i spun că îmi pare rău că l-am făcut să sufere?

– Fă asta şi o să regreţi.

Amy îşi băgă un deget în ureche şi îl mişcă ca şi cum ar fi vrut să o cureţe pentru a auzi mai bine, apoi spuse:

– Scuză-mă, dar se pare că am surzit. Ai vrea să repeţi ce mi-ai spus?

– Ascultă, dacă doreşti un bărbat, trebuie să-l faci pe el să vină la tine. Ştiu că îţi pare rău că ai plecat, dar nu trebuie să-i dai de înţeles acest lucru. Vezi tu, pentru un bărbat, cucerirea este totul. El trebuie să te cucerească.

– Dar a făcut-o deja. A făcut deja multe pentru mine şi Max, dar mi-a venit în minte ideea stranie cum că vreau ...

Mildred o întrerupse.

– Cui îi pasă de trecut?

– Dar tocmai mi-ai spus că am fugit, că m-am ascuns şi că...

– Aşa ai făcut. Acum ascultă-mă, am un plan. Este un plan cu P mare. După ce terminăm cu Jason Wilding, nici n-o să-şi de-a seama ce l-a lovit.

– Cred că am urechile înfundate din cauza zborului, deoarece nu mai aud bine. Credeam că eşti de partea lui. Credeam că el era persoana cu probleme.

– Aşa este, dar ce legătură are asta cu ceea ce vrem noi să facem? Fii atentă, nu poţi cuceri un bărbat spunîndu-i adevărul şi cerîndu-ţi scuze. Nu, bărbaţii pot fi cuceriţi numai cu minciuni şi trucuri. Mai ajută şi lenjeria sexy.

Amy nu putu decît să clipească privind această femeie cu o coafură fantastică. Mildred Thompkins nu părea tipul de femeie care să folosească trucuri pentru a cuceri un bărbat.

Nu, arăta mai degrabă a fi tipul de femeie care atrăgea şi încătuşa un bărbat.

– Lenjerie? reuşi Amy să întrebe.

– Te-ai gîndit vreodată să scoţi în evidenţă formele trupului tău?

– Eu, ăă....

– Bănuiam. O să-l chem pe stilistul meu, Lars, să se ocupe de tine. Pentru o întîlnire cu Jason, desigur. Şi poate îi facem rost lui Doreen de casă. De ce nu? Jason îşi poate permite şi poate că Doreen va vrea să se căsătorească cu un bărbat frumos care să o dea pe brazdă, aşa că va avea nevoie de o casă. Iar tu vei avea nevoie de ajutor pentru picturile tale. Şi... De ce te uiţi aşa la mine?

– Nu cred că te-am văzut vreodată aşa.

– Draga mea, încă n-ai văzut nimic. Acum hai să-mi văd şi eu nepotul.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Când se trezi, două zile mai târziu, Amy ştiu exact unde anume se află. Se afla în locul unde cîndva fusese camera ei în casa Salma. În liniște, părăsi confortul patului în care se simțea atît de bine şi intră în camera alăturată pentru a vedea ce face Max. Copilul dormea profund, pe burtă, de parcă nu se mişcase deloc în timpul nopții.

Sărăcuțul de el, se gîndi ea, probabil că o să mai doarmă încă două ore.

După ce îi aranjă cuvertura cu care era acoperit şi îi mîngîie părul, se duse în bucătărie. Dar bucătăria plictisitoare nu semăna deloc cu vechea bucătărie în care cîndva încercase să gătească. Nu mai existau aparatele ruginite, sparte şi nici linoleumul scorojit şi crăpat.

Nu era deloc surprinsă să vadă cafeaua deja preparată în filtru şi brioşele, încă fierbinți, pe masă. „Cu dragoste, Charles", scria pe o hîrtie lîngă platou. Dintr-un impuls deschise frigiderul şi nu fu deloc surprinsă de faptul că acesta era plin cu de toate. Înăuntru văzu şi un mic dejun pentru Max, cereale şi căpşuni, un bol roşu bine fixat în partea de sus a coşului. Charles aflase cumva că Amy şi Max locuiau acum în casa în care Max îşi petrecuse primele şapte luni,

dar acest lucru nu o surprinsese deloc. Nimeni nu avea secrete în Abernathy.

După ce luă cu ea cafeaua, două brioşe şi un ou fiert, Amy se duse în sufragerie şi zîmbi văzînd focul aprins în şemineu – un foc care nu făcea fum. Era ceva minunat să se aşeze, să bea şi să mănînce, în timp ce se putea gîndi în linişte la cum ajunsese aici în doar douăzeci şi patru de ore.

Totul a început pentru că Max nu a vrut să stea cu Mildred şi cu bona cea nouă, se gîndi ea zîmbind. Dar nu cu Max a început totul?

Ieri, cînd Amy intrase în bibliotecă, putu simţi căldura trupului lui Max cînd acesta se lipi de ea, punîndu-şi capul pe umărul ei, aşa cum făcea cînd nu se simţea bine sau, ca acum, cînd era epuizat. Nouă şi jumătate, se gîndi ea. Îşi dorise ca pînă la această oră să fi avut deja două picturi copiate pe perete, dar întîrziase, la această oră abia intra în bibliotecă.

Jason o întîmpină furios.

– Cum crezi tu că vom termina asta în numai şase săptămîni? o întrebă el mînios. Nu-ţi pasă că timpul ne presează? Deschiderea bibliotecii este în doar şase săptămîni. Preşedintele Statelor Unite vine aici. Poate că pentru tine nu înseamnă cine ştie ce, dar pentru locuitorii din Abernathy înseamnă foarte mult.

– Vrei să te potoleşti? zise Amy, deloc intimidată. Şi nu te mai uita aşa la mine. M-am săturat de bărbaţi nervoşi în dimineaţa asta.

– Bărbaţi? întrebă Jason, întunecîndu-se la faţă. Cred că te-a supărat ... ăăă ...

Amy ştia că vrea să spună „logodnicul", dar buzele strînse nu puteau pronunţa acel cuvînt. Poate că ar fi amuzant să

pună în practică jocul plănuit de Mildred, dar nu acum. Acum era prea obosită.

Parcă Jason i-ar fi citit gîndurile.

– Max, zise el încet. Te referi la Max.

– Da, bineînțeles că despre Max este vorba. A stat treaz aproape toată noaptea. Cred că l-a speriat puțin faptul că se află într-un loc nou, iar apoi n-a vrut să rămînă cu bona pe care a angajat-o Mildred. Lui Max nu i-a plăcut niciodată să stea cu străini. E foarte pretențios cu privire la oamenii pe care-i place.

Jason se uită la ea încruntîndu-și o sprînceană, ca și cum ar fi spus *Acesta a fost primul lucru care ne-a adus împreună*, dar nu scoase nici un cuvînt. În schimb, îl luă ușor din brațele ei pe băiețelul adormit, acum mai înalt și mai greu decît îl știa el, de parcă făcuse acest lucru în fiecare zi de-a lungul anilor, și îi puse cu grijă capul pe umărul său cînd Max se lăsă moale.

– Este foarte obosit, spuse Jason.

– El e obosit? Dar eu ce să mai zic?

– De cînd te știu, niciodată nu ai avut somn, zise Jason liniștit, în timp ce pe buze prinse a-i juca umbra unui zîmbet.

– Așa este, zise ea zîmbindu-i.

– Haide, spuse Jason în timp ce se îndreptau spre ușile duble din capătul culoarului.

Cînd deschise ușa, Amy aproape că rămase fără respirație.

– Frumos, nu? o întrebă Jason peste umăr, mai mult în șoaptă pentru a nu-l trezi pe Max. Aceasta a fost camera pe care au construit-o cei din Abernathy pentru a o folosi în cazul în care ar fi dorit să se ducă la bibliotecă.

Camera era într-adevăr frumoasă, dar nu avea nimic neobișnuit, nici pereți gravați, nici pardoseală căptușită cu

plăci de ceramică din import. Ceea ce făcea camera atît de frumoasă erau dimensiunile, ferestre numai pe unul dintre pereți, ce dădeau spre o mică grădină din spatele bibliotecii. Ducîndu-se la fereastră, Amy se uită afară și își dădu seama că grădinița era separată cu ziduri de o zonă mai întinsă care se întindea în spatele părții principale a clădirii.

– Oh, Doamne, spuse ea. Asta este o grădină privată?

– Bineînțeles. Doar nu crezi că locuitorii din Abernathy se vor juca aici cu copiii lor?

– Pare pustie, zise ea, apoi se întoarse spre Jason și întinse brațele pentru a-l lua pe Max. Lasă-mă pe mine să-l iau. Devine greu după o vreme.

Jason nu se obosi să-i răspundă, dar îl puse pe Max, cu grijă, pe două perne așezate pe podea, apoi îl acoperi cu o pătură pe care era desenat Humpty-Dumpty*.

– Se pare că te-ai pregătit pentru somnul copiilor, zise ea, întorcîndu-și capul să nu-l vadă cu fiul ei. Uneori Max se holba la bărbați de parcă erau niște creaturi venite de pe altă planetă, ceea ce o făcea pe Amy să nu se simtă bine, gîndindu-se că el crește fără tată.

– Da, zise Jason ținînd ușa deschisă, așteptînd ca ea să iasă prima.

Dar nu închise ușa, ci o lăsă întredeschisă, astfel încît să-l poată auzi pe Max în cazul în care se trezea.

– Am să fac aici camera de lectură pentru copii, spuse el. Vom avea autori de povești și atîtea cărți pentru copii, cît să umple această cameră.

Nu o întrebă, dar ochii lui o implorau să-i spună că-i place ideea.

* Hopa-Mitică (n.t.).

– Copiii din Abernathy sînt foarte norocoşi, zise ea.

– Hmm, păi, zise el, oarecum jenat, dar încîntat, de părerea ei.

– Deci, de unde încep?

– Poftim? întrebă el, privind-o în ochi.

– Picturile de pe pereţi? Mai ţii minte? Cele care nu pot aştepta.

– A, da, spuse Jason. Picturile de pe pereţi. Habar n-am. Tu ce părere ai?

– Am nevoie de un proiectant, de cîţiva asistenţi şi...

– Nu sînt decît eu.

– Scuză-mă, dar n-am înţeles.

– Eu. Eu sînt asistentul tău.

– Uite, sînt sigură că te pricepi la renovarea întregului oraş, dar sincer nu cred că poţi picta cămile. În plus, cred că ai multe alte lucruri de făcut. Pînă una alta, cred că te pregăteşti pentru nuntă, nu-i aşa?

– Nuntă? Ah, da, asta. Uite, Amy, trebuie neapărat să-ţi explic.

O parte din ea ar fi vrut să-şi ţină gura şi să asculte, dar o parte din ea era speriată de moarte de ceea ce el avea de spus. Îi plăcea să spună oamenilor că fusese fericită cînd fusese măritată, dar adevărul era că ideea de căsătorie, poate chiar şi ideea unei relaţii, o speria de moarte.

– Nu poate să aştepte? întrebă ea agitată. Adică, ceea ce vrei să îmi spui, nu mai poate aştepta? Trebuie neapărat să... să-l sun pe Arnie. Nu de alta, dar îşi va face griji pentru mine.

– Sigur, zise Jason întorcîndu-i spatele. Foloseşte telefonul din birou.

– Convorbirea este în afara oraşului.

– Cred că-mi pot permite, zise Jason, în timp ce se întorcea în camera în care dormea Max.

– E groaznic ce se întîmplă între mine şi Jason, spuse Amy vorbind cu Mildred. Cu adevărat groaznic. Nu ştiu cît mai pot continua această farsă.

Se opri pentru a asculta ce-i spunea Mildred.

– Nu, nu m-a cerut în căsătorie. Se va căsători cu Doreen, îţi aminteşti? Nu mai rîde de mine! E ceva serios.

Max e bine. Doarme în Camera Abernathy. Jason o va transforma în cameră de lectură pentru copii.

Nu! Nu încerc să schimb vorba. Doar ştii că niciodată n-am ştiut să fiu vicleană, înşelătoare şi nici amăgitoare. Tăcu pentru o clipă, apoi continuă: Ei bine, dacă toate astea se potrivesc... Stai. Nici nu ghiceşti cine a intrat. Ai dreptate, dar de unde ştii? Tu ai trimis-o? Tu i-ai cumpărat rochia aia? Mildred! Ce fel de prietenă eşti? Alo? Alo?

Încruntîndu-se deoarece Mildred îi închisese telefonul, Amy lăsă şi ea receptorul jos şi îşi dădu seama că furia pe soacra ei o făcuse să-şi îndrepte spatele, de parcă ar fi fost ţeapănă. De asemenea, apariţia lui Doreen într-o rochie albastră foarte strîmtă, ce părea a fi din lînă de angora, pe care ştia că soacra ei îi sugerase lui Doreen să o cumpere, o făcu să se înfurie şi mai rău. De partea cui era Mildred?

– Doreen, ce bine arăţi, spuse Amy ieşind din birou, apoi scrîşni din dinţi văzînd-o pe blondă îndreptîndu-se spre Jason. Dar cînd Jason se uită la ea, nu la Doreen, îi dărui un zîmbet strălucitor. Deci, cînd începem să căutăm o casă pentru voi doi, şi mobilă, bineînţeles?

– Cred că mai întîi trebuie să terminăm picturile astea, spuse Jason încruntat. Fiecare secundă contează.

– Trebuie să luăm cina, spuse Amy încîntată. De ce să nu luăm masa în oraş, în drum spre un magazin de mobilă? Sau, chiar şi mai bine, la unul de antichităţi?

– Mobilă folosită? întrebă Doreen de parcă ar fi fost dezamăgită de Amy. Eu vreau lucruri noi.

– Valoarea adevăratelor antichităţi creşte în timp, aşa că nu va trebui să le vinzi niciodată, spuse Amy uitîndu-se plictisită în ochii lui Doreen. Nu că ai vrea să le vinzi vreodată, dar dacă îţi cumperi mobilă nouă, peste şase săptămîni nu vei mai putea recupera suma pe care ai dat-o pe ea. Valoarea antichităţilor creşte mereu. Poţi să le vinzi şi să scoţi şi profit.

Doreen dădu din cap cu gravitate.

– Antichităţi, spuse ea încet, apoi dădu iarăşi din cap.

Şi, în acel moment, între Amy şi Doreen se formă o legătură. Amy nu era sigură cît anume ştia Doreen despre ceea ce se întîmpla, dar amîndouă femeile ştiau totul. Mai schimbară între ele o privire, o privire ce părea să spună „Ajută-mă şi te voi ajuta şi eu". Doreen nu putea fi atît de proastă, încît să nu ştie că în cîteva zile îşi va pierde slujba datorită incompetenţei crase de care dădea dovadă, aşa că de ce să nu ia ce se poate atunci cînd i se oferă ocazia?

– A, Jason habar nu are cît de mult timp se pierde cu planurile de nuntă. Nu-şi face timp nici măcar să arunce o privire asupra frumuseţilor pe care le-am comandat de la magazine.

Doreen se încruntă şi dădu din cap dezamăgită.

– Pun pariu că ai ales vase Waterford din argint, nu-i aşa?

Doreen zîmbi încîntată.

– Ştiam că eşti o persoană bună. Nu-i aşa, Jason scumpule?

– Uite, zise Jason îndepărtînd mîinile lui Doreen de pe

brațul său. Cred că ar trebui să lămurim niște lucruri, aici și acum Eu nu sînt...

– Of, Doamne, uite cît e ceasul, spuse Amy. Nu crezi că ar fi mai bine să ne apucăm de treabă? Și, Jason, mi-ar face plăcere dacă mi-ai da o mînă de ajutor în timp ce pictez. În acest timp îți voi putea povesti despre Arnie.

Chipul lui Jason se întunecă.

– Dă-mi o listă cu ce și de cine ai nevoie, iar eu o să mă asigur că vei primi totul.

Spunînd acestea, se întoarse și ieși din bibliotecă.

Pentru o clipă, Amy și Doreen se uitară uimite una la alta, apoi Doreen răsuflă ușurată.

– În seara asta? întreabă ea. Mergi cu mine la cumpărături în seara asta?

Amy încuviință, iar pe chipul lui Doreen apăru un zîmbet larg.

Și acesta, se gîndi Amy acum, în timp ce sorbea din cafea și mînca brioșe, fusese începutul unora dintre cele mai extraordinare zile din viața ei. Acum, gîndindu-se la acea zi lungă, nu se putea hotărî cine anume se comportase cel mai ciudat: Max, Doreen sau Jason.

Zîmbind, Amy se întinse pe canapea și încercă să-și facă ordine în gînduri. Primul era Max. Putea să înțeleagă de ce se comportase așa cînd încercase să-l lase cu bunica lui și cu bona, de fapt, amîndouă erau niște străine pentru el. Și în plus, din clipa în care l-a născut pe Max, ea și copilul nu s-au despărțit niciodată mai mult de trei ore, așa că a-și petrece, dintr-o dată, o zi întreagă unul fără celălalt ar fi fost un lucru groaznic pentru ei.

Dar pînă la urmă Max îi rănise sentimentele prin felul în

care se lipise atît de Jason, cît şi de Doreen. Mă bucur că-i plac şi alţi oameni, îşi spuse, dar tot simţea o oarecare gelozie.

Totul începuse la depozitul de artă, unde o însoţise Jason ca să cumpere tot ce avea nevoie pentru a-şi începe treaba. Ca de obicei, Max începu să umble peste tot şi, din obişnuinţă, Amy îi spusese să se astîmpere, să nu se atingă de lucrurile din depozit pentru ca nu cumva să le spargă, să nu se mai caţere pe nimic şi să se dea jos...

– Vorbeşte? întrebă Jason.

– Doar cînd vrea, răspunse Amy, trăgîndu-l pe Max care încerca să se urce pe un şevalet mare din lemn.

– Înţelege fraze complexe?

Amy îşi dădu părul din ochi şi îşi ridică privirea spre Jason.

– Mă întrebi cumva dacă fiul meu este inteligent?

Era gata să se certe cu el în cazul în care insinua că dacă tatăl lui Max fusese un beţiv s-ar putea ca Max să nu fie atît de inteligent pe cît ar trebui să fie.

– Te întreb despre ce anume poate şi ce nu poate să facă un copil de doi ani, şi eu...Of, la naiba. Max, vino aici.

Ultimele cuvinte le spusese cu autoritate, iar Amy se enervă constatînd că, încă o dată, Max îl ascultă imediat. Chiar şi atunci cînd ridica tonul la fiul ei, acesta nu făcea nimic altceva decît să zîmbească şi să continue ceea ce ea tocmai îi spunea să nu facă.

Jason îngenunche astfel încît ajunse cu ochii la înălţimea copilului care acum învăţase să meargă.

– Max, ţi-ar plăcea să pictezi, aşa cum face mama ta?

– Nu îi spune asta! zise Amy. O să picteze tot ce va avea în jur şi o să facă o mizerie de...

Se opri deoarece Jason îi aruncă o privire ce părea să-i spună că nu are nevoie de comentariile ei.

Jason îi îndreptă gulerul de la cămăşuţă, iar în acest timp băiatul păru că stă drept, fără a se clătina pe picioruşe.

– Ţi-ar plăcea să pictezi ceva?

Max încuviinţă din cap, dar făcu acest lucru cu grijă. De obicei nu avea voie să se atingă de vopselele mamei lui.

– Foarte bine, Max bătrîne, cum ţi-ar plăcea să pictezi camera în care ai dormit astă-noapte?

Auzindu-l, ochii lui Max se măriră, apoi se întoarse şi îşi ridică privirea spre mama lui.

– Nu te uita la mine. Mi s-a spus să-mi ţin gura, zise Amy cu mîinile încrucişate peste piept.

Jason îşi puse mîna pe obrazul băiatului şi îl întoarse cu faţa către el.

– Asta este o treabă între noi doi. De la bărbat la bărbat. Fără femei.

Auzind aceste cuvinte, expresia de pe faţa lui Max deveni atît de plină de încîntare, încît Amy simţi că îi vine să strige. Oare scumpul ei băieţaş să se fi transformat deja într-un bărbat?

– Deci, Max, spuse Jason, vrei să pictezi camera aceea, sau nu?

De astă dată Max nu-şi mai ridică privirea spre mama lui, în schimb dădu din cap cu putere.

– Foarte bine, acum, primul lucru pe care trebuie să-l faci e un plan cu ce ai de gînd să pictezi, da?

Max dădu din nou din cap, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

– Ştii ce anume vrei să pictezi?

Max dădu din cap.

Jason aşteptă, dar cînd copilul nu spuse nimic, el se uită la Amy.

– Nu a fost ideea mea, spuse Amy. Tu vei fi cel care îl va spăla la urmă.

Jason îşi întoarse privirea spre copil şi îi zîmbi.

– Spune-mi şi mie ce vrei să pictezi.

La asta Max strigă:

– Maimuţe! Şi strigă atît de tare încît aproape că-l dărîmă pe Jason.

– Bine, zise Jason rîzînd, maimuţe să fie. Ştii să pictezi maimuţe?

Max dădu din cap cu atîta hotărîre încît tot corpul îi tremură.

Jason îşi puse palmele pe umerii băiatului şi-i spuse:

– Acum vreau să mă asculţi, bine?

Cînd Max îi acordă întreaga sa atenţie lui Jason, acesta spuse:

– Vreau să te duci cu această doamnă, numele ei este Doreen, şi să alegi tot ceea ce ai nevoie pentru a-ţi picta maimuţele. Maimuţe mari, maimuţe mici. O cameră întreagă plină cu maimuţe. Înţelegi?

Max dădu din cap.

– Ai vreo întrebare?

Max dădu din cap că nu.

– Bine. Îmi plac bărbaţii care înţeleg ceea ce le cer. Acum du-te cu Doreen cît timp eu lucrez cu mama ta. Bine?

Max dădu din nou din cap, apoi Jason se ridică în picioare şi se uită la Doreen. Ea întinse mîna către Max, care i-o luă, apoi dispărură împreună pe unul din coridoarele magazinului.

– Nici măcar nu-ţi dai seama ce-ai făcut, zise Amy. Nu poţi lăsa un copil de doi ani de capul lui într-un magazin. Numai Dumnezeu ştie ce-o să cumpere şi...

Luînd-o pe Amy de braţ, Jason o trase în direcţia opusă.

– Haide să luăm tot ce-ţi trebuie şi să ieşim de aici. În ritmul ăsta preşedintele va sosi aici înainte de a începe să pictăm pereţii.

– În cazul ăsta, poate că ar fi trebuit să comanzi totul înainte de venirea mea. I-am trimis o listă lui Mildred, aşa că totul ar fi trebuit să fie deja cumpărat.

– Şi totul a fost cumpărat, spuse Jason abia şoptit.

Amy se opri din mers.

– Bine, atunci de ce cumpărăm mai multe?

Jason oftă adînc.

– Ai vrut acuarele, aşa că Doreen a comandat seturi întregi de cutii.

– Dar am comandat bidoane ... Oh, Dumnezeule mare! Cîte seturi de acest fel a comandat?

– Nu mai contează, dar să zicem că toţi copiii din Kentucky au acum cîte un set nou de acuarele.

– Aha, zise Amy zîmbind, dar imediat nu se mai putu abţine să nu rîdă. Atunci nici nu vreau să întreb ce s-a întîmplat cu proiectoarele pentru tavan.

– Ştiai că dacă pui dispozitivul proiectorului invers toate lamelele cad?

– Nu, n-am încercat niciodată. De unde ştii că aşa se întîmplă?

– Pentru că Doreen a cumpărat treisprezece tipuri diferite şi nu a putut găsi nici unul care să poată fi folosit pentru tavan.

– Înţeleg, spuse Amy, încercînd fără succes să nu izbucnească în rîs. Este un lucru bun faptul că te căsătoreşti cu ea, altfel ai ajunge la faliment în două săptămîni.

– Amy, trebui să vorbesc cu tine despre asta.

– Da? întrebă ea. Sper că nu ai de gînd să-mi dai veşti

proaste, deoarece nu mă mai pot concentra cînd primesc veşti proaste. Şi Arnie... Au! Asta pentru ce-a fost?

– Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc, zise el eliberîndu-i braţul. Vrei să mergem să luăm ce ai nevoie ca să putem pleca de-aici cît mai repede?

Timp de o oră şi jumătate, Amy îşi concentră atenţia asupra lucrurilor de care avea nevoie pentru marele proiect care o aştepta, dar nu se putu opri să nu se gîndească cît de minunat era să ţi se spună că banii nu sînt o problemă. La urma urmei era un adevărat lux să poţi cumpăra cele mai bune mărci de vopsele, cele mai bune pensule, cele mai bune...

– Costă o grămadă de bani, spuse ea privindu-l pe Jason, dar acesta nu făcu nimic altceva decît să dea din umeri a nepăsare.

– De ce altceva mai ai nevoie?

Se uita la ceas, arătînd clar că era plictisit şi că dorea să iasă din magazin.

– Bărbaţii, zise ea. Asta îl făcu să-şi întoarcă privirea spre ea.

– Sau femeile, completă Amy zîmbind inocentă. Am nevoie de cel puţin trei persoane care să mă ajute să pictez.

– S-a şi rezolvat.

– Cam repede.

– Poate că ai auzit şi tu că am condus o afacere şi deseori făceam lucrurile repede.

– Oh? Cred că am auzit ceva. Dar de ce ... Oh, nu, spuse ea, fără să mai termine ce avea de gînd să zică.

În capătul coridorului îl văzu pe Max îndreptîndu-se spre casier, urmat îndeaproape de Doreen. Numai că Max arăta ca un tînăr prinţ ce îşi conduce elefantul, în timp ce Doreen era încărcată cu trei coşuri pline de cumpărături şi ţinea o pensulă în gură. Numai că nu ducea pensula între dinţi, ca

un om normal. Nu, Doreen ținea pensula în gură, încît nu se mai vedeau din ea decît vreo patruzeci de centimetri.

Doreen trecu pe lîngă Jason și Amy, scuipă pensula pe tejghea, apoi puse și cele trei coșuri lîngă pensulă. Abia după ce făcu toate acestea se întoarse către Amy și îi spuse:

– Copilul tău e ciudat, după care se îndepărtă.

– Max, ce-ai făcut? îl întrebă Amy, dar Max își băgă mîinile în buzunarele din față și își strînse buzele. Amy se gîndi că în clipa aceea nu-i semăna.

Dar Jason o recunoscu și începu să rîdă.

– Aveți de gînd să cumpărați toate astea sau nu? întreabă casierul plictisit.

– Sigur, zise Jason.

– Nu, veni, în același timp, și răspunsul lui Amy.

– Deci, care este răspunsul?

– Le luăm, răspunse Jason, scoțîndu-și portofelul pentru a-i întinde tînărului o carte de credit American Express.

Dar Amy scotocea prin ceea ce fiul ei alesese și începuse să fie de acord cu afirmația lui Doreen că, dacă nu copilul, atunci cumpărăturile acestuia erau într-adevăr ciudate.

– Max scumpule, ai cumpărat cîte un model din fiecare pensulă existentă în magazin? îl întrebă ea pe fiul ei.

Max dădu din cap în semn afirmativ.

– Dar culori? întreabă ea. Cu ce culori ai de gînd să-ți pictezi maimuțele? Și cu ce culori vei face jungla? Ai de gînd să le pictezi trăind în junglă?

Înainte ca Max să poată răspunde, Doreen reveni cu patru bidoane de vopsea acrilică neagră și o scăriță.

– Nu te uita la mine, zise ea. El a vrut doar negru.

Cînd îl privi pe Max cum stătea cu mîinile în buzunare, cu o expresie îndrăzneață pe chip, Jason rîse și mai tare.

– Nu-l mai încuraja, se răsti Amy. Max scumpule, cred că ar trebui să alegi şi alte culori în afară de negru, nu crezi?

– Nu, zise Jason. El vrea negru şi asta o să-şi ia. Acum, hai să mergem. Trebuie să plecăm de aici înainte de a...

– Ajunge preşedintele, spuseră Amy şi Doreen la unison, apoi rîseră văzînd faţă încruntată a lui Jason. Cincisprezece minute mai tîrziu portbagajul Range Rover-ului lui Jason era plin, iar ei erau în drum spre bibliotecă.

Acolo îl întîlni Amy pe Raphael pentru prima oară. Avea în jur de şaptesprezece ani, iar în ochii lui puteai vedea furia întregii lumi, alături de o tăietură de cuţit nevindecată.

Îi aruncă tînărului o privire, apoi îl prinse pe Max de braţ şi se îndreptă spre uşă, dar Jason îi bloca drumul.

– Nu te uita aşa la mine, zise el. El este tot ce am putut face rost într-un timp atît de scurt. Celălalt pictor îşi aducea propriii asistenţi, iar băiatul trebuie să muncească în folosul comunităţii.

– Trebuie? se miră Amy pe un ton ridicat. Are nevoie? Poate vrei să spui că a fost pedepsit să o facă?

Cînd Jason ridică din umeri cu vinovăţie, Amy îl trase pe Max deoparte.

– Nu poţi să mă laşi aşa, zise Jason. Doar pentru că băiatul pare puţin mai dur...

– Dur? Arată precum unul dintre chipurile de pe afişele pe care scrie „Căutat!". Cum te-ai putut gîndi că-l las pe Max în preajma lui?

– Nu te voi lăsa singură cu el. Voi fi aici în fiecare clipă. Am să port o armă.

– A, da, atunci e totul bine, zise ea sarcastic.

Nu mai spuse nimic deoarece Raphael trecu pe lîngă ea şi începu să coboare treptele. Cînd Jason îl apucă pe băiat de

mînă, acesta îi spuse ceva într-o limbă pe care Amy nu o putu înțelege, apoi, spre surprinderea ei, Jason îi răspunse în aceeași limbă.

– Uite, Amy, i-ai rănit sentimentele și acum vrea să plece. Dar dacă pleacă va trebui să stea cîteva luni la închisoare. Vrei să ai asta pe conștiință?

Amy mai avea puțin și începea să plîngă, deoarece știa că este înfrîntă.

– Nu, bineînțeles că nu.

Spre surprinderea ei, Raphael zîmbi, apoi se întoarse în bibliotecă.

– Nu avea deloc de gînd să plece, spuse Amy mai mult în șoaptă. Doar mă manipula.

Auzind asta Jason începu să rîdă, îl ridică pe Max în brațe și îl duse înapoi în bibliotecă.

Și acesta a fost doar începutul, își spuse Amy în gînd, în timp ce mînca ultima brioșă și privea spre flăcările focului din cămin. După aceea lucrurile deveniseră prea agitate pentru a mai acorda prea multă atenție fiecăruia. O dată ce a început să-și pună desenele pe perete, era prea ocupată ca să-i mai fie frică de Raphael. Toată ziua un grup fete, în haine ridicol de mici, se perindară intrînd și ieșind din bibliotecă, în așa fel încît Raphael să le poată vedea. Dar Amy trebui să aprecieze atitudinea băiatului: el continua să fie atent la ceea ce avea de făcut și, nici măcar pentru o clipă, nu se lasă distras de la muncă.

Nu și Amy, deoarece fiul ei părea să se fi transformat într-o persoană pe care ea n-o recunoștea. El intră în camera despre care Jason îi spusese că era a lui, urmat de Doreen cu mîinile pline de pachete cu pensule și închise ușa.

Amy nu îl văzuse toată ziua. Se temuse ca nu cumva fiul ei să sufere vreo traumă psihică în cazul în care ar fi stat despărțit de mama lui mai mult de trei ore, dar acum Amy se gîndea dacă nu cumva băiețelul ei va dori să stea departe de ea pentru toată viața.

– Nu fi geloasă, spusese Jason din spatele ei. Probabil că Max recunoaște că Doreen are același nivel de inteligență ca și el.

– Nu sînt geloasă! se răsti ea. Și nu mai spune lucruri urîte despre femeia pe care o iubești.

Apoi, ca să o enerveze și mai mult, Jason nu a mai făcut afirmații critice la adresa lui Doreen, în schimb spuse în așa fel încît Amy să-l poată auzi:

– Sînt alte lucruri ce ar trebui să-i fie recomandate lui Doreen.

Atunci, Doreen intră în anticameră și toți bărbații ce se aflau în bibliotecă se opriră pentru a privi în urma ei.

– Dispari! spuse Amy, apoi își ridică bărbia și se îndepărtă, în timp ce Jason chicotea în spatele ei.

Dar Max nu părea să ducă dorul mamei sale. De fapt nu se văzuseră deloc toată ziua, deoarece Max o folosea pe Doreen în calitate de emisar personal.

– Vrea să știe ce mănîncă maimuțele, spuse Doreen cînd făcuse primul drum în afara Tărîmului Ascuns, cum îl numise Amy imediat, după ce Max îi spusese lui Doreen să nu permită nimănui, nici chiar mamei lui, să intre în cameră.

– De unde să știu eu? o întrebă Amy peste umăr. Eu nu sînt decît mama lui.

– Ierburi, spuse Jason. Frunze de copaci.

Doreen intră înapoi în cameră, dar reveni aproape imediat.

– Vrea poze cu ceea ce mănîncă maimuțele.

Amy deschise gura să spună ceva, dar Jason i-o luă înainte:

– Lasă-mă pe mine, apoi se duse în camera unde erau stivuite cărțile și se întoarse cu cîteva în care scria despre maimuțe și mediul în care trăiesc ele. Una din cărți era a unui japonez.

Doreen luă cărțile și se duse în cameră, dar reveni imediat, ținînd în mînă o carte.

– Spune că vrea mai multe cărți ca asta. Habar n-am de ce, că mie mi se pare că seamănă cu toate celelalte.

– Artă japoneză, spuse Jason în timp ce dispăru din nou în camera cu cărți, întorcîndu-se cu brațele pline.

În timp ce Doreen le luă, spuse:

– E un copil ciudat.

La ora patru, Mildred apăru aducînd trei coșuri pline cu mîncare și îi spuse lui Amy că a venit să o ia de la bibliotecă pentru a lua masa de prînz împreună.

– Prînzul a fost acum cîteva ore, spuse Amy în timp ce studia culorile de pe fața unui cal pe care încerca să-l picteze.

– Și ai mîncat ceva? întrebă Mildred.

Amy nu-i răspunse, așa că Mildred o luă de braț și o trase spre ușa de la intrare.

– Dar eu...

– Ei sînt bărbați. Nu vor continua să lucreze dacă au mîncare în apropiere, așa că avem la dispoziție treizeci și șapte de minute, doar pentru noi.

– Dar Max ...

– Din cîte văd eu pare să o placă pe Doreen.

Amy se strîmbă.

– Cît timp ne-ai urmărit?

Mildred nu-i răspunse pînă ce nu intrară și luară loc într-o cafenea situată vizavi, pînă ce nu li se aduse mîncarea comandată și băuturile cerute.

– Eu eram acolo doar de cîteva minute, dar Lisa Holding a fost mai devreme în bibliotecă să caute o carte despre psihologie anormală... De fapt, este logodită cu băiatul bancherului, dar e îndrăgostită de Raphael, aşa că s-a dus să-l vadă... Ea i-a spus unei verişoare, care i-a spus stilistului meu, care mi-a spus că...

– Ţi-a spus tot ce se întîmplă, continuă Amy în locul ei.

– Bineînţeles. Toţi murim de curiozitate să ştim ce se întîmplă între tine şi Jason.

– Nu se întîmplă nimic, chiar nimic. Toţi bărbaţii de acolo sînt atît de aprinşi după Doreen, încît îşi întrerup munca ori de cîte ori ea intră în cameră... Amy se opri pentru o clipă să respire.

– Gelozie, spuse Mildred dînd din cap cu convingere. Cunosc sentimentul.

– Nu sînt geloasă. N-aţi vrea să încetaţi cu toţii să mai faceţi această afirmaţie?

– Jason ţi-a spus că eşti geloasă?

Amy luă o gură de Cola şi o înghiţi cu sete, refuzînd să-i răspundă.

– Cînd Billy era mic, niciodată nu a stat fără mine pînă la vîrsta de un an, apoi, într-o după-amiază, l-am lăsat cu sora mea şi în noaptea aceea Billy nu m-a lăsat nici măcar să-l pun în pat.

Amy nu-i răspunse, aşa că Mildred continuă:

– Deci, cum te înţelegi cu Jason? Te-a cerut în căsătorie?

Amy nu spuse nimic, ci îşi coborî privirea spre sandvişul aşezat în faţa ei.

– Ştiu că pentru tine este un joc, dar nu vreau să fac aceeaşi greşeală ca cea pe care am făcut-o ultima dată.

– Vrei să-mi vorbeşti? o întrebă Mildred încet. Sînt o ascultătoare foarte bună.

– Vreau să încep să-l cunosc pe Jason. Să petrec mai mult timp cu el. Am făcut o mare greşeală cînd m-am măritat prima oară şi nu vreau să o repet.

Îşi ridică privirea spre Mildred cu ochi rugători. Voia să stea de vorba cu cineva, dar se temea pentru că această femeie fusese de fapt mama lui Billy.

– Nu vreau să mă gîndesc la cum ar fi fost viaţa mea dacă încă mai eram căsătorită cu Billy. Şi unul dintre puţinele lucruri pe care le ştiu despre Jason este acela că ştie să mintă foarte bine. M-a minţit că este homosexual, nu mi-a spus de ce avea nevoie să se mute la mine şi m-a minţit spunînd că are nevoie de o casă. De fapt, tot ceea ce am ştiut despre el a fost o minciună.

Oftă.

– Şi acum aflu că m-a căutat timp de doi ani, dar ce anume ştie el despre mine, despre fiul meu? Şi ce fel de om este cu adevărat? Era oare în stare să guste o astfel de glumă, ca atunci cînd o plănuia el?

Mildred îi zîmbi lui Amy şi spuse:

– La cîţi bani are Jason, cui îi pasă ce fel de simţ al umorului are?

– Mie. Mie îmi pasă şi nepotului tău îi pasă.

– Eşti o femeie greu de mulţumit.

– Nu, vreau doar să o fac bine de data asta. De data asta vreau să mă gîndesc bine dacă un bărbat ar fi un bun tată pentru fiul meu. Nu vreau ca Max să se ataşeze de un bărbat care apoi să-l părăsească cînd ne va fi mai greu.

– Sau să considere că nu mai are nevoie de voi şi să plece, spuse Mildred în şoaptă.

– Exact.

Mildred zîmbi.

– Te-ai maturizat, nu-i aşa?

– Poate. Cred că în ultimii doi ani am reuşit să mă cunosc pe mine însămi şi să ştiu de ce anume sînt capabilă. Pot să am grijă de mine şi de fiul meu, dacă trebuie să o fac. De fapt, sînt în stare să fac ca viaţa noastră, a mea şi a lui, să fie frumoasă. Sînt mîndră şi fericită să aflu asta.

Mildred îşi puse mîna peste cea a lui Amy.

– Mă bucur să aud că nu umbli după un bărbat pentru banii lui. Deci, povesteşte-mi totul despre Jason şi Doreen. Absolut tot.

Era aproape ora şase cînd Amy se întoarse la bibliotecă, pentru a da piept cu un Jason furios.

– Ai de gînd să iei în fiecare zi o pauză de două ore pentru masa de prînz? o întrebă el.

– Dacă simt că este cazul, spuse Amy făcîndu-i cu ochiul.

– A vorbit la telefon cu iubitul ei logodnic, spuse Mildred. O iubire ca a lor are nevoie de o discuţie mai lungă. Cred că s-ar putea să vină săptămîna viitoare, ca să o vadă.

Cutele de pe fruntea lui Jason se adînciră.

– Pe viitor, te rog să-ţi vezi de viaţa ta personală în timpul tău liber. Acum putem să ne reluăm munca?

Amy se uită la soacra ei şi nu se putu hotărî dacă este mulţumită de comentariul acesteia sau exasperată.

Mildred nu simţi nici un fel de îndoială cu privire la situaţia creată.

– Nu-ţi face griji, spuse ea, o să-mi mulţumeşti mai tîrziu.

Apoi se răsuci pe călcîie şi părăsi biblioteca.

Aşa că Amy se apucă din nou de muncă; a muncit chiar şi după ce Charles a apărut cu cina.

– Îi datorez totul fiului tău, pentru că ştie ce înseamnă o delicatesă, zise el peste umărul ei.

Amy îşi plimbă privirea în jur şi îi văzu pe toţi mîncînd. În mijloc, instalat confortabil, se afla Max cu o farfurie plină în faţă. Mama lui nu-i aruncă decît o privire.

La ora nouă, Amy hotărî că Max trebuie să meargă la culcare, chiar dacă voia sau nu, şi atunci îşi dădu seama că uşa de la Camera Abernathy fusese încuiată ca să nu intre nici ea şi nici altcineva. Enervată, Amy bătu la uşă şi Doreen îi răspunse.

– Este timpul să-l duc acasă şi să-l bag în pat să doarmă, spuse Amy. Este prea tîrziu ca să-l mai las să stea treaz.

– Bine, o să-l întreb, spuse Doreen. Apoi o enervă şi mai mult pe Amy cînd îi închise uşa în faţă.

După cîteva secunde, Max ieşi frecîndu-şi ochişorii somnoroşi şi Amy se simţi vinovată că îi dăduse voie să stea treaz atît de tîrziu. Afară, îl aşeză în maşina pe care Mildred o închiriase pentru ea şi conduse spre casă.

Atunci au început problemele, deoarece Max nu voia să doarmă. De obicei era un copil ascultător, dar în seara asta se transformase într-un drăcuşor. Ţipa cît îl ţineau plămînii, şi îşi încorda atît de tare braţele şi picioarele, încît Amy nu putu să-l bage în pat.

La unsprezece copilul încă se lupta şi Amy nu îşi putu imagina ce anume se întîmpla cu el, ce anume nu era în regulă, iar Max nu făcea decît să strige „Nu".

– Îl sun pe Jason, strigă Mildred peste ţipetele lui Max, în timp ce ridică telefonul.

– La ce ar folosi? strigă Amy la rîndul ei. Te rog, Max, *spune-i mamei ce e cu tine*, îl rugă ea pentru a mia oară, dar Max continua doar să ţipe şi să plîngă, roşu la faţă şi cu nasul înfundat.

– Orice, orice, zise Amy în timp ce Mildred forma numărul de telefon.

Jason sosi în cîteva minute şi după felul în care arăta se părea că încă muncea. Nu făcuse duş şi hainele îi erau pline de vopsea.

Dar prezenţa lui Jason nu avu nici un efect asupra lui Max.

– Săracul de el, spuse Jason încercînd să-l ia din braţele lui Amy, care era frîntă de oboseală.

Dar Max nu voia nici la el.

– Am o idee, spuse Jason în cele din urmă. Hai să-l ducem acasă.

– Acasă? întrebă Amy. Adică să luăm avionul la ora asta din noapte?

– Nu, mă refer la adevărata lui casă.

Jason nu-i dădu timp lui Amy să mai zică ceva. Îl luă pe Max din braţele ei în timp ce băiatul se lupta cu el şi ieşi cu el afară, apoi îl aşeză în maşină. Copilul era deja prea obosit pentru a se mai zbate, dar continua să plîngă.

Amy se urcă şi ea în maşină şi rămase uimită în timp ce Jason conducea maşina prin oraş spre... La început nu-şi putu crede ochilor. Jason conduse maşina pe drumul ce ducea spre casa abandonată care fusese a ei şi a lui Billy. Cînd plecase, ştiuse că proprietatea avea să revină în posesia lui Mildred, deoarece aceasta semnase ipoteca în calitate de coproprietară şi de aceea Amy nu-şi făcuse griji cu privire la casă. Ea credea că Mildred o vînduse, probabil pentru materiale de construcţie, căci pentru altceva nici nu mai era bună.

Dar acum casa era în faţa ei, complet renovată. Era cum trebuia să fie, mai frumoasă decît şi-ar fi putut imagina Amy. Era clar că Jason o transformase în casa lui.

Înăuntru nu prea avu timp să privească în jur, în timp ce Jason îl căra pe obositul, dar încă smiorcăitul Max, prin foaierul pavat cu marmură ce ducea spre sufragerie, apoi de-a lungul coridorului pînă în camera ce odată fusese camera de copil al lui Max. Fusese păstrată neschimbată, exact cum arătase în urmă cu doi ani; totul era curat şi la locul lui, ca şi cum copilul care o folosise avea să se întoarcă în orice clipă.

Toate acestea, gîndi Amy, te făceau să te înfiori.

Jason îl puse pe Max în pătuţ. Copilul se uită în jur doar pentru o clipă, apoi se linişti şi, în cele din urmă, se întinse să doarmă.

– Nu se poate să-şi aducă aminte de locul acesta, spuse Amy. Era doar un bebeluş cînd am plecat.

– Nimeni nu uită ceea ce iubeşte, iar el a iubit casa aceasta, spuse Jason.

Şi pe tine te-a iubit, ar fi vrut Amy să-i spună, dar nu o făcu.

Pentru o clipă Jason tăcu, de parcă s-ar fi aşteptat ca Amy să spună ceva, dar aceasta nu scoase o vorbă.

– Ştii unde este camera ta, spuse el, apoi se îndreptă spre ceea ce Amy ştia că era camera în care el locuise pe vremea cînd casa era a ei.

Rămasă singură, intră în camera ce cîndva fusese dormitorul ei. Era departe de felul în care arăta pe vremea cînd ea locuise în această casă şi ştia că numai un decorator profesionist ar fi putut face camera să fie atît de frumoasă. Erau acolo chiar şi flori proaspete, era minunat. Obosită după cît se luptase cu Max, nu făcu nimic altceva decît să se ducă la baie, apoi se trînti în pat.

Acum era dimineaţă, Max încă dormea, şi îşi spuse în gînd că şi Jason doarme încă, în dormitorul lui.

Am uitat de mobila lui Doreen, îşi spuse ea terminîndu-şi ceaiul, apoi se ridică şi se întinse ca pentru a-şi dezmorţi oasele.Trebuia să se îmbrace pentru a se duce la muncă. Picturile murale trebuiau să fie gata înainte de vizita preşedintelui, se gîndi ea zîmbind.

Intrînd în dormitor, nu fu deloc surprinsă să găsească, în şifonier, haine curate exact pe mărinea ei. Şi cînd Max se trezi, nu fu surprinsă să descopere că Jason plecase deja de acasă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

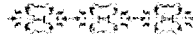

La naiba cu totul, zise Jason dînd cu pumnul în volanul maşinii. Oare din ce îşi închipuia Amy că este el făcut? Noaptea trecută nu dormise nici zece minute gîndindu-se că ea se afla în camera alăturată. Dar se pare că prezenţa lui nu o deranjase, căci ea dormea adînc. În linişte, astfel încît să nu o deranjeze, bineînţeles, el se dusese de patru ori în timpul nopţii pentru a-i verifica, pe ea şi pe Max.

Acum era în drum spre bibliotecă, deşi încă nu se luminase de ziuă, şi se gîndea la zilele de muncă alături de ea. Se mai gîndea şi la momentele în care dorise să-i spună că nu este logodit, că încă o iubea, dar ea îl întrerupsese. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce oare nu se străduise mai mult să-i explice cum stau lucrurile?

Ar fi mai bine să se potolească, altminteri avea să înnebunească. Uneori se părea că de cînd o cunoscuse pe Amy, regretase mereu tot ceea ce făcuse. Deja regreta că angajase un tînăr delincvent pentru a ajuta la vopsirea bibliotecii. Cînd i-l prezentase lui Amy, Jason îi simţise teama, şi imediat regretase ceea ce făcuse. Dar după aceea Raphael a păcălit-o şi ...

– Of, la naiba cu asta! îşi spuse el în timp ce intra cu maşina în parcarea bibliotecii.

Poate că ar trebui să facă ceea ce l-a sfătuit fratele său şi să uite de Amy. Poate că ar trebui să-şi găsească pe altcineva, o femeie care să-i răspundă cu aceeaşi dragoste. O femeie care să prefere mai degrabă să stea cu el, decît să fugă de el.

Cînd Jason intră în bibliotecă nu mai scrîşnea din dinţi şi luase hotărîrea de a sta departe de Amy şi de fiul ei. Poate că ar fi mai bine să se ducă în Bahamas pentru o vreme. S-ar putea întoarce la timp pentru deschiderea bibliotecii şi...

Nu, îşi spuse el, avea să rămînă aici şi să lupte ca un bărbat. Poate că ceea ce spunea toată lumea era adevărat, că nu o cunoaşte deloc pe Amy. Cu siguranţă nu mai semăna cu femeia pe care el o cunoscuse cu ceva timp în urmă. Acum doi ani era slabă şi arăta obosită, avea un aer de neputinţă care îl atrăsese. Dar această nouă Amy era complet diferită. Era plină de încredere în sine. Ieri ştiuse foarte clar ce anume îi trebuia pentru a realiza picturile murale, de cine are nevoie şi ce anume avea de făcut.

– Poate că Mildred are dreptate şi mă simt atras numai de persoanele neajutorate, murmură Jason. Sînt sigur că după ce voi petrece şase săptămîni alături de ea, îmi voi da seama că nu am cunoscut-o niciodată şi că femeia care am crezut eu că era nu este decît o fantezie.

Zîmbi. Începuse să se simtă mai bine. Da, asta era. Înainte petrecuse doar cîteva zile cu ea şi cu Max şi, bineînţeles, îi plăcuse. Cum subliniase şi David, aveau nevoie de consolidare, aidoma uneia dintre micile companii pe care Jason obişnuia să le cumpere, apoi să le reorganizeze şi să le vîndă pe o grămadă de bani. Amy şi Max erau la fel ca Abernathy. Iar omul din el, cel căruia îi plăcea să se ocupe de tot felul de afaceri, dorea să pună lucrurile în ordine şi să facă ceva cu ele.

Acum că rezolvase asta, se simți mult mai bine. Dar apoi se uită la ceas și se întrebă cînd naiba avea să vină și Amy, deoarece – la dracu'! – îi era deja dor de ea.

Nu, își spuse el. Disciplină! Asta era tot ce avea nevoie. Trebuia să conducă lucrurile cu o mînă de fier. Nu avea de gînd să se facă, din nou, de rîs din cauza lui Amy. Nu avea de gînd să o urmărească, să o mintă, să o păcălească sau să o facă, prin diferite mijloace, să-l placă. În schimb, avea de gînd să se ocupe doar de afacere, și cu asta basta.

Așa este bine, își spuse el, după care se uită din nou la ceas. Ce naiba făcea?

Cînd auzi mașina ei intrînd în parcare, zîmbi, apoi se duse în birou. Nu avea de gînd să o facă să creadă că o aștepta.

– Doreen, scumpo, zise Amy în timp ce îi întindea lui Max jumătate din sandvișul ei, aseară am uitat complet de mobilierul pentru tine.

– Da, știu, spuse ea, coborîndu-și privirea spre sandvișul lui Amy de parcă ar fi fost ceva la fel de atrăgător ca și alegerea hîrtiei. Nu credeam că s-ar putea întîmpla așa ceva.

– De ce nu, iepurașule scump? întrebă Jason.

Atît Amy cît și Doreen se uitară la el cu ochii mari de uimire.

– Începi deja să-ți pierzi încrederea în mine? o întrebă Jason. Chiar înainte de a ne fi căsătorit?

Amîndouă femeile se uitau fix la el, cu gurile căscate.

– Scumpo, mă gîndeam că, deoarece nu am destul timp... Jason își trecu sandvișul în cealaltă mînă și deschise un ziar pe care îl pusese cineva pe masă. La urma urmei, se aflau într-o bibliotecă. Ce zici de asta? întrebă el în timp ce arăta spre o poză cu o casă mare, o fermă, cu o verandă ce se

întindea pe toată partea din față a casei.

Avea două etaje cu o mansardă ce acoperea un nivel întreg cu trei ferestre pe fronton, în față. Chiar și în poza alb-negru ștearsă, îngălbenită, casa arăta minunată și liniștită la umbra uriașilor copaci de pe părțile laterale și din spatele clădirii.

– Îți place? întrebă Jason în timp ce se pregăti să ia din nou o gură din sandviș.

– Mie? întrebă Doreen.

– Bineînțeles. Tu ești cea cu care mă căsătoresc, nu-i așa? Doar dacă nu cumva te-ai răzgîndit. Apoi îi făcu cu ochiul lui Amy, care încă nu închisese gura. Îți place casa, sau nu?

– Este frumoasă, șopti Doreen, cu ochii la fel de mari ca furșecurile gigantice pe care Charles le pusese pe un platou de porțelan.

– Este prea mică? Sau prea mare? Poate că ți-ar plăcea ceva mai modern.

Doreen se uită la Amy de parcă ar fi așteptat părerea acesteia sau un sfat.

Amy tuși pentru a-și drege glasul.

– Dacă acea casă este în stare bună, valoarea ei va fi mai mare decît cea pe care o are una nouă, spuse Amy încet.

– Deci, cum rămîne, iubire? întrebă Jason.

Fu rîndul lui Doreen să înghită greu.

– Eu... Uf... Eu, ăă, uf... Deodată clipi repede, ca și cum luase o hotărîre. O iau, spuse ea entuziasmată.

În clipa următoare, Jason își luă celularul și formă numărul agentului imobiliar. Amy și Doreen ascultau în liniște, în timp ce Jason comunica bărbatului că dorește să cumpere casa a cărei fotografie fusese publicată în ziarul de azi. Jason tăcu, ascultînd spusele persoanei cu care vorbea, apoi vorbi din nou:

– Nu, nu am timp să o vizitez. Nu, nu-mi pasă care este prețul. Ocupați-vă dumneavoastră de toate aceste lucruri, mie nu trebuie decît să-mi aduceți hîrtiile și eu vă voi da cecul. Tăcu din nou, ascultînd răspunsurile interlocutorului său. Mulțumesc, spuse Jason, apoi închise telefonul.

– Nu poți cumpăra așa o casă, spuse Amy.

– Bineînțeles că pot. Tocmai am făcut-o. Acum, putem trece la treabă? Ce culoare trebuie să fie șeile?

– Roșu închis, răspusese Amy, gîndindu-se că nu are nici cea mai vagă idee de ce anume era atît de necăjită, dar știa că așa se simțea.

Douăzeci de minute mai tîrziu își făcu apariția un bărbat, drăguț și atrăgător, cu actele pentru casă, spunînd că trebuie să facă o verificare a vechiului proprietar și că acest lucru va mai dura un timp.

– Locuiește cineva în casă, acum? întrebă Jason.

– Nu...

– Cît timp a fost în posesia foștilor proprietari?

– Patru ani. El a fost transferat în California și...

– Atunci sînt sigur că e totul în ordine. Jason luă un stilou și o coală de hîrtie, scrise pe ea un număr de telefon, apoi întinse foaia agentului. În regulă, ce părere ai despre o vînzare ca aceasta și să uităm de alte verificări?

– Lăsați-mă numai o clipă să dau un telefon, spuse agentul și după cinci minute reveni. V-ați ales cu o casă, zise el în timp ce scotea din buzunar un set de chei. Cred că în cazul acesta aveți nevoie de astea.

Jason îi dădu cheile lui Doreen.

– Acum, ce altceva îți mai trebuie?

În timp ce luă cheile și le vîrî în sîn, Doreen arăta ca și cum era pe punctul de a leșina.

Desigur, în tot acest timp nimeni nu a muncit. Pînă şi Amy zîmbi.

În cele din urmă am făcut ceva care să-i facă plăcere, se gîndi Jason, chiar dacă acest lucru m-a costat o sumă cu şase cifre. Şi dacă Amy îi dăruise un zîmbet pentru faptul că-i făcuse un astfel de cadou lui Doreen, atunci Jason îşi spuse că avea de gînd să-i cumpere secretarei întregul stat Kentucky.

– Îl urăsc! îi spuse Amy soacrei ei.

– Linişteşte-te şi spune-mi încă o dată ce-a făcut.

Se aflau în librărie, era tîrziu şi Max adormise pe un pat mic pe care Jason îl cumpărase special pentru el şi îl pregătise astfel încît să poată dormi în el în timp ce mama lui muncea noaptea. Amy, în timp ce vorbea, şlefuia cu nisip conturul grosolan al unei fresce care reprezenta un elefant drapat în aur.

Amy respiră adînc.

– Am stat aici împreună o săptămînă întreagă, am locuit în aceeaşi casă, am lucrat împreună toată ziua, dar cu toate astea nu-mi acordă nici un pic de atenţie. De nici un fel.

– Sînt sigură că încearcă să ia lucrurile mai încet. Poate că el...

– Nu, scînci Amy. Bărbatul ăsta nu mă place. Dacă ai şti ce-am făcut în aceste zile...

– Spune-mi tot. Mildred se uită în jur după nepotul ei şi avu teribilul sentiment că acesta este treaz. Vreau să ştiu tot ce ţi-a spus Jason.

– Tocmai asta e. Niciodată nu spune, nu face ceva.

– Elefantul ăla trebuie să fie roşu?

– Acum uite ce-am făcut din cauza lui.

Amy luă o cîrpă şi începu să şteargă, dar nu rezolvă nimic, aşa că se apucă să dea cu vopsea gri peste cea roşie. Avea să fie un elefant mai închis la culoare. Trase adînc aer în piept, încercînd astfel să se liniştească.

– Credeam că doreşte... Ei bine, că doreşte... În fine, că este... Tu ai spus...

– Că era îndrăgostit de tine şi că voia să te ceară în căsătorie, zise Mildred cu calm. Era. Este. Pun pariu pe orice.

Amy rîse.

– Bine, deci sînt eu prea sensibilă. Doar că, ei bine, este un bărbat care arată bine, şi eu .... Se uită la Max care ţinea ochii suspect de strînşi. Ştii neglijeul acela de culoare roşie care era în vitrină la magazinul Chambers?

– Acela scurt, cu dantelă?

– Da. L-am cumpărat, apoi am făcut în aşa fel ca Jason să mă vadă îmbrăcată cu el. Am încercat să-l fac să se simtă încurcat, dar puteam să port şi vechiul meu halat de baie că tot nu cred că ar fi observat.

– Ce-a făcut? întrebă Mildred ridicîndu-şi o sprînceană.

– Nimic. A băut puţin lapte, apoi mi-a spus noapte bună şi s-a dus la culcare. N-a făcu nimic altceva decît să-mi arunce o privire. Dar nici nu trebuie să mă mir, eu nu sînt Doreen. Ea are forme care...

– ... cam în trei ani se vor transforma în grăsime, spuse Mildred, fluturîndu-şi mîna în semn că formele lui Doreen nu au nici o importanţă.

– Nu vorbi aşa despre Doreen, izbucni Amy. Îmi place de ea. Iar Max o adoră.

Din nou Mildred privi spre băiat, se gîndi că genele acestuia se mişcaseră şi avu impresia că îi apăruse o cută între sprîncene.

– Spune-mi ce anume pictează nepotul meu în camera aia?

Amy își dădu ochii peste cap.

– Nu am nici cea mai vagă idee cu privire la ceea ce este acolo, pentru că nu mă lasă să văd. Strict secret. Secret pînă și față de propria-i mamă! Și nu vrea să doarmă acasă, chiar dacă stă Doreen cu el, de teamă că dacă sînt singură în bibliotecă voi da tîrcoale și prin camera lui.

– Și ai face-o?

– Bineînțeles, spuse Amy. Eu l-am născut, așa că nu înțeleg de ce nu aș avea dreptul să văd ce anume pictează. Nu poate fi mai rău decît ce am văzut în scutecul lui după ce a mîncat abacul. Și, nu, nu mă întreba.

Mildred rîse, mai ales cînd văzu cuta dispărînd de pe fruntea lui Max și buzele curbîndu-i-se într-un zîmbet ușor. Era clar că băiețelul își cunoștea mama.

– Deci, ce ai de gînd să faci în legătură cu Jason?

– Nimic. Cînd totul se termină, eu și Max ne ducem acasă la...

– La ce? întrebă Mildred.

– Nu spune, zise Amy în șoaptă. Ne ducem acasă la nimic, și nimeni nu știe asta mai bine ca mine.

– Atunci rămîi aici, spuse Mildred pe un ton în care se simțea o rugă din adîncul inimii.

– Și să-l văd pe Jason zi de zi?

– Să mă vezi pe mine cu nepotul meu! îi spuse Mildred printre dinți.

– Mai încet, o să-l trezești pe Max.

– Nu te gîndești că despărțindu-l de singura rudă, în afară de mama lui, îl faci să sufere? Amy, te rog .....

– Dă-mi cutia cu vopsea verde, te rog, și hai să vorbim despre altceva. De data asta nu fug, doar mă duc acasă.

Dar în acea clipă, un apartament în New York nu părea deloc să fie acasă. Cu fiecare zi petrecută în Abernathy, îi reveneau în minte lucruri despre micul oraş, lucruri care îi fuseseră dragi întotdeauna. La prînz îl făcu pe Max să renunţe la muncă, plecară în plimbare prin oraş cu căruţul şi găsiră un loc la umbra unui mare stejar, la marginea oraşului, unde se aşezară pentru a-şi mînca sandvişurile. Şi în timp ce se plimbau, oamenii din oraş îi strigau şi se interesau cum merg lucrurile la bibliotecă şi îl tachinau pe Max pe seama camerei lui secrete.

Cuvîntul „acasă" începu să capete un nou înţeles.

CAPITOLUL DOUĂZECI

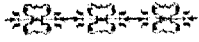

Amy nu a mai stat de vorbă cu Mildred pentru un timp, deoarece în următoarele zece zile a fost atît de ocupată, încît nu a mai avut timp să se gîndească la altceva. Dormea în jur de patru ore pe noapte, era *mulțumită că* are posibilitatea să doarmă și atît, și, treptat-treptat, într-un fel sau altul, Doreen avusese grijă de Max în timpul zilei. Amy nu știa dacă să fie recunoscătoare sau să se întristeze de faptul că o altă persoană avea grijă, atît de bine, ca fiul ei să fie îmbăiat și îmbrăcat. Nu avusese timp nici măcar să se așeze lîngă Max și să-l asculte ce anume avea de povestit și ce părere avea despre faptul că petrecea atît de mult timp fără mama lui.

Într-un fel, Amy nu era sigură cînd, sau mai bine zis cum, Doreen se mutase la Salma. De ce nu? se gîndi Amy. Ea și Jason nu aveau o relație intimă.

La numai două zile de cînd Amy se afla în oraș, Cherry Parker născu o fetiță, iar în ultimele două săptămîni își organizase treburile casei astfel încît micuța se trezea o singură dată în timpul nopții pentru a fi hrănită – lucru de care se ocupa David –, iar ea îl ajuta pe Jason să aleagă tot ceea ce era necesar pentru a face pregătirile necesare pentru inaugurarea bibliotecii din Abernathy.

– Te iubesc, i-a spus Jason în clipa în care Cherry îi fluturase prin faţa ochilor lista cu lucrurile care fuseseră deja făcute şi unde anume.

– Hmm! spusese Cherry, dar toată lumea îşi dădu seama că acel compliment îi făcuse plăcere. Purta un costum alb Chanel, dar peste piept avea înfăşurată o eşarfă mare care fusese făcută în Africa, iar înlăuntrul acesteia dormea liniştită fiica ei.

După ce Cherry se întoarsese la muncă, Doreen se mută în casă cu Amy, Jason şi Max şi începu să aibă grijă de băieţel. Amy depăşise sentimentul de gelozie, simţind în schimb recunoştinţă. În fiecare dimineaţă Doreen avea grijă ca Max să mănânce orice pregătea Charles special pentru băieţel. Şi, în fiecare dimineaţă, Max îşi scotea cheile din buzunar şi deschidea, cu un aer ceremonios, uşa de la Camera Abernathy, apoi dispărea înăuntru pentru o zi întreagă.

Amy a fost chiar un pic invidioasă într-una din zile, cînd Charles venise la bibliotecă şi Max îl invitase pe bucătar în camera „secretă". Treizeci de minute mai tîrziu, Charles ieşi din cameră cu ochii mari de uimire, dar nu scoase nici o vorbă, de parcă ar fi avut buzele sigilate.

– Tatăl băiatului a fost şi el tot pictor?

– Nu ştiu, spuse Amy. De ce?

– Băiatul are talent cu carul şi tocmai mă întrebam de unde l-a moştenit. Pot să fiu şi eu de faţă cînd preşedintele va vedea acea cameră?

– Ai uitat că tu te ocupi de aprovizionarea pentru masa dată în cinstea lui? strigă Jason de pe schela pe care stătea întins pe spate şi vopsea tavanul.

– Aşa este, zise Charles, apoi se aplecă spre Amy şi îi şopti: De cînd e aşa prost dispus?

– Din 1972, zise ea fără nici o clipă de ezitare.

Dînd din cap, Charles plecă din bibliotecă.

Trecuseră deja trei săptămîni, cînd Amy începu să înţeleagă ce anume se întîmpla între ea şi Jason. Îi trebuise atît de mult timp pentru a trece peste faptul că el nu o lua în seamă şi, fiind atît de ocupată, nu avusese timp să se uite în jur sau să asculte la ceea ce se discuta.

În cea de a treia săptămînă totul devenise rutină şi ea începu să-şi dea seama de nişte lucruri. Nu era singura care se schimbase. Şi Jason se schimbase. De-a lungul zilelor ce trecuseră, îşi dăduse seama că nu mai avea ce să-i reproşeze.

Prima oară cînd a simţit acest lucru nu i-a acordat prea mare atenţie. Un băieţel, în vîrstă de aproape opt ani, se furişase în bibliotecă şi, în linişte, îi dăduse lui Jason un bilet. Jason făcuse cîteva însemnări pe acea bucată de hîrtie, îi spusese cîteva cuvinte băiatului, apoi acesta părăsise biblioteca cu un zîmbet satisfăcut.

În ziua următoare se întîmplă acelaşi lucru, şi la fel şi în zilele ce urmară. De fiecare dată venea un alt copil, uneori veneau cîte doi copii, alteori veneau chiar şi trei copii şi îl întrerupeau pe Jason din muncă.

Într-o după-amiază, un băiat înalt, avînd în jur de şaisprezece ani, împinse o foaie sub nasul lui Jason şi aşteptă în picioare cu o expresie vinovată. Jason aruncă pensula, apoi intră în birou împreună cu băiatul şi stătură acolo mai mult de o oră.

Dacă nu ar fi fost ocupată pînă peste cap, Amy ar fi fost foarte curioasă să afle ce anume se întîmpla, dar avea prea mult de lucru pentru a se mai gîndi la altceva decît la picturile ei.

Apoi se mai întîmplase ceva. Era după ce schiţele fuseseră desenate pe pereţi şi tot ce avea de făcut era să le acopere cu

acuarele. Asta însemna zile de muncă continuă, își spunea în timp ce stătea cu Doreen și Max mîncînd pastele, salata și prăjiturile pregătite de Charles pentru masa de prînz, cînd intrară două fetițe ducînd în mînă niște hîrtii pe care i le înmînară lui Jason.

– Ce tot face? întrebă Amy.

– Lecții pentru acasă, zise Doreen.

– Cum adică lecții pentru acasă?

Doreen termină de mestecat.

– El e domnul „Lecții pentru acasă". Îi ajută pe copii cu temele pentru acasă pe care le primesc de la școală.

– Doreen, ajută-mă! Dacă vrei să mă faci să te implor pentru fiecare informație...

– Cred că a început mai mult în glumă. La magazinul de animale. Ba nu, la frizerie. Da, acolo. Într-o sîmbătă, bărbații nu aveau nimic de făcut, așa că au început să se plîngă de faptul că nu înțeleg deloc temele pe care copiii lor le au de făcut acasă și, atunci, cineva a spus că dacă Jason vrea cu adevărat să ajute orașul Abernathy, ar trebui să facă în așa fel încît să îi ajute pe copii.

– Și? întrebă Amy, mijindu-și ochii. Cum ar putea Jason să-i ajute pe copii?

– Nu știu, dar consiliul educațional spune despre copiii noștri că sînt acum cu mult mai isteți.

Amy voia să pună mai multe întrebări, deoarece nu înțelesese nimic din ce spusese Doreen, dar avea sentimentul că nu o să afle nimic mai mult din această conversație. Amy se întoarse spre fiul ei.

– Deci, tu ce faci acolo, înăuntru? Pot să văd și eu ce anume pictezi?

Max avea gura plină cu mîncare, dar, cu toate astea, îi dărui un zîmbet şi scuturã din cap în semn că nu.

– Te rog, zise Amy. Nu mă laşi nici măcar să arunc o privire?

Aproape chicotind, Max continuă să dea din cap că nu. Asta era o conversaţie aproape zilnică, iar Amy începuse să recurgă la tot felul de tertipuri şi promisiuni pentru a încerca să-l determine pe Max să o lase să intre în acea cameră. Dar băiatul nu a cedat niciodată.

A doua zi, cînd David venise la bibliotecă pentru a vedea progresele realizate, Amy făcu în aşa fel încît să se retragă cu David într-un colţ.

– Care este treaba cu domnul Lecţii pentru acasă, despre care am auzit?

– Nu ţi-a spus Mildred? o întrebă David. Credeam că ţi-a spus totul, chiar şi ceva în plus.

– De fapt, încep să cred că, pînă acum, nimeni nu mi-a spus nimic.

– Cunosc foarte bine acest sentiment. Fratele meu are uşa deschisă pentru fiecare copil din Abernathy care are nevoie de ajutor la lecţii.

Cînd Amy continuă să se uite la el fără a scoate o vorbă, David continuă:

– Totul a pornit de la o glumă. Oamenii din Abernathy priveau cu suspiciune motivele lui Jason de a ajuta la reconstruirea oraşului şi...

– De ce? Doar se află în oraşul lui natal.

David ezită o clipă pînă să răspundă.

– Cred că ar trebui să-l întrebi pe Jason despre acest lucru. Să spunem doar că oamenii se temeau că el ar avea nişte

motive ascunse pentru a reconstrui oraşul. Aşa că, într-o zi, cîţiva bărbaţi stăteau la taclale şi...

– Stăteau la bîrfă în frizerie.

David zîmbi.

– Exact. Ei au spus că dacă Jason voia să facă un lucru bun, atunci ar putea să îi ajute pe copii cu temele pe care le primesc de la şcoală.

– Şi?

– Şi a făcut întocmai.

Amy se uită la David.

– Ce se ascunde în spatele acestor cuvinte?

– Dragoste pentru fratele meu, dacă ai putea crede? Jason a pus-o pe Cherry să se uite la rezultatele testelor copiilor din Abernathy şi îţi pot spune chiar eu că erau îngrozitoare. Un oraş care are atît de mulţi oameni fără un loc de muncă, are o cină tristă în fiecare seară. Jason ştia că nu ar rezolva nimic dacă le-ar spune părinţilor că trebuie să îşi ajute copiii cu temele de la şcoală, aşa că a angajat învăţători.

Întorcîndu-se, David privi spre spatele lat al fratelui său în timp ce îl ajuta pe Raphael să lucreze la o pictură.

– Nu a angajat profesori plictisitori, cu diplomă. Nu, el a angajat actori, dansatori, scriitori, căpitani de marină pensionaţi, doctori şi...

Oprindu-se, David îi zîmbi lui Amy.

– Jason a angajat oameni cu tot felul de cunoştinţe care erau dornici să-i înveţe şi pe alţii ceea ce ştiau. În plus, foarte puţini au decis să rămînă aici.

Amy tăcu pentru o clipă, încercînd să digere ceea ce tocmai aflase.

– Şi îi ajută pe copii cu temele pentru acasă?

– Da. Jason a spus că eu sînt cel care i-a dat ideea. I-am spus, odată, că mai există şi „alţi copii".

David vorbise încet.

– I-am spus că mai sînt şi alţi copii în afară de Max.

– Înţeleg, spuse Amy, dar nu era prea sigură că înţelesese.

Aceea fusese discuţia după care ea începuse să-l privească pe Jason cu mai multă atenţie. De-a lungul celor doi ani, cît locuise în New York încercînd să-şi croiască propriul drum, în mintea ei îşi formase o anume imagine despre acest bărbat. Citise toate articolele despre actele lui filantropice şi le raportase la propria-i situaţie, cea în care Jason cheltuise o mulţime de bani pentru ea şi pentru fiul ei. Trăsese concluzia că Jason şi banii lui sînt unul şi acelaşi lucru.

Dar a da din propriii bani şi a da din propria fiinţă pentru a-i ajuta pe copii să înţeleagă erau două lucruri diferite.

După discuţia avută cu David, Amy refuză să încerce să îl ademenească pe Jason. În schimb, începu să încerce să-l vadă aşa cum era el şi nu cum gîndise ea că ar fi în baza unor articole. Începu să îl urmărească cu atenţie, cu foarte mare prudenţă ca nimeni să nu-şi dea seama de acest lucru.

Se plîngea mereu de cît de mult îl costă toate acele lucruri, dar ea nu-l văzuse niciodată returnînd vreo factură. Din curiozitate îşi aruncase privirea peste nişte hîrtii lăsate pe o masă şi văzu că Jason deţinea o companie locală de împrumuturi ipotecare şi că acordase numeroase împrumuturi pentru afaceri şi pentru cîteva ferme din zonă.

Mai văzu, de asemenea, că formidabila Cherry Parker părea să-şi fi schimbat atitudinea faţă de el.

Cu toată nonşalanţa de care era în stare, ca şi cum acest lucru nu însemna nimic pentru ea, Amy îi spuse lui Cherry:

– Mi se pare mie sau s-a schimbat?

– Din negru în alb, spuse Cherry, apoi se îndepărtă.

Într-o sîmbătă dimineață, Jason nu se afla în bibliotecă și Amy îl găsi pe terenul de baschet al școlii împreună cu șase băieți care făceau ca Raphael să arate precum un cetățean cinstit.

– Cîți băieți ca tine a luat Jason în grija sa? îl întrebă ea pe Raphael în acea zi, ceva mai tîrziu.

Raphael îi zîmbi încîntat.

– O mulțime. Noi de regulă ne adunăm în bande, dar...

Se îndepărtă de ea și se întoarse la activitatea sa.

– El crede că poate face ceva mai mult în privința mea, spuse Raphael încet. El crede că am talent.

– Ai talent, spuse Amy, apoi se întrebă dacă Jason plănuise să zugrăvească interiorul tuturor clădirilor pe care le deținea doar pentru a le asigura acestor gangsteri în devenire un loc de muncă.

Cînd Jason se întoarse de la partida de baschet, Amy își ridică privirea spre el. Purta o pereche de pantaloni gri, acum murdari, umezi și rupți. Și se gîndi că nu văzuse niciodată un bărbat care să arate mai sexy decît el în acea clipă.

Jason o privi pentru o clipă și Amy își întoarse privirea, jenată, dar nu înainte ca Jason să-i arunce cunoscutul lui zîmbet.

– Hei, strigă Raphael, deoarece Amy tocmai desenase capul cămilei la un trup de prințesă.

– Scuză-mă, murmură Amy și refuză să se întoarcă pentru a-l privi pe Jason.

Doar cîteva zile, gîndi ea, și un fior îi străbătu trupul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În noaptea de dinainte de inaugurarea bibliotecii lucraseră cu toţii pînă la treî dimineaţa, cu excepţia lui Doreen şi Max.

– Asta este, spuse Jason şi privi spre ceilalţi. Spuneţi-mi, arăt la fel de rău ca şi voi? întrebă el cu vocea răguşită de cît de mult vorbise încercînd să răspundă la miile de întrebări ce îi fuseseră puse în acea zi.

Se uitară în jur. Biblioteca era terminată şi arăta cum nu se poate mai bine.

– Arăţi mai rău decît noi, spuse Amy cu chipul lipsit de orie expresie. Tu ce crezi, Raphael?

După şase săptămîni în care lucraseră împreună, ajunseseră să se cunoască foarte bine şi Amy se mira cum de se putuse teme de el. Şi Raphael chiar se dovedise a fi foarte talentat, nu numai la desen, dar şi în ceea ce privea organizarea.

– Mai rău decît mine, spuse Raphael, dar un bărbat bătrîn arată întotdeauna mai rău.

– Bătrîn? spuse Jason. Îţi dau eu ţie bătrîn, şi se aruncă înspre tînăr. Raphael se feri într-o parte, iar Jason căzu pe podeaua din stejar şi scoase un strigăt de durere.

Într-o clipă toţi se îngrămădiră în jurul lui.

– Jason! Jason! strigă Amy cuprinzîndu-i capul cu mîinile.

Jason îşi ţinu ochii închişi şi un mic geamăt îi scăpă printre buze.

– Cheamă un doctor, ordonă Amy, dar în secunda următoare Jason îşi ridică repede braţul, prinse ceafa lui Amy şi o trase în jos lipindu-i buzele de gura lui într-un sărut lung şi arzător.

După o clipă, ea se trase înapoi, chiar dacă nu ar fi dorit. Imediat ce rupseră acea legătură, Jason se ridică în picioare şi porni în urmărirea lui Raphael. Placîndu-l, Jason îl trînti imediat pe tînăr la podea.

– Nu am vrut să te rănesc, spuse Raphael, cînd, în cele din urmă, Jason îl lăsă să se ridice.

Amy stătea în umbră, cu spatele spre ei. Încă mai tremura în urma sărutului lui Jason, un sărut care părea că nu însemnase mare lucru pentru el.

Aşa cum făcea întotdeauna, Jason o duse pe Amy cu maşina acasă şi încercă să nu se gîndească la cît de singur se simţise în acea casă, după plecarea lui Amy şi a lui Max.

– Încă o zi, spuse Jason. Apoi totul se sfîrşeşte. Te bucuri, nu-i aşa?

– Oh, da, da.

Jason nu spuse nimic, dar cuvintele ei îl răniră.

– Max va fi bucuros să se întoarcă, sînt convins, spuse Jason. Probabil că-i este dor de camera lui, care sigur nu este atît de modestă ca cea de aici.

– Da, bineînţeles, spuse ea.

– Şi bărbatul...

– Arnie, completă ea.

– Da. Fără îndoială că şi el se va bucura să vă vadă.

– La nebunie, spuse ea încercînd să dea vocii un ton de voioşie şi fericire.

– Amy...

– Oh, Doamne, uită-te şi tu cît e ceasul, spuse ea în timp ce Jason intra cu maşina pe şosea. Sînt sigură că Doreen este trează aşteptîndu-ne pe noi.

– Bineînţeles, spuse el. Sînt convins că aşa este. Uite, cu privire la noaptea asta...

– Oh, te referi la ceea ce s-a întîmplat, spuse ea ştiind că el se referea la sărut. Nu-i voi spune lui Arnie dacă nu vrei. Îţi spun noapte bună aici şi ne vom vedea mîine dimineaţă, spuse ea în timp ce puse piciorul pe prima treaptă ce urca spre verandă.

Cîteva minute mai tîrziu intră în vîrful picioarelor în camera lui Max pentru a se asigura că totul era în ordine. Dormea atît de adînc, încît nici nu tresări cînd ea trase pătura pentru a-l acoperi.

– Mă gîndesc că poate bunica ta este nebună, şopti ea spre copilaşul adormit.

Amy îi promisese lui Mildred că îl va lăsa pe Jason să facă prima mişcare.

„Pînă ce nu-ţi spune că nu are de gînd să se căsătorească cu Doreen, tu trebuie să continui să vorbeşti despre Varney al tău".

„Arnie", spusese Amy.

Max se răsuci în somn şi deschise ochii pentru o clipă. Îşi văzu mama, apoi îi dărui acesteia un zîmbet dulce şi închise din nou ochii.

Ca să-i înmoaie inima, se gîndi ea în timp ce îşi privea fiul.

– Şi sînt binecuvîntată să te am, şopti ea în timp ce îşi

sărută vîrfurile degetelor şi apoi atinse cu ele buzele lui Max. Ridicîndu-se în picioare, tresări. Era timpul să se ducă la culcare deoarece mîine preşedintele Statelor Unite avea să vină în vizită.

– Astea sînt primele articole, spuse Amy în timp ce îşi puse mîinile pe hîrtia ce ieşea din fax. Apoi, după ce citi conţinutul, ochii i se măriră, întîi de spaimă, apoi de neîncredere.

– Spune-ne şi nouă! strigă Raphael. Ce spune?

Cu o expresie neîncrezătoare pe chip, Amy îi întinse băiatului mesajul. În ultimele săptămîni rana de cuţit i se vindecase şi arăta mai degrabă ca o victimă decît ca un criminal.

Raphael citi repede hîrtia, apoi scoase un hohot puternic de rîs şi îi întinse faxul lui Jason.

Toţi cei care lucraseră la picturile de pe pereţii din bibliotecă se adunară grămadă în jurul faxului, ca şi cum le-ar fi fost frig şi acesta ar fi putut să-i încălzească. În această dimineaţă preşedintele vizitase Abernathy şi acum ei aşteptau criticile pe care departamentul de publicitate avea să le trimită la toate revistele, alături de comentarii cu privire la ceea ce văzuse preşedintele. Ceea ce avea să apară în aceste reviste avea să-i folosească lui Amy, sau să-i distrugă cariera.

– „Un amestec de umbre ce înfăţişează marionete japoneze şi havaiane, cu o influenţă de Art Deco", citi Jason cu glas tare. „Copleşitor, original."

Se uită la Amy, de parcă nu-i venea să creadă.

– Continuă, îi spuse ea, citeşte şi restul.

Cînd Jason nu mai spuse nimic altceva, Amy întinse mîna şi-i luă foaia.

– Ideea generală a articolului este că picturile mele sînt apreciate ca „bine executate" şi „adecvate", dar munca lui Max a fost... Amy îşi coborî privirea asupra foii pentru a cita exact: „Artă de primă calitate".

Amy privi spre fiul ei care stătea pe un scaun acoperit cu o pînză roşie şi îi zîmbi.

– Şi aşa şi este, spuse ea. Sînt magnifice.

Se aflau în Camera Abernathy, în camera care timp de şase săptămîni fusese încuiată pentru Amy în timp ce fiul ei crea în secret. Gîndindu-se la cele ce se întîmplaseră, Amy îşi dădu seama că era pregătită să-l consoleze pe Max în cazul în care nimeni nu ar fi fost impresionat de formele negre pe care un băiat de doi ani şi jumătate le numea maimuţe. Dar cînd în cele din urmă văzuse camera – se aflase în spatele preşedintelui – rămăsese mult prea uimită de formele de pe pereţi pentru a-şi mai da seama cu cine era acolo.

– Sfinţe Toledo, murmurase ea în timp ce privea în jurul camerei şi cuvintele ei păreau să exprime tot ceea ce gîndeau şi ceilalţi, căci nimeni nu mai fu în stare să scoată un cuvînt. Toţi pereţii, tavanul şi pe întreaga suprafaţă a podelei din lemn se vedea o junglă umbrită. Bambuşi înalţi şi mari păreau să se mişte ca atinşi de o adiere ce nu se regăsea în cameră, dar se simţea în picturi. Maimuţe cocoţate pe ramuri, stînd pe trunchiuri, unele mîncînd banane, altele doar privind fix. Ochii lor te priveau atît de fix, încît te făceau să te retragi un pas, temîndu-te să stai prea aproape de aceste animale neîmblînzite.

– Nu am văzut niciodată aşa ceva, şopti un bărbat scund aflat în spate, şi lui Amy i se spusese deja că acesta era critic de artă la *The Washington Post*. Minunat, spuse acesta dintr-o

suflare în timp ce-şi întindea gîtul pentru a vedea mai bine. Tu eşti cea care le-a pictat? o întrebă el uitîndu-se, de-a lungul nasului, la Amy, cu toate că aveau aceeaşi înălţime.

– Nu, fiul meu le-a făcut, spuse Amy.

Omul cel scund îşi îndreptă privirea uimită spre Raphael, care se afla chiar în spatele acestuia.

– Acesta este fiul tău?

– Fiul meu este acolo, spuse Amy arătînd spre locul în care Max stătea alături de Jason.

Pentru o clipă, criticul de artă şi preşedintele se uitară nedumeriţi. Nu putea să spună că Jason era fiul ei, nu?

– Max scumpule, vino aici, spuse Amy întinzînd mîna. Vreau să ţi-l prezint pe preşedinte.

În cele din urmă se dezlănţuise iadul. Vizita preşedintelui în Abernathy fusese făcută, pe de o parte, pentru a-şi face publicitate, deoarece se afla în drum spre o altă întîlnire în Orientul Mijlociu, şi, pe de altă parte, pentru a-şi manifesta interesul pentru viitorul elevilor din Abernathy. Datorită destinaţiei finale, era înconjurat de jurnalişti. Şi acum, cînd aceştia aflaseră că această cameră extraordinară fusese realizată de un băieţel atît de mic, începuseră să-i bombardeze cu întrebări.

„Tinere, de unde ţi-a venit ideea pentru a realiza această cameră?", „Haide, acum spune adevărul, mama ta este cea care a pictat-o în locul tău, nu-i aşa?", „Cred că ar fi mai bine să spui adevărul despre aceste maimuţe, nu-i aşa?", „Spune-ne doar adevărul: cine a realizat aceste picturi?".

Jason îl luă în braţe pe Max şi privi spre fotografi.

– Vă rog să ne scuzaţi, este ora de somn a artistului. Dacă vreţi să sîcîiţi pe cineva cu întrebările dumneavoastră, atunci întrebaţi un adult.

Spunînd acestea, dădu din cap spre Amy şi Doreen, apoi părăsi clădirea, ţinîndu-l pe Max cu un braţ protector.

Jurnaliştii începură să o bombardeze pe Amy cu întrebările, din clipa în care aflară că ea a pictat pereţii din cealaltă cameră, dar Amy îi îndreptă spre Doreen spunînd:

– Ea ştie totul, mie nici măcar nu mi s-a permis să intru în cameră să văd despre ce anume este vorba.

Întorcîndu-se, Amy sperase ca Doreen să fie timidă atunci cînd avea să discute cu presa sau cel puţin un pic şovăitoare. Contrar aşteptărilor ei, aceasta răspunse la întrebări şi acceptă să fie fotografiată, de parcă întreaga ei viaţă trăise în faţa camerelor.

Acum, cîteva ore mai tîrziu, stăteau cu toţii şi citeau despre triumful realizării *Maimuţelor din umbră* şi Max era salutat ca cel mai recent geniu descoperit.

– Întotdeauna am ştiut că este genial, dar este minunat să ai şi o confirmare, spuse Amy cu mîndrie şi toţi izbucniră în rîs.

– Iată, spuse Jason în timp ce uşa se deschise şi Charles intră aducînd cu sine trei sticle cu şampanie. În spatele lui, patru bucătari tineri aduceau tăvi cu mîncare.

– Pentru cine sînt toate astea? murmură Amy şi Jason se întoarse spre ea cu un zîmbet de satisfacţie.

– Am invitat cîteva persoane ca să sărbătorim evenimentul, spuse el. Ştiam că va fi un adevărat triumf, aşa că am aranjat totul dinainte.

Pentru Amy nu conta faptul că munca ei fusese minimalizată, căci în sufletul ei ştia că probabil nu va fi niciodată o mare artistă şi nici nu va atinge un mare succes, dar Max le obţinuse pe amîndouă şi ar fi putut să continue astfel – şi acest lucru era îndeajuns pentru ea. Să dai naştere unui copil

talentat ca Max era tot ce putea cere de la viață, doar că, se gîndi ea în timp ce se uita în jur după Jason, i-ar plăcea să aibă un tată pentru fiul ei.

– Pentru noi! spuse Jason în timp ce ridică paharul în semn de salut, apoi prinse privirea lui Amy şi zîmbetul lui deveni unul intim, ca şi cum el ar fi putut să-i citească gîndurile.

După sosirea bucătarilor, intră şi proprietarul magazinului general din Abernathy, însoţit de soţia şi cei trei copii ai săi. Erau urmaţi de familia care deţinea magazinul de feronerie şi de reprezentantul şcolii elementare, apoi cei patru profesori de la şcoală, apoi...

– Ai invitat tot oraşul? întrebă Amy.

– Pe fiecare cetăţean al său, spuse el. I-am invitat şi pe copii.

Amy rîse şi ştiu că niciodată nu se simţise mai fericită decît în acel moment. Este prea frumos ca să dureze, auzi ea un glăscior şoptindu-i, dar mai luă o gură de şampanie şi nu se mai gîndi la acest lucru. Se auzea muzică din grădină şi, spre marea ei surprindere descoperi că o formaţie începuse să cînte muzică de dans.

Zîmbind, se întoarse spre Jason care o urmărea cu atenţie şi care, după cum se uita la ea, avea nevoie de confirmarea ei pentru ceea ce pregătise. Privindu-l, Amy îşi ridică paharul în semn de toast.

În jurul orei unu noaptea, îşi făcu apariţia un şir de maşini pentru a-i duce pe toţi acasă. Jason dăduse deja şoferilor liste cu adrese, astfel ca nici unul dintre cei care băuseră prea multă şampanie nu trebuia să îşi facă griji că nu-şi mai aminteşte adresa. Doreen ducea în braţe un Max somnoros, îndreptîndu-se spre una dintre maşini. Îi spusese deja lui Amy

că îl va pune pe Max în pat şi că va sta cu el pînă cînd Jason şi Amy aveau să ajungă acasă.

Într-un timp uimitor de scurt, Amy şi Jason rămaseră singuri în bibliotecă şi după ce zgomotul vesel al petrecerii se risipise, biblioteca părea imensă şi pustie. Amy se aşeză pe unul dintre scaunele grele din lemn de stejar, lîngă o masă de lectură, şi îşi ridică privirea spre Jason. Triumful fiului ei încă făcea ca sîngele să-i gonească iute prin vene, şi aşa avea să fie toată viaţa ei.

– Fericită? o întrebă Jason, stînd în picioare în faţa ei şi privind-o cu o expresie ciudată pe chip.

Avea în mînă un pahar cu şampanie.

– Foarte, murmură ea, privindu-l cu atenţie.

Poate că era din cauza luminii calde din cameră, a lămpilor de pe mese, dar el arăta mai bine ca niciodată.

– Nu eşti puţin invidioasă pe Max pentru că ţi-a furat spectacolul?

– Ce simţ al umorului ai, spuse Amy zîmbind. Am dat naştere celui mai mare artist cunoscut în acest secol.

Jason rîse şi, înainte de a se gîndi, spuse:

– Te-am iubit întotdeauna.

– Pe mine şi pe toate femeile din această emisferă, spuse ea fără de a se putea abţine.

Auzind-o, Jason aruncă paharul de perete şi acesta se sparse în mii de cioburi mici. Cu o smucitură puternică o trase spre el, ridicînd-o de pe scaun şi o cuprinse cu braţele. Apoi o sărută lung. Dar în curînd sărutul deveni mai blînd şi în clipa cînd limbile li se atinseră, trupul lui Amy se lăsă pradă plăcerii.

– Atît de mult timp, murmură ea. A trecut atît de mult timp.

Jason continuă să o țină în brațe, mîngîindu-i spatele, plimbîndu-și degetele prin părul ei.

– Atît de mult de cînd eu sau de cînd... el?

– Nu există nici un el, spuse ea cu fața ascunsă la pieptul lui.

Auzind-o, Jason o îndepărtă ținînd-o la distanță cu brațul întins, fără însă a-i da drumul.

– Nu există nici un Arnie?

– Doar proprietarul fabricii de chipsuri.

Jason avu nevoie de o clipă pentru a înțelege, apoi o trase din nou în îmbrățișarea brațelor lui.

– Eu. Eu am cumpărat fabrica și i-am dat numele după cel al unchiului meu.

– Și cu Doreen cum rămîne?

Amy dorea să spună mai multe, dar nu putea gîndi în timp ce mîinile lui Jason se plimbau pe trupul ei.

Jason o strînse cu toată pasiunea înfrînată atîta timp și începu să-i sărute trupul.

– Te iubesc, Amy, șopti el cu buzele lipite de ale ei. Te-am iubit și te voi iubi mereu. Doreen a înscenat logodna noastră... A crezut că-mi dă o mînă de ajutor. Am încercat să-ți explic.

Suspinul adînc al lui Amy spunea totul. Îl credea.

Jason o trase și mai aproape și o privi în ochi.

– Nu pleca, Amy. Te rog, nu pleca. Rămîi aici, cu mine pentru totdeauna.

Ce alteva putea răspunde decît da?

– Da, șopti ea, da.

După aceea, nu mai avură timp de vorbe; se dezbrăcau unul pe celălalt, trăgînd, sfîșiind, zvîcnind, apoi oftînd adînc de plăcerea de a-și privi pielea dezgolită. Cînd rămaseră goi,

se prăbuşiră pe salteaua pe care Max o folosise pentru somnul lui de după-amiază, şi cînd Jason o pătrunse, Amy gemu de plăcere şi uimire – oare cum de putuse să-l părăsească pe acest bărbat? Cum de putuse...?

– Amy, Amy, continuă Jason să şoptească. Te iubesc. Te iubesc.

Şi Amy nu putu să spună nimic altceva decît:

– Da.

O oră mai tîrziu încă mai erau întinşi pe saltea, extenuaţi, într-o îmbrăţişare strînsă.

– Spune-mi totul, spuse ea, şi vorbele îi amintiră de soacra ei. Vreau să ştiu despre toate femeile, totul. Ceea ce văd şi ceea ce simt pentru tine sînt două lucruri diferite. Vreau să te înţeleg, să te cunosc, dar nu reuşesc. Am nevoie de cuvinte, spuse ea.

La început Jason nu voise să vorbească. La urma urmei, ce anume putea un bărbat să spună unei femei? Cît de mult are nevoie de ea? Dar în clipa în care începu să vorbească, Jason nu se mai putu opri. Singurătatea este cea mai mare pierdere, căci nu ai cu cine comunica. Şi în această situaţie fusese el pînă în clipa în care îi cunoscuse pe Amy şi pe Max, cînd îşi dăduse seama cît de goală era viaţa lui.

– Îmi pare rău, spuse ea din suflet. Îmi pare rău pentru suferinţa ta.

Îi povesti despre dificultăţile întîmpinate în Abernathy, cum locuitorii oraşului luptaseră cu el.

– Credeam că îmi vor fi recunoscători, dar ei nu-l agreau pe newyorkezul care venise să le spună ce au de făcut.

– Dar te-ai născut şi ai crescut în acest oraş, spuse Amy.

Cînd Jason nu spuse nimic, îl trase într-o parte şi se uită la el.

– Ce este între tine şi acest oraş? Şi tatăl tău? îl întrebă ea încet. Nici Mildred nu mi-a spus ce anume s-a întîmplat.

După un timp Jason începu să vorbească:

– Uneori omul trebuie să facă faţă celor mai negre temeri, şi... Respiră adînc.

– Ştii că mama a murit cînd David era doar un copilaş.

– Da. Şi mai ştiu că tatăl tău a trebuit să se ocupe singur de creşterea a doi băieţi.

– Aceasta este o versiune, spuse Jason cu mînie, apoi încercă să se abţină. Tata nu a avut prea mult timp pentru copii, aşa că după moartea mamei mele ne-a lăsat de capul nostru.

– Aha. Bănuiesc că asta înseamnă că te-a lăsat pe tine să ai grijă de David.

– Da.

– Dar nu cred că de asta eşti furios pe Abernathy, nu-i aşa?

Din nou Jason tăcu cîteva momente, de parcă încerca să se liniştească înainte de a putea vorbi.

– Mama a fost o sfîntă. A trebuit să se căsătorească cu un ticălos rece ca tatăl meu. Cînd a aflat că avea să moară, nu a spus nimic nimănui. Nu voia să fie o povară pentru nimeni, aşa că s-a dus singură la doctor, a ţinut veştile numai pentru ea şi am continuat să trăim de parcă nu se întîmplase nimic.

Tăcu din nou şi, în acest timp, Amy îi putu simţi tensiunea din corp.

– Dar o persoană clevetitoare din Abernathy a văzut-o într-o cafenea dintr-un motel situat la aproximativ cinci kilometri depărtare de aici, apoi a venit acasă şi a împrăştiat vorba cum că doamna Wilding avea o legătură în afara oraşului.

– Şi tatăl tău a crezut bîrfele, spuse Amy încet.

– Oh, da. A crezut! S-a înfuriat atît de tare, încît a adus-o înapoi aruncînd-o în pat şi...

Jason tăcu pînă se linişti iarăşi.

– Eu sînt cel care a descoperit adevărul. Am lipsit de la şcoală şi m-am ascuns în spatele maşinii. Eram în camera de aşteptare a doctorului cînd ea a ieşit. M-a pus să promit că nu voi spune nimic tatălui meu. Mi-a spus că viaţa trebuie trăită, nu jelită.

– Mi-ar fi plăcut să o cunosc, spuse Amy.

– Era frumoasă, dar făcuse o alegere proastă.

– Avea doi copii care o iubeau şi se pare că soţul ei era nebun după ea.

– Poftim? spuse Jason respirînd cu greutate.

– Cum a reacţionat tatăl tău cînd a aflat că soţia lui este pe moarte?

– Niciodată nu a scos un cuvînt despre asta, dar după moartea ei s-a încuiat în cameră timp de trei zile. Cînd a ieşit de acolo şi-a mai luat o slujbă astfel că nu era niciodată acasă şi, din cîte ştiu, nu a mai pronunţat niciodată numele ei.

– Şi te mai îndoieşti de faptul că a iubit-o?

Pentru o clipă, Amy îşi ţinu respiraţia. Poate că mersese prea departe. Oamenilor le plăcea să audă ceea ce credeau, nu să fie contrazişi.

– Cred că a ţinut la ea, spuse Jason în cele din urmă. Dar îmi doresc să ne fi iubit mai mult. Uneori mă săturam să fiu mama şi tatăl fratelui meu, care nu era decît un copilaş. Uneori mi-am dorit să... să joc fotbal cu ceilalţi copii.

Amy nu spuse nimic, dar îşi putea imagina viaţa lui Jason. Tatăl său îl învăţase că a face bani însemna totul şi că dacă munceai destul puteai depăşi durerea şi singurătatea şi orice alte emoţii neplăcute.

Se lipi de el, trupul ei atingîndu-l pe-al lui şi putu simţi cum dorinţa creşte în el întărindu-l. Dar el se trase înapoi.

– Ce spui despre viaţa ta? Se pare că te-ai descurcat bine.

Era cît pe ce să-i spună că se descurcase foarte bine, că fugise şi că realizase propria ei avere, că nu avea nevoie de nici un bărbat. Dar vorbele nu vrură să-i iasă din gură. Era momentul să spună adevărul.

Respiră adînc pentru a-şi linişti bătăile inimii.

– Da, m-am descurcat bine, dar la început mi-a fost teamă că vom flămînzi, spuse ea în cele din urmă. Am făcut o prostie cînd am plecat.

– De ce nu m-ai sunat? o întrebă el. Te-aş fi putut ajuta. Aş fi putut...

– Mîndrie. Întotdeauna am avut prea multă mîndrie. Cînd mi-am dat seama cum era Billy în realitate, aş fi putut să-l părăsesc, dar nu aş fi suportat să-i aud pe oameni spunînd că am renunţat doar pentru că am descoperit că bărbatul meu avea cîteva defecte.

– Defecte? spuse Jason cu uimire.

Întorcîndu-se pe o parte, Amy îşi puse palma peste faţa lui.

– Căsnicia mea cu Billy a fost îngrozitoare, spuse ea. M-am simţit mizerabil. Uram băutura şi drogurile, dar uram la fel de mult şi faptul că era slab şi că era în stare să sacrifice orice numai ca el să se simtă bine.

– Cînd l-ai cunoscut..., spuse Jason încet.

– Era într-unul din momentele lui de seriozitate. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Făcea tot felul de remarci de care mi-am amintit mai tîrziu şi am înţeles că fuseseră lucruri care se refereau la ceea ce era şi la cine era el. Şi cînd ai apărut tu, păreai atît de perfect! Dar cînd am aflat că tu, ca şi

Billy, aveai o viață secretă, nu am reușit să fac ceea ce trebuia. Am fugit. Mi-am luat doar fiul și am fugit cît de repede și de departe am putut. Poți înțelege acest lucru?

– Da, spuse el în timp ce-și plimba mîna pe brațul ei. Are sens. Acum ești aici și...

– Dar a fost atît de îngrozitor! Am fost atît de înspăimîntată, și de singură, și...

Jason o strînse din nou în brațe pînă ce îi simți respirația caldă pe umăr.

– Șșt, totul s-a terminat. Voi avea grijă de tine și de Max, și...

– Dar toată lumea se va gîndi că m-am căsătorit cu tine pentru bani. Vor spune că mi-am învățat lecția cu Billy, așa că mi-am căutat un bărbat cu bani.

Jason zîmbi în părul ei.

– Cred că mai degrabă vor spune că eu te-am căutat. Ți-a povestit Mildred că timp de un an am angajat detectivi particulari care să te caute? Nu au putut afla nimic. Și, în tot acest timp, Mildred a știut unde ești.

În vocea lui se simți un strop de amărăciune.

– Dar nu a știut. Ea ne-a descoperit abia cu cîteva luni în urmă, și asta doar din întîmplare.

Jason se trase puțin în spate pentru a o putea privi.

– Cum te-a găsit?

– A cumpărat niște cadouri de Crăciun pentru Max, deoarece și-a spus că niciodată nu va renunța la speranța că avea să-l revadă. Printre ele era o carte pentru copii. Mi-a văzut fotografia pe coperta din spate a unei cărți pentru care făcusem ilustrațiile.

– Așa de simplu, spuse Jason, apoi zîmbi în timp ce-și

aduse aminte de agonia prin care trecuse în perioada cînd angaja detectivi particulari. Şi care este numele tău ca ilustrator?

– Numele meu adevărat este Amelia Rudkin. Am folosit numele lui Billy doar ca semn de curtoazie faţă de el, dar niciodată nu m-am deranjat să-l schimb legal. Era trecut în cartea de telefon a oraşului New York. Cred că niciodată nu am renunţat la speranţa că mă vei căuta şi mă vei găsi.

Jason îşi strînse braţele în jurul ei.

– Sînt fericit că am reuşit. Dacă nu ai fi fugit, aş fi continuat să mă comport ca şi pînă atunci. Sînt sigur că aş fi continuat să muncesc fără oprire doar pentru a-ţi dovedi că te puteam întreţine pe tine şi...

– Dar de ce ar trebui să-mi dovedeşti mie ceva?

– Pentru că eşti femeia pe care o iubesc, singura pe care am iubit-o vreodată.

Răsucindu-se spre el, îl privi.

– Dar dacă e să mă iau după spusele lui Mildred, oamenii din Abernathy ţi-au făcut viaţa atît de grea, încît ai avea tot dreptul să-ţi doreşti să pleci de aici.

– Sînt de acord. Sînt nerecunoscători, se plîng tot timpul, dar, pe de altă parte, m-au tratat ca pe un om. Domnul William, proprietarul magazinului de articole de feronerie, mi-a spus că întotdeauna am fost un tip practic şi că nu m-am schimbat. Poate faptul că de astă dată eram înconjurat de oameni care nu mă linguşeau, m-a făcut să rămîn aici. În New York, dacă doar ridicam o sprînceană, angajaţii mei dădeau înapoi şi îmi spuneau tot ceea ce doream eu să aud. Dar aici...

Jason zîmbi.

– Aici îți spun tot ceea ce gîndesc ei despre tine, termină Amy în locul lui.

– Da. Mildred mi-a spus astăzi că din cauza mea ai plecat. Mi-a spus că David şi cu mine ți-am jucat o farsă atît de urîtă, încît orice femeie rațională...

– Nu-ți face iluzii că eram în toate mințile din moment ce am fugit cu un copil şi fără a avea nici un mijloc de a-l întreține.

– Ah, spuse Jason zîmbind, dar totul s-a sfîrşit cu bine. În cele din urmă Max va avea un tată. Dacă mă iei de soț.

– Te iau dacă ne vrei, spuse Amy cu căldură. Dar eu...

– Ce?

– Astăzi am avut o revelație, deoarece astăzi am descoperit că fiul meu de doi ani şi jumătate nu numai că este un pictor mai bun decît mine, dar este şi mai isteț decît mine. Mi-e teamă că sînt la fel ca marea majoritate a oamenilor şi că nu te-am putut vedea din cauza banilor tăi. Dar Max a văzut întotdeauna ceea ce se afla în sufletul tău.

– Chiar că este un copil isteț, spuse Jason făcînd-o pe Amy să rîdă. Crezi că ți-ar plăcea să avem mai mulți copii la fel de isteți?

La aceste cuvinte Amy scoase un geamăt.

– Greșurile de dimineață, epuizarea, oh, nu, nu mai vreau să aud de alăptat! Cînd văzu expresia de pe fața lui Jason, începu să rîdă. Da, bineînțeles că mi-ar plăcea. Cel puțin şase copii. Crezi că vor avea părul cenuşiu?

Dar înainte ca Jason să poată răspunde, fură loviți de un proiectil solid care aterizâ lovindu-l cu putere pe Jason.

– Ce..., începu el în timp ce încerca să se desprindă din încîlceala de brațe şi picioare.

– Aa, tu erai, drăcuşorule, spuse Amy rîzînd în timp ce

începu să-şi gîdile fiul. Ai făcut-o pe Doreen să te aducă înapoi, nu-i aşa?

Pentru o clipă Jason fu îngrozit gîndindu-se la ce anume s-ar fi putut să fi văzut sau auzit băieţelul şi era şocat de lipsa de intimitate. Nu se gîndise nici măcar o clipă la faptul că nu mai putea fi vorba de aşa ceva.

Dar nu avea timp să-şi plîngă soarta şi binecuvîntările acesteia deoarece Max se ridică în picioare. Amy ştia ce avea să se întîmple şi îşi protejă faţa cu mîinile, dar Jason primi lovitura în plin.

– Maimuţe! strigă Max, apoi începu să ţopăie pe abdomenul noului său tată.

Colecția
Romantica

Jude Deveraux revine puternic în topuri cu o poveste fermecătoare şi amuzantă ale cărei personaje ies din universul livresc pentru a cuceri inima cititorilor.

Captivantă, inedită şi chiar bizară, intriga cărții este pe măsura protagoniştilor.

Jason Wilding, un strălucit om de afaceri, îşi ia, împotriva dorinței, o mică vacanță de Crăciun şi se întoarce în orăşelul natal, unde nici nu bănuieşte ce pune la cale fratele său, David. Acesta este îndrăgostit iremediabil de Amy, o tînără văduvă excentrică şi mamă a unui băiețel răsfățat şi adorabil, Max.

Pentru a fi cu ochii pe ea, David îşi convinge fratele să se angajeze timp de o săptămînă ca.... bonă pentru alintatul Max.

În calitatea de angajat, rigidul Jason va trebui să suporte multe situații şi întîmplări neobişnuite (unele, inacceptabile!). Dar farmecul irezistibil al acesteia îl va transforma pe durul om de afaceri într-un alt...iremediabil îndrăgostit de Amy.

Cum vor rezolva cei doi frați o încurcătură din care nu se întrevede nici o ieşire?

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 299000 (268934 + 24688 TVA + 5378 T.L.)
Lei noi 29,9 (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)